NANCY JOHN

Un bàrbat nemilos

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

Drumul îngust şerpuia printre pâlcuri de copaci care abia înfrunzeau, iar florile sălbatice îşi ridicau feţele spre soare, alcătuind un covor multicolor. Un vânticel adia prin fereastra maşinii Tinei.

Deşi luna iunie era încă la început, întreaga Anglie se scălda într-o vreme superbă, de aproape două săptămâni. Iar meteorologii erau de acord, prognozând o vară lungă şi frumoasă. Tina trase în piept aerul curat, apoi brusc se simţi vinovată. N-ar fi trebuit să se simtă atât de emoţionată la perspectiva de a petrece trei luni în acest colţ liniştit, plin de vegetaţie din Sussex, lăsând în urmă proiectul universitar condus de Charles. Echipa urma să aibă o lungă vacanţă, să studieze efectele adverse ale industralizării ţinuturilor de nord, în cea de a doua jumătate al secolului nouăsprezece.

Dar deodată îşi aminti ca fusese chiar Charles cel care o recomandase pentru acest post la Hucclecote Hall. îi oferea astfel, după cum îi spusese, un subiect minunat pentru teza de masterat de anul viitor. Dar dacă el putea să îndure o despărţire atât de lungă, ea de ce n-ar putea? De ce ar avea remuşcări?

Tina se uită la ceasul de mâna. Mai erau douăzeci de minute şi trebuia sa se prezinte în faţa celui care o angajase. Se pare ca se afla pe aproape, sau cel puţin aşa spunea indicatorul rutier.

Deodată se auzi un şuierat, urmă o lovitura şi maşina, după câteva trepidaţii, sfârşi cu partea din faţă pe o parte a drumului, printre flori. Motorul se opri; chiar şi păsările care cântaseră până atunci se opriră speriate.

Tina trase aer în piept, apoi îl expira ca şi cum s-ar fi simţit privită de Charles:

- La naiba! exclamă ea.

Cuvintele erau adresate nu lui, ci iubitei ei maşini sport roşii, care fusese prietena şi tovarăşa ei mulţi ani. Poate ca nici nu fusese vina micuţei maşini ca i se oprise motorul. Daca n-ar fi ştiut perfect de bine încă de luna trecută ca trebuia sa schimbe roata! Dar amânase în favoarea altor cumpărături mai interesante.

- Regret, draga mea, n-am vrut să fiu dură cu tine, zise ea plină de duioşie, mângâind volanul. Mă ierţi?

Spre uimirea ei, Tina observă mişcare dincolo de gardul de spini din faţă şi un bărbat îşi făcu apariţia. îl urmări fascinată, pentru că i se păru foarte înalt.

- Nu este nevoie să-ţi ceri scuze, o informa el pe un ton binevoitor. Nu mă deranjează că drăcui, dacă asta te face să te simţi uşurată pe moment.

- Nu dumitale îmi ceream scuze, spuse Tina roşind, ajungând de culoarea maşnii.

- Dar cui? Omul se întoarse în toate părţile, dar nu văzu pe nimeni.

- Dacă insişti să afli, ei bine, maşinii mele, zise ea, simţindu-se penibil.

- Adevărat? exclamă bărbatul, amuzat.

Tina observă că avea figura unui om plin de caracter, a unuia care-şi petrece mult timp în aer liber, atât pe vreme bună cât şi pe vânt şi ploaie. Avea părul bogat, castaniu-închis. Era îmbrăcat într-o pereche de blugi, curea lată de piele, cu cămaşă în carouri deschisă la piept, lăsând vederii un piept bronzat, păros. Probabil îl întrerupsese dintr-o treabă casnică.

Oricum, părea un bărbat puternic şi era exact ce-i trebuia ca să readucă micuţa ei maşină pe drum.

- Ţi-ai făcut un obicei din a vorbi cu maşina? Ştie, aşadar, să converseze?

- Ce spiritual! în loc să faci observaţii de genul acesta, mai bine m-ai ajuta s-o readuc pe drum.

- Cu plăcere! Bărbatul sări gardul fără efort şi ateriză lângă ea. Ce s-a întâmplat, de fapt? S-a dezumflat roata, presupun.

Ea încuviinţă.

-Aşa se pare.

-Daca ţi-o schimb, va trebui sa fac rost de o alta; observ ca nu ai roată de rezerva.

- Da, recunoscu Tina, privind din nou la ceas. Ţi-aş fi foarte recunoscătoare, mai ales că vine într-un moment foarte nepotrivit. Mă grăbesc foarte tare.

Privi cum, cu îndemânare, ridică maşina cu cricul, scoate roata. Era aplecat şi privindu-l de sus, Tina observă musculatura puternica pusa în evidenţă de cămaşa bine întinsa.

-Daca asta s-ar fi întâmplat în trafic, acum ai fi în spital, îi spuse omul; niciodată sa nu mai mergi cu roata dezumflată!

- Da, îmi cer scuze, zise Tina confuza şi jenată.

El ridica privirea şi îi arunca un zâmbet fermecător, de bărbat conştient de efectul pe care-l avea asupra femeilor.

- Cu timpul, poate vei învăţa ce trebuie sa faci înainte de a porni la drum. Eşti doar o copila.

-Am douăzeci şi trei de ani! ripostă Tina, indignată.

- Da, o vârstă respectabila!

Cu dexteritate, el umflă roata, apoi strânse piuliţele. Coborî imediat cricul.

- Gata! anunţă el.

- Fantastic! exclamă Tina, impresionată. Câtă rapiditate! Nici nu ştii cât de recunoscătoare îţi sunt!

- Există un mod destul de simplu de a-ţi exprima recunoştinţa...

- O, da, roşi Tina. începu sa caute poşeta în maşina, unde-şi găsi portmoneul şi scoase o bancnotă.

- Nu am nevoie de bani! se răsti el.

- Dar am crezut că...de fapt, este firesc să primeşti banii, pentru că ar fi trebuit să chem o maşină de tractare; oricum, aş fi întârziat la întâlnirea la care mă duc şi totul...

- Răsplata la care mă gândeam era doar un sărut.

Tina făcu un pas înapoi uimită, luată prin surprindere, în timp ce el o privea amuzat. Tina nu avea cum să realizze ce frumoasă era în acel

moment....părul ei blond ca de mătase, uşor răvăşit de vânt, chipul ei oval, uşor trandafiriu, rochia uşoară care-i punea în evidenţă trupul subţire...

Mintea îi funcţiona rapid. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era o scenă, mai ales că întârziase la prima întâlnire cu angajatorul ei. Nu era chiar atât de îngrozitor să depună un sărut pe fruntea sau pe obrazul celui care o ajutase...fără îndoială, acesta se va făli la cârciuma din sat că fusese sărutat de o fată frumoasă pentru că-i schimbase roata

Trebui să admită că deşi mâinile îi erau pline de unsoarea maşinii ei, bărbatul părea foarte îngrijit şi atrăgător. Nu avea albul de cretă al pielii lui Charles, dar era foarte plăcut. Aşa că se ridică pe vârfuri şi-i aplică un sărut pe obraz.

- Suntem chit acum, nu?
- Nu cred. Nu vei scăpa atât de uşor.

Tina se dădu un pas în spate sa ajungă repede la maşină, dar bărbatul fu mai rapid, tăindu-i calea. Se trezi între el şi maşină, dar fără a putea deschide portiera. Deşi era atent să nu-i păteze rochia cu mâinile de unsoare, ea nu putea face nici o mişcare. Era conştientă de agresivitatea lui masculină. încet, el îşi aplecă capul şi-i căută gura, forţând-o să-l

sărute. Tina rămase transfigurată, cu pulsul bătând puternic, străbătută de o flacără, întreaga ei fiinţă răspunzându-i printr-un act de trădare. Cu pumnii încleştaţi de pieptul lui, exclamă cu toată puterea:

- Cum îndrăzneşti!

- Nu încerca să pretinzi că nu-ţi place, ochi albaştri!

- Sigur că nu-mi place! ripostă ea furioasă.

- Nu? Dar nici nu te-ai împotrivit....

-Asta pentru că... m-ai luat prin surprindere.

- De ce nu? Sunt bărbat, doar!

- Nu trebuie să încerci să mă convingi că toţi bărbaţii sunt ca tine, replică ea încă tremurând, amintindu-şi trupul lui strivit de al ei, parfumul lui de mosc.

- Nu mă transforma într-un mostru; altfel mă faci să reacţionez ca unul!

- Ţine-te departe de mine, ripostă ea.

El o privi uimit.

- Chiar şi acum când se presupune că eşti afectată, stai aici şi mă priveşti cu ochii aceia imenşi, iar trupul tău mă cheamă.

- Nu este aşa! strigă ea cu vehemenţă. Eu... eu... Aşa arăt !

- Desigur, dar ai grijă să faci uz de asta! Privirea

lui insolentă îi măsură trupul din cap până-n picioare, apoi privirile li se întâlniră din nou. Ar fi mai bine să-ţi vezi de drum până nu-mi pierd controlul!

Tina urcă în maşină, porni motorul, dar se mai întoarse odată spre el:

-Mă îndoiesc că dumneata cunoşti înţelesul controlului de sine! Nu eşti decât un mocofan!

Ochii lui scânteiară de mânie, dar Tina pornise maşina. La prima cotitură, îl văzu în oglinda retrovizoare, cu pumnii încleştaţi. Părea teribil de afectat se gândi ea, întrebându-se ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi demarat în trombă.

După nici o milă, ajunse la intrarea principală de la Hucclecote Hall. Trecu prin poarta deschisă, unde străjuiau doi grifoni, apoi se angajă pe drumul până la casă, care trecea printr-un parc superb, cu căprioare şi cedri de Liban. La dreapta ei, străluceau apele unui lac, unde lebedele pluteau pe luciul apei. Era o grădină englezească perfectă, cu un templu grecesc în spatele căruia se aflau alte tufişuri şi straturi de flori până când apăru conacul în faţa ei, o construcţie ridicată din piatră cenuşie, cu hornuri înalte. Pietrişul scârţâia sub roţile maşinii când opri în faţa porticului.

Aici trebuia să ajungă, sau la altă intrare? Era considerată făcând parte din personal sau.... era ceva

între acestea, îşi spuse ea chicotind veselă, ca o guvernantă din timpurile străvechi, nici servitoare, nici membru de familie.

Coborî din maşina cu picioarele tremurând în urma întâlnirii de pe drum.

Urca treptele de piatra până la uşa de la intrare, o uşa masivă; era larg deschisă şi Tina intră într-un hol cu marmură, privind uşile închise.

Se auzi cum se deschise o uşă şi o femeie apăru privind-o lung.

-Bună ziua, spuse Tina. Sunt miss Harcourt, am o întâlnire cu domnul Wakefield.

Femeia schiţă un zâmbet. Avea în jur de cincizeci de ani, îşi spuse Tina. Era îmbrăcată într-un costum bleumarin cu garnitură albă, care-i dădea un aer sever.

-A, da, mi s-a spus să vă aştept, miss Harcourt, zise ea cu un accent scoţian. Domnul Wakefield nu este acum acasă, dar va veni imediat.

-Bagajul? întrebă Tina. Să-l aduc de la maşină?

-Se va ocupa cineva de asta, replică femeia cu emfază. Vă voi conduce mai târziu în camera dumneavoastră.

Aşadar, domnul Brant Wakefield putea să întârzie după cum îi era pe plac. Tina se gândi să insiste să fie

condusă în camera ei, iar pe viitorul ei angajator să-l lase să vină acasă în linişte.

Fu condusă într-un salon mic, aflat în dreapta holului. Era o încăpere elegantă, intimă, cu covoare orientale superbe şi sofale moderne.

Femeia o invită să ia loc. Dar Tina rămase în picioare, rigidă, neştiind ce să facă.

- Sunt doamna Moncrieff, o informă aceasta. Am fost menajera domnului Sebastian Moncrieff timp de douăzeci de ani. Când domnul Sebastian a murit şi domnul Brant a moştenit domeniul, mi-a cerut să rămân. El ocupă un apartament de la etaj. Domeniul va fi deschis publicului primăvara viitoare. Dar nu ştiu prea bine de ce aţi fost chemată aici, miss Harcourt.

- Mi s-a cerut să scriu istoria domeniului, o informă Tina cu oarecare mândrie.

Doamna Moncrieff o privi cu îndoială.

- Nu sunteţi cam tânără pentru asta, miss?

- Este meseria mea, doamnă, îi explică ea. Studiez istoria la Bellchester şi când domnul Wakefield a luat legătura cu universitatea şi a cerut să i se trimită cineva adecvat pentru această muncă, decanul m-a trimis pe mine. Nu era cazul să-i explice că ea şi domnul Charles Medwyn aveau o relaţie tacită, pe baza căreia după ce absolvea masteratul urma să se

căsătorească. De fapt, Charles o considera cea mai potrivită dintre studenţii săi, iar ea era hotărâtă să facă un succes din această cronică pe care urma s-o scrie, nu numai pentru a o prezenta ca teză de doctorat, ci şi pentru a-şi câştiga definitiv admiraţia lui Charles.

Astfel că înfruntă privirea uşor sfidătoare a doamnei Moncrieff şi continuă:

- M-am specializat în studiul vechilor domenii din Anglia. Cunosc deja câte ceva din istoria fascinantă a acestui domeniu. Este veche de cel puţin şase secole.

Menajera nu se arătă prea impresionată. Ridică din umeri cam nepăsătoare, moment în care se auzi cum se trânteşte o uşă şi amândouă îşi întoarseră privirea în direcţia zgomotului.

-A, iată, a sosit domnul Brant, zise menajera, îi voi spune c-aţi sosit, miss.

După câteva minute se auziră paşi pe marmura holului, uşa se deschise şi cu un şoc, Tina îl recunoscu pe acel bărbat întâlnit pe drum. Bărbatul cel arogant care o sărutase, punându-i simţurile pe jar, cel pe care îl insultase!

Figura bărbatului se întunecă la vederea Tinei.

- Cred că este o greşeală, zise el, rece. Doamna Montcrieff m-a informat că a sosit miss Clementina

Harcourt. Ce cauţi aici?

Tina îl privi şi ea nervoasă, toate visele ei de a petrece o vară liniştită spulberându-se. Oare acest bărbat pe care ea îl considerase nu mai mult decât un fermier putea fi Brant Wakefield, stăpânul conacului Hucclecote? Nu avea nimic din suavitatea, din bunele maniere la care se aşteptase, era un tip dur, cu obiceiuri care nu aparţineau nobilimii. Iar acei blugi pe care-i purta...păreau şi mai murdari acum, pentru că-şi ştersese de ei mâinile murdare de unsoarea de la maşina ei.

- Nu este nici o confuzie, domnule Wakefield, zise ea cu puţina demnitate care-i mai rămăsese. Sunt Clementina Harcourt.

- Nu fi absurdă, nu se poate! zise el brusc. Ridică sprâncenele a mirare. Ce joc faci, ochi albaştri?

- Aş vrea să nu-mi mai adresezi acest apelativ, domnule.

- De ce nu, când faci uz din plin de ei? observă el maliţios. Dar dacă-mi vei spune numele tău adevărat, îl voi folosi pe acela.

- Ţi-am mai spus numele meu, domnule. De ce nu mă crezi?

- Pentru că... începu el făcând un pas spre ea. Miss Clementina Harcourt este un istoric competent, care

vine aici la invitaţia mea, să scrie istoria familiei mele şi a acestui domeniu.

- Dar eu sunt Clementina Harcourt! insistă ea.

- Prostii! exclamă el. Doamna în chestiune este, evident, mai în vârstă decât tine şi n-ar umbla pe astfel de drumuri cu roţile maşinii dezumflate. Chiar şi numele ei indică altceva...

- De fapt, mi se spune Tina, murmură ea.

- Şi atunci, de ce mi-ai fost recomandată drept Clementina...

- O, asta a făcut-o Charles, răspunse ea.

- Charles? Cine este Charles?

- Charles... adică domnul Charles Medwyn. Este tutorele meu la universitate. A considerat că trebuie să-mi dea numele întreg.

- Spune-mi, zise el privind-o lung, este ceva obişnuit ca studentele de la Bellchester să le spună pe nume tutorilor lor?

Tina roşi.

- Nu... presupun că nu. Numai că eu şi domnul Medwyn...

- Spune-mi exact ce farmece ai folosit asupra bietului bărbat ca să te recomande pentru o muncă atât de interesantă? Câteva priviri seducătoare pe sub gene din aceşti ochi minunaţi au fost de-ajuns...

Tina se simţi cuprinsă de furie şi-i şuieră printre dinţi:

- Adresa dumitale a fost înmânată decanului, care i-a repartizat-o domnului Medwyn. în opinia lui, am fost cea mai indicată să rezolv o astfel de muncă. Specializarea mea este exact în domeniile mari din ţară, precum Hucclecote Hall.

- Ce experienţă vastă trebuie să ai! La venerabila vârstă de douăzeci şi trei de ani!

Tina roşi.

- Domnule, vrei să spui că nu doreşti să rămân să-mi fac munca? Sunt gata să plec imediat!

Brant Wakefield nu-i răspunse imediat.

Tina începea să se gândească deja cum va argumenta în faţa lui Charles faptul că nesocotise numele lui şi al universităţii din cauza mândriei ei rănite. Şi cum îşi va petrece vacanţa de vară alături de Charles şi plictisitoarele grupuri de studii pe care le plimba prin minele părăsite, muzeele industriale, sau fabrici pline de colb. Aici, la Hucclecote, munca ar fi fost mai interesantă.

- Nu, vorbi Brant în cele din urmă, după ce o examină de câteva ori din cap până în picioare. Dacă ai ajuns până aici , dragă Clementina, trebuie să te apuci de treabă. Dar te avertizez că eu nu sunt

vulnerabil la farmecele tale ca domnul Charles Medwyn, aşa că nu te aştepta la favoruri pentru că eşti tânără şi frumoasă. Voi ignora faptul că eşti femeie, adăugă el. Mi-ar fi fost mai uşor dacă ai fi fost mai... altfel...

- Nu-ţi cer decât să mă laşi să-mi desfăşor munca în linişte.

Brant încuviinţă.

- Te rog s-o faci! De mâine, voi începe să-ţi arăt arhivele familiei. Sunt într-o stare avansată de dezorganizare, haotice chiar.

- Le voi pune imediat în ordine, îl asigură Tina.

Tocmai ieşea din încăpere, dar se opri şi se întoarse spre Tina.

- Sper că ştii deja unde vei dormi, nu?

- Nu, doamna Montcrieff mi-a spus că-mi va arăta camera după ce vom discuta.

-Foarte bine! Ieşi, lăsând-o să se gândească ce ar trebui să facă. Din fericire, problema fu rezolvată de doamna Montcrieff, care apăru imediat.

- Cred că domnul Brant a fost la fel de surprins ca şi mine să vadă că o fată a venit să-i scrie istoria familiei. Şi totuşi, văd că vrea să te pună la încercare, miss, să vadă cum te descurci. Te rog, urmează-mă să-ţi arăt camera.

Tina traversă din nou holul cel mare alături de doamna Montcrieff, ajunseră în altul mai mic, de unde începură să urce o scară solidă de stejar sculptat, înnegrită pe alocuri de timp, cu toate că fusese cu mare atenţie lustruită.

Aşadar, Brant Wakefield o punea la încercare? se gândi Tina furioasă, în timp ce urca. Foarte bine, să vadă de ce este capabilă!

Cu toate acestea, aştepta cu mare emoţie confruntarea cu el. Acest bărbat putea citi foarte uşor în sufletul ei emoţiile pe care i le provoca.

Dar ce erau aceste emoţii puternice? Simplă chimie! Dar de ce le simţea mai puternic decât orice fior provocat de tinerii care o conduceau seara acasă după serile de dans? Desigur, aceştia abia aşteptau să profite de orice împrejurare pentru a-i face propuneri amoroase. Nu nega că sărutările lor o înfiorau, făcând-o conştientă de trupul ei; mâinile tinerilor făceau totul pentru a o determina să-şi piardă controlul. Dar Tina scăpase neafectată de aceste întâlniri, conştientă că singura emoţie sinceră era cea pe care o simţea pentru Charles.

Doamna Montcrieff o conduse spre un apartament retras, modern decorat în culori calde de verde şi galben. Observă prin uşa deschisă şi baia luxoasă.

- Dar este ceva foarte modern, remarcă Tina.

- De ce n-ar fi? Aceste încăperi au fost de curând transformate, pentru ca domnul Brant să le locuiască. Bătrânul Sebastian Wakefield obişnuia să locuiască aici, dar acum când conacul va fi deschis publicului, domnul Brant are nevoie de puţină intimitate.

- A moştenit conacul de la unchiul său cu câteva luni în urmă, nu? întrebă Tina.

Doamna Montcrieff înclină capul.

- Moştenitorul direct ar fi trebuit să fie fiul domnului Sebastian, Richard. Dar din nefericire acesta a murit într-un accident rutier, cu două săptămâni înainte de tatăl său. Domnul Brant a juns la moştenire ca următorul descendent.

- Şi astfel, tragedia vărului ucis a fost norocul domnului Brant, remarcă Tina.

- Nu ştiu dacă este chiar aşa, o opri doamna Montcrieff. Nu cred că domnul Brant se bucură prea tare c-a moştenit un loc ca acesta, cu toate datoriile. Avea propria sa viaţă în Australia unde creştea oi, avea mult pământ. A trebuit să lase totul pe mâinile administratorilor săi, ca să vină aici.

- Nu ştiu de ce s-a deranjat, remarcă Tina dispreţuitor.

Doamna Montcrieff, care tocmai deschidea o

fereastră, se
întoarse spre ea.

- Vă spun eu de ce s-a deranjat, miss Harcourt. Pentru că domnul Brant are sângele familiei Wakefield în vine, de asta. Este singurul vlăstar al familiei şi consideră că este sarcina sa să preia acest loc, cu toate tradiţiile. Din nefericire, are de plătit sume considerabile, astfel că nici chiar el cu toată averea, nu cred că va face faţă. De aceea, intenţionează să facă rost de bani prin diferite mijloace. Nu numai prin deschiderea castelului pentru public, ci şi prin reînvierea vechilor meşteşuguri. Cât despre cartea pe care ai venit aici s-o scrii, asta este altceva.

- Pot să înţeleg ce simte domnul Wakefield. Deşi nu provin dintr-o familie veche, ştiu cât de mult le datorează această ţară. Locuri ca Hucclecote Hall sunt parte din moştenirea noastră naţională şi este nevoie de un efort pentru a le menţine în circuit.

Femeia o privi mai calma.

- Ar fi mai bine sa discutăm la o ceaşcă de ceai, nu?

- Sigur! exclamă Tina.

- în acest caz, în timp ce despachetezi, eu voi pregăti ceaiul în camera de la capătul coridorului. Vii

în zece minute?

Tina zâmbi.

- Voi fi acolo.

După ce plecă menajera, începu să scoată rochiile, să le pună pe umeraşe, apoi în dulapul amplu din încăpere. La un moment dat, se opri să arunce o privire pe fereastră, spre minunatul parc, dar o mişcare îi atrase atenţia. Era un LandRover condus de Brant Wakefield. în spate se afla un alt bărbat, îmbrăcat tot în blugi şi cămaşă. Comparându-i, Tina se gândi că făcuse o gafă, considerându-l un fermier din partea locului. Brant avea aceeaşi încredere de sine...conducea maşina cu multă siguranţă.

încăperea doamnei Montcrieff era la fel de confortabilă şi de primitoare. O invită să se aşeze pe sofa, iar Tina aduse imediat în discuţie numele angajatorului lor.

- Domnul Wakefield nu pregetă să se murdărească pe mâini, observă ea.

- A, nu oboseşte niciodată, fu menajera de acord.

- Este căsătorit? întrebă Tina.

Primi o privire ascuţită.

- Nu încă, răspunse femeia. Dar nu mai este mult până la nuntă, aşa cred.

- Asta înseamnă că este logodit? insistă Tina.

- Ei bine, nu este chiar logodit. Dar există un fel de înţelegere. Din punctul de vedere al familiei, ar fi bine să se unească cele două proprietăţi.

- Şi totuşi?

- Femeia care-i va deveni soţie trebuia să se căsătorească cu vărul lui... cel care ar fi moştenit castelul. Dar domnul Richard a murit, apoi a venit domnul Brant să preia castelul... ei bine, mi se pare firesc...

Tina simţi o silă imensă. Ce femeie calculată... era aceea care trecea de la un bărbat la altul cu uşurinţă. Nu era o problemă de a se îndrăgosti de un bărbat, ci de a reuni interesele familiei.

Tina se încruntă.

- Cine este femeia?

- Loretta Boyd French. Fiica vicontelui Boyd French.

- De la conacul Maddehurst?

Doamna Montcrieff păru impresionată.

- Văd că eşti foarte bine informată, miss Harcourt.

Era un compliment, dar Tina nu putu să răspundă.

- Unde voi mânca? întrebă ea schimbând subiectul.

Doamna Montcrieff o privi ciudat.

- în salon, aşa a spus domnul Wakefield.
- Adică, voi lua masa cu el? întrebă Tina, uimită.
- Da, aşa se pare. Dar eu n-aş conta pe el, pentru că nu apare niciodată la ora mesei. Dacă i se pare că trebuie rezolvat ceva,
vreun gard care trebuie reparat, sau cine ştie ce altceva.....nu mai
vine la masa.

Spre uimirea ei, când se duse la cina, Tina descoperi ca măcar o dată Brant Wakefield respectase ora mesei. De fapt, ajunsese chiar înaintea ei, îmbrăcat cu pantaloni negri şi cămaşă bej de mătase. Când intră ea, Brant lăsă jos paharul de sherry şi o invită să bea ceva împreună.

- Dulce, desigur, zise el.
- Nu, mulţumesc nu-mi place dulcele.
- Ar fi trebuit să intuiesc că miss Clementina Harcourt nu bea nimic dulce, spuse el ironic.
- Eşti sarcastic, domnule Wakefield?

El ridică din umeri, luând sticla de sherry.

- Nu, cred că eşti prea bănuitoare.
- îmi pare rău că nu mă ridic la înălţimea aşteptărilor.
- N-aş spune asta! El o privea cu aceeaşi

insolenţă, în timp ce-i umplea paharul, nu numai privind-o insistent, ci şi admirativ. Cred că este mai corect să spun că în multe privinţe îmi depăşeşti aşteptările.

Din fericire, menajera apăru cu castronul de supă, iar Brant o privi prietenos.

- Mirosul acesta de supă scoţiană adevărată, mi se pare grozav pentru începerea mesei.

Femeia zâmbi, mulţumită de aprecieri, şi Tina realiză că în cele câteva luni de când venise aici, Brant Wakefield câştigase simpatia si devotamentul acestei femei. Poate ca acest bărbat era într-adevăr deosebit, îşi spuse Tina.

- Vei descoperi, miss Harcourt, continuă el, că în casa asta se găteşte excelent, datorită acestei artiste care este doamna Moncrieff. Dacă nu eşti atentă, miss, te vei îngrăşa, ceea ce nu este permis. După cum observ, ai deja destul de bine dezvoltate părţile de interes. Cred că ţi s-a mai spus, nu, ochi albaştri?

- Domnule, te-aş ruga să nu mai foloseşti acest apelativ, sări Tina. Am venit aici pentru o misiune foarte serioasă, aşa că te rog să pui stavilă acestui fel de a mă trata şi te rog să mă vezi ca pe o fiinţă umană responsabilă.

-O voi face cu bucurie, când îmi vei dovedi că eşti una dintre acestea.

-Şi cum ar trebui să fac asta? explodă Tina.

-Foarte simplu; renunţă la a-ţi mai etala farmecele feminine în faţa mea. De exemplu, rochia pe care o porţi...sau mai precis care lasă să se vadă cam mult...Este asta o rochie serioasă, purtată de o femeie responsabilă?

Tina simţi că roşeşte, deşi era ultimul lucru care ar fi dorit să i se întâmple. Se admonestă în gând pentru proasta inspiraţie de a fi îmbrăcat această rochie de voal, roz pal. Ezitase în camera ei, neştiind ce să aleagă. Dar apoi decisese să schimbe imaginea de femeie rigidă şi închistată, potrivită numelui Clementina şi se pare că-i reuşise prea bine.

- Este o seara foarte calda, începu Tina. Te aşteptai sa mă îmbrac în costum de lâna?

-Nu mă aşteptam la nimic, replică el cu calm. Am făcut doar o observaţie. Aş mai putea observa ce bine stă corsajul acestei rochii?

Tina sări în picioare.

-Vrei să mă duc să mă schimb? Asta spui cu ochii!

- Ferească Dumnezeu!Te rog să rămâi în acesată superbă rochie, dragă Clementina, dacă te simţi bine

aşa. Deşi nu pot spune că are acelaşi efect asupra temperaturii corpului meu.

Tina ezită un moment, apoi se aşează la loc. Nu îi era deloc foame, aşa că abia gustă din supă, deşi era delicioasă. Câteva înghiţituri din vinul ab şi rece pe care i-l turnase Brant o ajutară să-şi recapete echilibrul. Iar la felul doi, care consta din friptură cu cartofi natur cu mult unt şi salată verde, abia mai apucă să răspundă întrebărilor lui.

Când o întrebă despre părinţi, ea îi răspunse că muriseră amândoi.

-Tata era profesor de istorie socială la Bellchester, îi explică ea.

- Să înţeleg că intenţionezi să-i calci pe urme, miss Harcourt?

- Nici vorbă! exclamă Tina. De fapt, nu cred c-aş putea ajunge până acolo, adăugă după un moment.

- Aşadar, care va fi destinul tău? o întrebă el. După ce vei termina lucrarea de aici, vreau să spun.

Oare Brant încerca să fie sarcastic?Sau acum o considera capabilă de munca pentru care venise?

Când văzu că ea nu răspunde, adăugă:

- Căsătorie? Copii? Brant o privi lung: Charles Medwyn este cel luat în vizor în acest scop?

Tina observă curba arogantă a buzelor lui,

zâmbetul ironic. Cât de uimit va fi când îi va spune că viitorul ei era nimeni altcineva decât Charles Medwyn! Era o căsătorie aprobată de familia ei. De tatăl ei, înainte de moarte, cu optsprezece luni în urmă, de sora acestuia, mătuşa Ruth, care considera că un bărbat matur cu carieră academică, aşa ca Medwyn, este cea mai bună alegere pentru nepoata sa.

Tina îşi reprimă pornirea de a se răzvrăti acum ca întotdeauna împotriva tendinţei familiei sale de a-i rândui viaţa.Tata şi mătuşa Ruth aveau dreptate. Dragostea adevărată, singurul fel de dragoste era acea emoţie tăcută, lipsită însă de scânteie, de farmec, era ceea ce ea şi Charles simţeau unul pentru celălalt. Tina era conştientă că trebuia să-şi suprime orice altă pornire spre alt gen de dragoste, dragostea aceea care te poartă spre culmi, care te lasă fără suflare, căreia nu i te poţi împotrivi. Nu trebuia să se gândească la acest fel de dragoste, pentru că numai alături de Charles putea ajunge o femeie împlinită. Numai cu dragostea lui constantă, care creştea în timp ca intensitate, dragostea aceasta care-i putea susţine de-a lungul vieţii....

în scurt timp, după cum hotărâse Charles, urma să preia catedra de istorie socială la Bellchester, în

locul profesorului Walters, care ieşea la pensie. Abia atunci Charles şi Tina îşi vor celebra cununia în capela colegiului, vor primi urările de bine ale întregii universităţi, în sunetul clopotelor. Vor începe viaţa de cuplu în acea casă veche în care ea îşi petrecuse viaţa până de curând, dar pe care la moartea tatălui, ea şi mătuşa Ruth fuseseră nevoite s-o elibereze în favoarea noului profesor, Gregory Walters. Bătrâna ei mătuşă se retrăsese să-şi ducă bătrâneţile într-o casă veche din Cumberland, unde copilărise. Iar Tina, la douăzeci şi unu de ani începu să locuiască în campus. Gustase pentru prima oară gustul libertăţii ca majoritatea studenţilor. Din fericire, Charles se afla întotdeauna aproape ca să-i curme elanul, atunci când era tentată spre laturile mai puţin oneste ale vieţii.

- Nu mi-ai răspuns la întrebare, Clementina, îl auzi pe Brant.

- Aş vrea să nu mi te mai adresezi cu acest nume, murmură ea. Felul în care-i rostea numele o făcea să-i displacă.

El zâmbi, la fel de ironic.

- Aşadar, nu vrei să-ţi spun nici ochi albaştri, nici Clementina. Chiar trebuie să mă adresez formal, cu miss Harcourt?

- Cred că ţi-am mai spus. Mi se spune Tina.

Ochii lui negri sclipiră.

- Este o invitaţie?

- Dacă doreşti, răspunse ea ridicând din umeri.

- Aşadar, Tina, continuă el, te vei căsători cu doctorul Charles Medwyn?

Nu era mai bine să-i spună ce înţelegere exista între ei? Nu erau logodiţi deocamdată, căci Charles sugerase să amâne logodna
pâna la sfârşitul ultimului trimestru de şcoală. Dar se considerau logodnici.

Din motive încă neştiute, Tina refuză să-i explice situaţia bărbatului din faţa ei, de parcă dacă ar fi explicat concret situaţia ei cu Charles, ar fi finalizat ceva, clarificându-şi viitorul o dată pentru totdeauna.

Astfel că se mulţumi să-i răspundă cu o întrebare:

- Ce te face să crezi că mă voi căsători cu el?

- Vrei să spui că nu eşti foarte hotărâtă? o provocă Brant, privind-o printre gene.

- Păi... ezită Tina. Nu este nimic stabilit, deocamdată. Charles şi cu mine...

- Asta înseamnă că poţi avea şi alte opţiuni? îl ţii în aşteptare pe acest Charles Medwyn, poate apare ceva mai interesant?

- Cred că ai o părere foarte proastă despre mine,

domnule Wakefield.

- Nu asta am vrut să spun! exclamă el. Dar văd că te comporţi ca o adevărată reprezentantă a sexului tău...

- Dacă asta este părerea pe care o ai despre femei...simt o mare milă pentru...

Tina se opri, dar era prea târziu, căci Brant nu avea cum să nu înţeleagă ce voise să spună.

- Cred că nu trebuie să-ţi fie milă pentru femeia pe care o voi alege să-mi fie soţie. Având în vedere acest conac, precum şi cei trei mii de acri de pământ, şi toate celelalte care-i vor reveni viitoarei doamne. La astea se adaugă foarte mult teren şi zece mii de capete de vite în Australia. Cred că toate astea vor însemna ceva pentru o femeie ambiţioasă.

- Aşa consideră Loretta Boyd French?

Timp de câteva secunde, Tina ar fi vrut să nu fi rostit aceste cuvinte.

- Observ că te-ai documentat foarte bine, remarcă Brant. Nu oare toate femeile învaţă asta, chiar de când se află pe genunchii mamelor lor? Verifică eligibilitatea fiecărui bărbat pe care-l cunosc?

- Nu deveni ridicol!

- Aşa crezi? Poate a fost doar o şansă că ai reuşit s-o tragi de limbă pe menajera mea imediat cum ai

ajuns.

Tina simţi cum roşeşte, şi-şi dori ca pământul să se deschidă şi s-o înghită.

- Ţi-a spus doamna Moncrieff? îl întrebă ea.

- Nu era nevoie să-mi spună. Va trebui să înveţi, dragă Tina, să-ţi controlezi mai bine expresia facială, dacă vrei să ascunzi micile secrete feminine. Cu aceste vorbe, Brant Wakefield se ridică. Mă duc să lucrez în continuare, aşa că-ţi voi spune noapte bună. în salonul alăturat vei găsi un televizor şi o instalaţie stereo, dacă doreşti muzică.

Brant plecă, iar Tina rămase cu gândurile sale. Cinci minute mai târziu, când doamna Moncrieff apăru s-o întrebe dacă doreşte o cafea, o găsi cu un chip cam trist.

Capitolul 2

în salon, Tina descoperi că nu avea răbdare să urmărească nici un program la televizor. Nici muzica nu se potrivea cu trăirile ei din această seară. Simfonia lui Dvorak îi umplu ochii de lacrimi, aşa că închise televizorul.

Se duse spre fereastra care dădea într-un balcon mic, cochet. Aerul rece al nopţii fu un adevărat balsam pentru chipul ei, pentru trupul ei încins. Mirosul înmiresmat al florilor din grădină ajunse la ea. Văzu nişte trepte care duceau spre o terasă şi coborî imediat, ţinându-şi poala fustei cu mâna.

Nu avea intenţia să facă o plimbare prea lungă, doar să ia puţin aer curat înainte de a se întoarce în cameră să citească. Dar noaptea liniştită şi caldă o trase mai departe. Străbătând întunericul de catifea îşi ridică privirea spre puzderia de stele aflate pe cer. în jurul ei foşneau frunze , păsările îşi căutau locul în copaci şi undeva în apropiere se auzi chiar şi o bufniţă. Pământul părea că respiră liniştit după căldura de peste zi.

Când ajunse la capătul unei alei pietruite, zări o poartă de fier forjat, fixată în suporţi de piatră. De acum, ochii i se obişnuiseră cu întunericul şi văzu dincolo de poartă o altă grădină cu arbori pitici, tufe

de trandafiri şi o fântână în mijloc.

Deschise poarta cu uşurinţă. Intră în acea grădină şi porni pe o cărare printre tufele de trandafiri urcători. Atinse petalele unuia şi-şi îngrop' nasul mic, cârn, în mijlocul acestuia, inhalând mireasma. Continuă să meargă, vrăjită de frumuseţea locului, de mireasma florilor. Cu toate acestea, inima îi era plină de o tristeţe pe care n-o putea pune pe seama a ceva definit. Ajunse la fântână, se aşeză pe marginea acesteia, şi-şi întinse mâna spre stropii de apă.

Deodată, de undeva din preajmă, auzi un râs bărbătesc şi apoi chicotitul unei fete. Se sperie. Era un cuplu de îndrăgostiţi. Dacă vor observa că mai este cineva cu ei, o vor considera nepoftită şi o vor trata ca atare. încercă să nu facă nici un zgomot şi porni înapoi spre poartă. Din nefericire, aceasta se închisese în urma ei şi căută pe întuneric cu înfrigurare zăvorul. Dacă nu-l găsea, nu avea cum să se mai întoarcă. Nu avea altă scăpare decât să-şi semnaleze prezenţa cuplului de îndrăgostiţi cărora să le ceară ajutorul.

Se strădui să-şi păstreze calmul şi-şi încercă încă o dată norocul asupra porţii de fier forjat. Dar acel zăvor pe care-l găsise imediat la intrare parcă se volatilizase! Prinse zăbrelele porţii şi începu s-o

scuture.

- Deschide-te, poartă blestemată! murmură ea furioasă.

- Iarăşi vorbeşti cu obiectele? se auzi o voce de foarte aproape, care-i dădu fiori. Oricum, este mai bine decât să vorbeşti cu maşinile.

Tina roşi, dar mulţumi cerului că Brant Wakefield nu văzu. De ce o salva pentru a doua oară?

- Nu mai pot deschide poarta, explică ea.

- Dar ai deschis-o o dată ca să intri, ripostă el. Aşa că nu văd care este problema.

- Nu mai găsesc zăvorul, se almentă ea.

- Este în acelaşi loc, spuse Brant apoi se auzi cum trage zăvorul. Vezi, continuă el, n-a fugit nicăieri. Poate că porţile au urechi, dar zăvoarele nu au picioare!

Tina împinse poarta cu putere, dar aceasta refuză să se deschidă.

- Ce fel de joc faci aici, domnule Wakefield?

- întrebarea corectă ar fi cu cine vrei să te joci. Ai deschis poarta asta foarte uşor când ai intrat, te-ai plimbat şi acum pretinzi că nu mai poţi să ieşi de acolo. Acelaşi tertip pe care l-ai mai încercat astăzi o dată, dar cu maşina!

Ideea sugerată de el că ar fi pus la cale deliberat

această situaţie, o lăsă fără suflare pe Tina.

- De unde să ştiu că te aflai aici? şuieră ea furioasă.

- Pentru că... începu el, ai observat că am pornit în direcţia asta de pe terasă. Te-ai gândit că mă duc spre grajduri şi că mă voi întoarce pe acelaşi drum.

Ea rămase uimită:

- M-ai văzut pe terasă?

- Sigur că da!

- Eu nu te-am văzut! spuse Tina, furioasă. Acum, te rog să ai amabilitatea să mă laşi să trec.

- Ce te face să pleci aşa de repede? Este o seară minunată şi păreai fericită de frumuseţea naturii.

Tina spuse abia şoptit:

- Este cineva aici, un cuplu...

El începu să râdă.

- Nu mă mira câtuşi de puţin. Acesta este un loc grozav pentru o aventură de o noapte.

- Vorbeşte mai încet, te vor auzi.

- Nici vorbă! Sunt prea atraşi unul de celălalt ca să mai audă altceva.

- Domnule Wakefield, vrei acum să deschizi o dată această poartă?

- Desigur, miss Harcourt. Dorinţa ta este ordin pentru mine.

Ar fi trebuit să se simtă înduioşată de promptitudinea lui de
a-i face pe plac. Când auzi din nou zăvorul şi văzu poarta deschizându-se, trecu repede de ea, dorind să se depărteze cât mai mult de Brant Wakefield, să se ascundă în camera sa. Dar o mână puternică o prinse de braţ şi se trezi faţă în faţă cu el.

Nici nu apucă să protesteze, că se simţi sărutată. încercă să se elibereze, dar el o trase mai aproape, trupurile lor se apropiară
foarte mult, până ce rezistenţa ei, şi aşa timidă, cedă cu totul noilor senzaţii pe care nu le mai experimentase. Sângele îi bătea cu putere în vene, mâinile lui Brant îi explorau trupul, gura lui ajunsese în decolteul ei îndrăzneţ.

Şi atunci, dintr-o dată, ca şi cum ar fi auzit zgomotul făcut de un aparat de fotografiat în funcţiune, Tinei îi apăru în faţa ochilor chipul lui Charles, cu ochii mari, văzând cu groază femeia pe care o iubea abandonată în braţele altui bărbat. Femeia care trebuia să se logodească, apoi să se mărite cu el. Ea rămase nemişcată, toate emoţiile pierindu-i instantaneu. Apoi fu cuprinsă de furie împotriva bărbatului care, cu atâta îndemânare, dezlănţuise forţa pasiunii în trupul ei.

Brant Wakefield sesiză schimbarea ei şi slăbi strânsoarea. Tina ridică pumnii şi-l lovi, dar nu-i produse nici cel mai mic rău fizic, aşa că porni să-l rănească cu biciul vorbirii.

-Cum îndrăzneşti! strigă ea. Ce fel de creatură eşti să profiţi de un musafir care se află în casa dumitale? Eşti dezgustător!

El începu să râdă.

- Să profit, zici? Erai destul de pregătită pentru acest sărut, dragă Clementina; de fapt, asta ai dorit tot timpul... nu poţi nega...

- Sigur că neg! protestă Tina. Numai pentru că eşti puternic şi... şi... Tina rămase fără cuvinte, dar încercă din nou: parcă ai avea dreptul să te porţi aşa cum doreşti.

- Ca stăpân al locului, vrei să spui? Ar fi o idee să reînvie acel obicei.

Sunt destule fete drăguţe aici pe moşie, ale familiilor care trăiesc aici şi aş putea să o aleg pe oricare...

- O, eşti chiar imposibil, exclamă Tina. Nu mai rămân nici o secundă aici.

Smulgându-se de lângă el, Tina se simţi prinsă de încheietura mâinii ca o pasăre de pradă şi din nou întoarsă cu faţa spre el.

- Nu face asta, ochi albaştri! Ajunsesem undeva înainte de a te înfuria!

- Dă-mi drumul, o să mă răneşti! exclamă ea.

- Nu te mai smuci. Nu am obiceiul de a trata cu brutalitate femeile, dar nici de a le considera porţelanuri; de ce aş face-o? Membrele sexului tău sunt mai puţin pure şi inocente decât încerci să subliniezi. De exemplu, această prostie pe care, haide s-o numim,"să profiţi de mine". Nu sărutam acum o bucată de asfalt, ci o femeie vie plină de viaţă, care se bucura de fiecare secundă a acestui sărut, la fel ca mine. Aşadar, de ce să nu fim cinsitiţi să admitem asta, miss Clementina Harcourt?

- Dar nu este adevărat! suspină Tina, ştiind că nu avea ce face până n-o elibera. Ai putere mai mare ca mine şi nu aveam ce face.

- O femeie care sărută ca tine, nu este vreo inocentă, aşa cum pretinde. Are ceva experienţă. Sau nu cumva pretinzi că instinctele naturale au izbucnit brusc, împotriva voinţei tale?

Tina îl imploră:

- Te rog, dă-mi drumul!

- Nu, până nu recunoşti că am dreptate.

- Nu joci cinstit, murmură ea. Indiferent ce mi s-ar fi întâmplat acum, îmi doresc din toată inima să nu se

fi întâmplat. Te rog să mă crezi.

El slăbi încet strânsoarea, dar nu era nici urmă de milă în vorbele lui.

- Te-ai speriat cumva că nu mă voi limita la un sărut, draga mea? Ar fi trebuit să ştii până acum că dacă nu eşti pregătită să faci faţă consecinţelor, ar fi mai bine să nu forţezi un bărbat dincolo de limitele răbdării sale.

- Cum poţi să sugerezi că aş fi făcut asta în mod conştient? sări Tina, indignată.

- Ai uitat rochia sexy pe care o porţi?A fost special creată să aprindă imaginaţia unui bărbat! Iar eu nu duc lipsă de imaginaţie. Croiala ei dibace scoate la iveală fiecare contur al trupului tău. Până şi în cluburile de noapte am găsit mai multă decenţă.

- Nu voi mai purta de acum rochia asta blestemată, promise Tina suspinând.

- Asta este o promisiune? Sau o ameninţare? Brant îi eliberă mâna. Du-te acum, Clementina, înainte să mă răzgândesc şi să primeşti exact ce meriţi.

O clipă, ea nu avu puterea să se mişte, de parcă ar fi fost ancorată de sol cu greutăţi. Nu-i mai vedea clar chipul lui Brant Wakefield, doar ochii îi străluceau în întuneric.

- Domnule Wakefield, începu ea, dacă te aştepţi să rămân în casa asta după cele întâmplate...

- Te priveşte, zise el indiferent. Fără îndoială, dr. Medwyn va găsi cu cine să te înlocuiască aici, când o să-i explic în ce context ai solicitat retragerea.

- Vrei să-i spui lui Charles? se împiedică ea.

- în versiunea ta, dragă miss Harcourt, n-aş avea ce să-i spun. Aşa că, de ce te îngrijorează?

Tina se simţi redusă la tăcere. Câteva momente rămase indecisă, conştientă că Brant Wakefield avea asul în mânecă. Nu se temea atât de tare că îi va spune totul lui Charles, nici măcar el nu putea fi atât de pervers s-o facă. De fapt, îşi dorea din toată inima să rămână la Hucclecote Hall, să termine treaba pentru care fusese trimisă aici. Numai gândul că trebuia să plece o umplea de amărăciune. Iar motivul era vraja pe care Brant Wakefield o aruncase asupra ei, fără îndoială.

Se întoarse şi fugi spre casă.

După o noapte de nesomn şi mai ales de zbucium, de vise terifiante, Tina se trezi devreme şi părăsi în tăcere apartamentul pe treptele exterioare. Aerul rece al dimineţii o întâmpină de cum puse piciorul pe prima treaptă a scării. întreg trupul ei fusese afectat de senzualitatea brutală a acestui bărbat, Brant

Wakefield.

Era o dimineaţă frumoasă, razele soarelui se filtrau prin ceaţă, învăluind într-o aură de mister copacii şi florile. Pe o pajişte, Tina zări o cireadă de vaci Jersey abia ieşită de la muls, pornind spre locul în care păştea de obicei. în jurul casei atmosfera era sumbră şi neclintită.

Apropierea lacului o atrăgea irezistibil. Traversând pajiştea, se opri o clipă să-şi scoată sandalele, să răsucească manşetele blugilor, după care porni desculţă prin iarba încărcată de rouă. Văzu în stânga tufe de rododendron care străluceau de rouă, cu boboci în multe nuanţe de roşu şi roz, dar şi de purpuriu, sau alb imaculat. Mirosul dulce al azaleelor o atrase ca un magnet.

Urmărind o pereche de lebede care traversa maiestuos lacul, ca şi alte păsări de apă care ieşiseră cu odraslele lor să caute hrană, Tina se trezi apucând-o pe o cărăruie care ocolea lacul, şi la un moment dat urca spre o platformă cu mesteceni. Aici, razele soarelui abia răzbăteau printre crengile subţiri, alcătuind un spectacol de lumină şi culoare. Se opri din nou să tragă aerul curat al dimineţii în piept, să inspire pacea şi liniştea locului. Porni înainte, dar fu atrasă de o imagine neaşteptată. Pe malul lacului,

sub razele soarelui, văzu o superbă statuie a lui Apolo pe o stâncă.

Tina uită să şi respire, pierdută în admiraţie. Apoi, pe măsură ce privea, observă că palmele statuii se împreunară deasupra capului, ca pentru a plonja în apă. Se ascunse repede în spatele unui copac pentru că nu era zeitatea greacă sculptată în piatră rece, ci un bărbat atletic plin de forţă şi vitalitate. Brant Wakefield se opri, iar Tina nu putu să-şi ia privirea de la acea figură superbă. Nu putea să nu admire capul ridicat mândru, lărgimea umerilor, pieptul puternic, braţele frumos conturate, stomacul plat, coapsele, picioarele musculoase...

De aceea, fu aproape un şoc pentru ea clipa în care el făcu săritura pe care o pregătea; plonjă în apa clară cu graţie şi începu să înoate, cu fiecare ridicare a braţului apropiindu-se mai mult de locul în care se afla ea.Tina se ascunse mai bine în spatele acelui trunchi până când o părăsi tot curajul, se întoarse şi o rupse la fugă spre casă. Numai când ajunse pe aleea pietruită, deveni conştientă că era desculţă şi se opri să-şi încalţe sandalele.

O aromă de cafea o întâmpină când intră în casă. Doamna Moncrieff apăru în uşa bucătăriei.

-Bună dimineaţa, Tina, îi zâmbi ea. Te-am văzut

alergând prin iarbă. Asta cred că ţi-a mărit pofta de mâncare.

-O, nu, nu chiar, se bâlbâi Tina, simţind cum roşeşte. Eu... eu tocmai...

-Ce-ai zice de un pic de şuncă şi nişte ouă? Aşa se începe bine ziua.

-O, nu cred că aş putea mânca acum, mulţumesc. Doar nişte pâine prăjită cu marmeladă şi o cafea, asta este tot ce-mi doresc.

Doamna Moncrieff scutură nemulţumită din cap.

-Vezi tu, de asta îmi place să gătesc pentru domnul Wakefield, lui îi place să mănânce!

-Va trebui să iau micul dejun cu el? încercă Tina.

-Mă îndoiesc! A plecat de mult, şi nu obişnuieşte să se întoarcă înainte de ora nouă.

Tina răsuflă uşurată, auzind vorbele menajerei. Oricum, va trebui să se confrunte cu Brant Wakefield destul de curând, dar intimitatea unei mese luate împreună era mai mult decât putea îndura. Nu-şi putea scoate din minte scena de lângă lac şi ştia că figura o va trăda de fiecare dată când privirea lui o va întâlni pe a ei. Mai era şi întâlnirea jenantă de la poarta spre grădină din noaptea trecută. Oare va face din nou referire la ea? se întrebă Tina. Sau va avea decenţa de a păstra tăcerea?

Se grăbi să mănânce micul dejun servit într-o încăpere însorită cu mese şi scaune albe, feţe de masă oranj. Reuşi să mănânce doar o felie de pâine prăjită, să bea două ceşti de cafea. După ce se schimbă într-o fustă maro şi o bluză de lucru ca să pară cât mai severă, îi spuse doamnei Moncrieff că domnul Wakefield va dori să afle unde se găseşte; aşadar, să-i spună că se află în biblioetcă.

O dată ce găsi drumul spre biblioteca elegantă de la parter, Tina fu absorbită de cărţile minunate de acolo. Fiecare volum scos din bibliotecă îi spunea că va găsi în el multe materiale cu care să-şi înceapă istoria familiei Wakefield. Originile acesteia duceau în timp până la William Cuceritorul. Se pare că aceştia fuseseră loiali coroanei, o familie tradiţională. Ca toate marile familii, avea şi părţi bune, dar şi rele.

Tina călători prin secole, alcătuindu-şi în minte un schelet pe care să brodeze istoria familiei.

întoarse paginile cu nesaţ şi aplecată asupra paginilor, nici nu auzi cum se deschise uşa.

- Ce sârguinţă! auzi vocea lui Brant chiar în spatele ei.

Se întoarse brusc şi-l văzu pe Brant Wakefield la foarte mică distanţă de ea.

- îmi pare rău, domnule Wakefield, dar nu v-am

auzit...

- Se pare că am acest talent de a te surprinde mereu, replică el.

- Ce vrei să spui, domnule?

El ridică din umeri.

- A fost minunat în apă, azi- dimineaţă. Ar fi trebuit să încerci. Cu falsă inocenţă, Tina îl întrebă:

- Aşadar ai înotat, domnule?

El o privi lung.

- De ce pui o întrebare la care cunoşti deja răspunsul?

Roşind, Tina realiză că nu avea sens să se mai prefacă, pentru
că Brant o văzuse.

- A, dumneata erai, domnule, pe malul lacului? Am zărit un cap în apă, dar n-am realizat...

- Ai văzut mai mult decât atât, miss!

Tina îşi dori în clipa aceea ca pământul să se caşte şi s-o înghită. Ar fi dat orice să pună capăt acestui interogatoriu.

- N-ar trebui să începem lucrul? se oferi ea, bănuiesc că timpul dumitale este drămuit.

- Poate că mâine vei dori să mi te alături la înotul în lac, sugeră el. Pe la şapte jumătate? înotul de dimineaţă te face să te simţi bine toată ziua.

- Mulţumesc pentru invitaţie, dar aş prefera să-mi văd de treabă, spuse ea pe un ton foarte rece şi formal. înotul nu este punctul meu forte. Domnule Wakefield, am fost trimisă aici ca să mă ocup de carte, aşa că ar fi mai bine să-mi permiţi să încep lucrul.

- Cum doreşti, zise Brant îndreptându-se spre un cufăr mare de stejar aflat într-un colţ al încăperii. Ridicând capacul, scoase un pachet de manuscrise îngălbenite de vreme.

- Bănuiesc că este totul aici... saga familiei Wakefield şi a Hucclecote Hall. Dar mai întâi, aceste acte trebuie sortate.Vrei să te ajut? Pot angaja o secretară de la o agenţie, să le sorteze.

- Nu, mulţumesc, spuse Tina, prefer să mă descurc singură.

- Cum doreşti...Aş putea să sacrific acum o oră ca să te ajut, şi poate pe seară o altă oră.

Brant scoase pachetele de acte şi începură să le aranjeze în ordine cronologică. Brant era un bărbat foarte eficient şi cu toată atmosfera de ostilitate dintre ei, Tina recunoscu că lucrau foarte bine împreună. Absorbiţi de o serie de documente fascinante care relatau cum cu trei sute de ani în urmă fiul cel mic al familiei fusese dezmoştenit

pentru că îndrăznise să se căsătorească cu o femeie care nu aparţinea unei familii bune, nici nu auziră când se deschise brusc uşa bibliotecii şi-şi făcu apariţia o tânără înaltă, blondă, foarte frumoasă. Tina şi Brant erau aplecaţi asupra unui document, încercând să descifreze înscrisurile îngălbenite; amândoi ridicară privirea uimiţi.

Ochii violeţi ai blondei se confuntară o clipă cu cei albaştri ai Tinei. Tina ştiu fără îndoială cine era femeia şi simţi o uşoară disperare constatând că era foarte frumoasă, zveltă, elegantă. îmbrăcămintea îi punea în valoare trupul.

O ignoră pe Tina şi se îndreptă direct spre Brant.

- Dragul meu, doamna Moncrieff mi-a spus că te afli aici. îl prinse după gât cu braţele şi-şi ridică spre el gura cu buzele senzuale.

Privind-o, Brant o sărută scurt.

- Mă bucur c-ai venit, Loretta. Am crezut că tu şi tatăl tău veţi mai sta o săptămână la Londra.

- Aşa ar fi fost, zise tânăra, dar tata a trebuit să se întoarcă acasă pentru câteva zile, să rezolve nişte probleme cu consiliul local. Şi întrucât ai refuzat să vii să mă vezi, m-am gândit să mă întorc eu. Asta înseamnă devotamentul, dragul meu, nu?Am sosit acasă cu o jumătate de oră în urmă şi am venit direct

aici, fără să mă schimb măcar. Acum trebuie să laşi totul deoparte şi să facem o plimbare.

- Mi-aş dori să pot merge, zise el simulând regretul. Aştept însă un expert de la muzeul de istorie să vină în orice moment să-mi ofere consultanţă în privinţa deschiderii vechiului atelier de meşteşuguri, aşa că va trebui să-mi petrec cu el restul zilei.

Loretta simulă dezamăgirea.

- Ei bine, dacă nu se poate contramanda...atunci ne vom întâlni în seara asta, vei cina cu noi la conac.

Brant scutură din cap.

- Din păcate, am aranjat să-mi petrec seara aici, cu Tina; nu mă aşteptam să vii atât de devreme.

Ochii ei căpătără un aer foarte rece.

- Tina?

- A, n-am făcut prezentările, nu? Tina, ea este Loretta Boyd French. Loretta, ţi-o prezint pe miss Harcourt. Va scrie istoria familiei Wakefield. Ţi-am vorbit despre intenţia de a o scrie, nu?

- Parcă-mi amintesc ceva, zise ea. Dar va trebui să-ţi modifici planurile, dragă Brant. Tata te aşteaptă în seara asta.

El ezită.

- Bine, o s-o reţin pe Tina ca să-i arăt documentele familiei. Nu se poate apuca de treabă până ce nu le

sortăm.

Loretta râse dispreţuitor.

- Dacă o vei reţine pe miss Harcourt, vei irosi proprii tăi bani ,dragul meu, nu pe ai ei. Loretta îl prinse după gât şi-l sărută din nou. Haide, Brant, nu fi rău!Am lipsit o săptămână!

El zâmbi din nou, apoi cedă.

- Foarte bine, voi veni în seara asta la cină. Apoi o privi pe Tina. Vă trebui să amânăm sortarea până mâine. Iar acum , Loretta, să mergem în salon să bem ceva, înainte de sosirea acelui domn de la muzeu. Te rog să-mi povesteşti cum ai petrecut la Londra.

Se închiseră uşile în urma lor, dar Tina tot auzi râsul cristalin al Lorettei Boyd French şi se simţi furioasă că această Loretta întrerupsese lucrul început de ei. Fără prezenţa fascinantă a lui Brant în această bibliotecă, se simţea acum descumpănită şi nu mai avea pornirea de a se apuca din nou de lucru. Documentele familiei pe care cu câteva minute le considerase atât de interesante, nu-i mai reţineau atenţia.

După douăzeci de minute de când cei doi ieşiseră, Tina se îndreptă spre fereastră şi ceea ce văzu afară o făcu să se retragă imediat. La câţiva metri sub

fereastră, în dreptul unei elegante maşini sport, cei doi erau îmbrăţişaţi.

Tina se trezi urând-o pe această tânără, care-i schimbase programul lui Brant.

Pe la amiază, o durea capul şi simţea o nevoie disperată de aer curat. Porni într-o mică plimbare pe sub castanii bătrâni.

Când se întoarse acasă, la ora mesei, uşor revigorată, i se spuse că era aşteptată de domnul Brant Wakefield şi invitatul acestuia, Jocelyn Ashley. Era un tânăr plăcut până în patruzeci de ani, foarte interesat de munca sa şi pasionat.

- Trebuie să vă complimentez, miss Harcourt, că sunteţi foarte bine informată, începu acesta, după ce discutară despre problema sclaviei pe moşiile medievale. Brant va avea un ajutor important când va începe istoria familiei sale.

- Nu cred că voi rămâne atât de mult timp aici, protestă Tina. Stau aici până adun toate materialele necesare pentru cartea mea.

- Păcat! Sunt sigur că i-aţi fi fost de foarte mare ajutor, în diferite probleme, opină Jocelyn.

Tina încercă să-şi înăbuşe roşeaţa care-i invadă obrajii, simţind ochii lui Brant aţintiţi asupra ei.

- Sunt de acord că Tina îşi cunoaşte foarte bine

treburile; nu m-aş fi aşteptat la o tânără de vârsta ei.

Jocelyn Ashley păru să nu sesizeze nimic din răceala care persista între cei doi în timpul mesei. El continuă să vorbească:

- Ai fost vreodată la Weald şi Downland Museum, miss Harcourt? Nu este departe de aici, este un loc fascinant. Un muzeu în aer liber, iar pentru cineva ca dumneata, cu specializare în istorie, este o necesitate, aş putea spune.

Tina îi răspunse zâmbind.

- Am auzit de ele, desigur, şi intenţionam să le vizitez cât voi sta aici.

- Poate vom merge împreună, Tina.

Ea se uită repede în jur, luată prin surprindere de această invitaţie neaşteptată din partea lui Brant. Figura lui însă nu exprima nimic. Era un alt tertip de al lui, sau vorbise serios?

După terminarea mesei, cei doi bărbaţi au plecat să vadă un hambar vechi pe care Brant voia să-l renoveze pentru a-l amenaja într-o vopsitorie; vopsitul era un meşteşug la mare valoare la Hucclecote Hall cu un secol în urmă. Brant voia să refacă procesul de vopsire a pielii până la confecţionarea şeilor fine şi a cizmelor de călărie.

Tina se întoarse în bibliotecă şi se forţă să se

concentreze asupra muncii sale. Scaunul pe care stătuse Brant dimineaţă se afla lângă ea, amintindu-i de absenţa lui, iar ea rămase cu ochii închişi încercând să se controleze, să nu mai tânjească după el.

Ce fel de femeie eşti tu, Tina Harcourt? se întrebă ea. De cum ai cunoscut un bărbat senzual ca Brant Wakefield, un bărbat cu pasiuni nedomolite, eşti deja consumată de sentimente contradictorii, dar inedite. După câteva săruturi cam lipsite de tandreţe, te-a simţit că nu eşti ceea ce vrei să pari, ci o femeie consumată de pasiuni.

Dar cel puţin, recunoscu ea printre dinţi, Brant nu va afla niciodată ce putere magică are asupra mea. Nu se va mai lăsa sub imperiul acelor emoţii greu de descris despre care-i vorbiseră tatăl ei şi mătuşa Ruth, ci va reveni la acele emoţii domoale pe care i le oferea doar Charles.

Petrecu o după- amiază şi o seară teribil de apăsătoare. Cinând singură, îşi imagină scenele care se petreceau la conacul Maddehurst. Loretta Boyd French strălucind într-o rochie de seară strălucitoare, aruncându-i priviri provocatoare lui Brant; apoi, cei doi care-şi zâmbeau, sub privirile îngăduitoare ale nobilului ei tată, vicontele Boyd French.

Fără să vrea, Tina lovi farfuria cu cuţitul când lacrimile îi invadară ochii. Menajera, care sosea cu desertul, se opri uimită.

- S-a întâmplat ceva, miss Tina? o întrebă ea.

- Nimic, minţi Tina, sunt doar obosită, atât.

Doamna Moncrieff se încruntă, observând că fata nu se atinsese de mâncarea din farfurie.

- Miss Tina, o să te îmbolnăveşti dacă nu mănânci. Dar acum, lasă-mă să te tentez cu această budincă de caramel.

Tina înclină plictisită din cap, gustă o singură dată, din politeţe. Se retrase imediat să citească, dar se trezi citind acelaşi pasaj de câteva ori. în cele din urmă renunţă, coborî din pat şi se duse spre fereastră. De acolo ieşi în balconul care dădea deasupra grădinii. Aerul înmiresmat al serii o învălui prin cămaşa de noapte transparentă şi se aplecă sprijinindu-se de balustradă, ascultând zgomotele nopţii. Auzi cântecul unei privighetori, ceasul din turn care bătea ora unsprezece de la capelă, apoi de peste pajişte vocile bărbaţilor care munceau pe proprietate şi care probabil se întoarceau de la cârciuma din sat. Stelele păreau foarte grele pe cerul de catifea.

Din depărtare se auzi zgomotul unui motor care

se apropia, apoi o maşină intră pe poarta conacului, apropiindu-se de casă. Brant se întoarcea atât de devreme? I se părea incredibil ca el să se fi desprins din braţele frumoasei Loretta. Inima Tinei bătu puternic până când maşina opri chiar sub ferestrele ei şi liniştea puse din nou stăpânire pe grădină. Poate fusese vechilul conacului Jeff Lintott, care avea casa lângă grajduri.

Deodată, Tina auzi paşi. Vru să se retragă în camera ei, dar apoi îşi spuse că era mai bine să nu facă nici o mişcare, ca să nu fie văzută. O singură lampă era aprinsă şi aceasta arunca o lumină gălbuie, insuficientă pentru ca s-o descopere.

Paşii se opriră şi spre uimirea ei auzi glasul lui Brant.

- Nu poţi să dormi, Clementina?

Din nou îi folosea ironic numele!

Nu avea rost să nu-i răspundă, aşa că murmură doar atât:

-Am ieşit să iau puţin aer, este o noapte foarte caldă.

-De ce nu cobori aici? sugeră el, să facem o plimbare. Briza de la malul lacului te va răcori foarte bine.

-Nu pot veni, spuse ea.

- Nu poţi? De ce?

- Mă întorc la culcare, minţi ea.

- Nu te atrage mai mult să stai întinsă în fân, sub stele, Clementina?

- De câte ori să-ţi spun că nu vreau să-mi foloseşti acest apelativ?

-" Ce este un nume? cită el din Shakespeare. Acela prin care denumim un trandafir ar mirosi la fel sub orice altă denumire."

Brant făcu o pauză, apoi adăugă:

- Ştii, ai putea fi personificarea Julietei, aflată acolo sus în balcon cu acea cămaşă de noapte transparentă, cu părul lăsat pe umeri.

- Iar tu te imaginezi deja în rolul lui Romeo? îl interpelă ea, încercând să ţină pasul cu sarcasmul lui.

- De ce nu? Am toate atributele necesare.

- Sper ca şi Loretta să gândească la fel, îl opri Tina, uimită de propria-i îndrăzneală. Se simţea mai bine acum, privindu-l de sus.

Vocea lui Brant răsună imediat;

- Las-o pe Loretta, nu are ce căuta în această discuţie.

- Cu multă plăcere o voi face, replică Tina. De fapt, este timpul să-ţi spun noapte bună.

Se lăsă o scurtă tăcere, apoi el spuse:

-Ştii, mi-am închipuit întotdeauna că Shakespeare l-a făcut pe Romeo un tip mai sensibil, mai slăbuţ, ca să nu-l pună să urce scara până la iubita lui ca să-i fure un sărut. Mai ales în prima seară când şi-a rupt gâtul uitându-se al ea de sub balcon.

Până să-i răspundă, Tina auzi un zgomot, ceva ca un foşnet, care venea de sub balcon. Ar fi vrut să fugă înapoi în cameră unde se simţea în siguranţă, dar realiză la timp ca asta l-ar fi făcut să se amuze şi mai mult.

Imediat, capul lui Brant apăru deasupra balustradei. Peste încă o secundă, îşi trecu un picior peste aceasta şi ajunse lângă Tina, uimită peste măsură. Ochii lui negri străluceau în lumina slabă care se insinua din încăpere.

-Acum, spune-mi, Julieta, merit acel sărut? o întrebă el.

-Nu... nu te prosti, domnule Wakeflied. Dar cum ai ajuns aici?

-Urcând rădăcina iederei, îi explică el.

încercând cu disperare să-şi ascundă teama, Tina îi spuse pe un ton care nu suferea contrazicere:

-în această situaţie, te poţi duce înapoi pe unde ai venit, sau poţi ieşi pe uşă, după cum doreşti. Dar oricare dintre soluţii o alegi, fă-o mai rapid.

-Mai întâi sărutul! zise el apropiindu-se ameninăţtor.

-Nu! strigă Tina, făcând un pas înapoi.

Dar ce scăpare putea să aibă? Să se retragă în camera ei, unde Brant avea acces? Se înfioră la acest gând şi rămase pe balcon, înfruntându-l cu mult curaj. El începu să râdă şi în clipa următoare Tina se trezi în braţele lui. Sărutul lui o surprinse prin blândeţe, căci Brant abia îi atinse buzele, în timp ce mâinile lui începură să-i exploreze trupul. Tina se înfioră iar el simţi asta. Deodată, o strânse mai tare în braţe, la fel de intens cum făcuse atunci, în grădină. Cămaşa de noapte transparentă a Tinei nu putea constitui o barieră între ei, ea cedă sărutului, simţindu-i palmele calde care-i cutreierau trupul, asta până când se pierdu în braţele dorinţei, acolo unde doar simţurile mai contau.

Deodată, mâinile lui îşi încetară explorarea ardentă. Brant făcu un pas înapoi, dezlipindu-se de ea.

-Tina, eu...

în mod ciudat, inexplicabil, nesiguranţa, ezitarea din glasul lui o readuseră la realitate. Ce nebunie o făcuse să lase să se ajungă la o asemenea intimitate acolo pe balcon, ea îmbrăcată doar cu o cămaşă de

noapte transparentă?

Se desprinse din braţele lui:

- Ţi-ai pierdut minţile, Brant? Te rog să ieşi chiar acum din camera mea! Să nu mai îndrăzneşti să mă atingi aşa vreodată!

Brant, care-şi recăpătase şi el stăpânirea de sine, nu ezită să riposteze:

-Ţi-ai regăsit inocenţa, Clementina? Observ că ai destul tupeu!

- Ieşi chiar în clipa aceasta! strigă ea.

Pentru un moment el rămase privind-o în tăcere, iar ea tremurând de furie.

Apoi, el intră în camera ei, de unde se îndreptă imediat spre uşă. Acolo se mai opri o dată s-o privească.

- Aş vrea să înţelegi o dată pentru totdeauna, îi spuse cu duritate, că o dată ce am ieşit pe uşa aceasta nu va fi cazul s-o blochezi, pentru că nu voi mai reveni. Nici în seara asta, nici în altă seară. Te voi lăsa să te bucuri de liniştea feciorelnică a acestei încăperi.

Tina, care stătea cu braţele strânse la piept, încercând să ascundă privirii tot ce se putea ascunde, nu-i răspunse.

- Vise plăcute, Clementina. Apoi ieşi, fără altă

vorbă. Şi faptul că închise foarte calm uşa în urma sa, a fost mai rău decât dacă ar fi trântit-o.

Capitolul 3

Două zile mai târziu, două zile de tensiune, ori de câte ori se întâlneau întâmplător, Brant plecă la Londra.

Se ducea după Loretta, se gândi Tina, cu toate că-i spusese că nu are timp de pierdut la Londra. Dar după cum se vedea, Loretta trebuia să ridice un singur deget pentru ca Brant să facă ce dorea ea!

Fără el, conacul părea pustiu şi apăsător. Tina era deprimant de conştientă că nu făcea progrese în munca ei de cercetare. Şi nu numai atât, dar în timp ce stătea la biroul cel mare din bibliotecă se trezi visând cu ochii deschişi, gândurile ei alunecând pe căi care-i erau interzise acum.

Vremea se încălzi foarte tare, şi abia mai suporta căldura, chiar îmbrăcată în cele mai subţiri rochii de vară. Era mulţumită că îmbrăcămintea ei nu mai avea cum să atragă comentariile răutăcioase ale lui Brant.

în cea de a doua zi de la plecarea lui, după-amiază renunţă la lucru, luă o carte şi se aşeză să citească la umbra unui copac. Dar nici acolo nu-şi găsi liniştea. Se îndreptă spre lac, atrasă de răcoarea de acolo. Se aşeză pe marginea lacului, unde-l zărise pe Brant care plonja în apă. Probabil că şi el fusese

conştient tot timpul că este urmărit.

Deodată, auzi pe cineva care se apropia pe cărare şi se întoarse repede. Din fericire, era Jeff Lintott, angajatul lui Brant.

- Ţi-ai fi dorit să ai un costum de baie cu dumneata, miss Harcourt? o întrebă acesta. Apa asta limpede este o adevărată plăcere pe căldură asta toridă.

Tina se bucură de explicaţia pe care o găsise omul pentru prezenţa ei în acel loc.

- Da, răspunse ea, dar dacă m-aş duce până la conac să iau costumul m-aş încălzi şi mai tare pe drum,

- Te pot invita la o ceaşcă de ceai, miss. Casa mea este destul de aproape, dacă o tăiem prin pădure.

Tina îşi aminti cu regret ce-i spusese doamna Moncrieff, că soţia lui Jeff fusese ucisă de un şofer beat pe când traversa drumul. Acest lucru se întâmplase la numai doi ani de la căsătoria lor. De la acea tragedie, Jeff trăia singur.

- Mi-ar prinde bine o ceaşcă de ceai, zise ea.

Pe când porneau împreună spre casa lui Jeff, Tina îi spuse:

- Asta înseamnă că ai terminat munca pe ziua de

azi?

- A, nu! Jeff începu să-i explice că nu-i ajungeau orele zilei ca să facă totul aşa cum trebuia. Nu termin niciodată munca înainte de ora zece seara.

- Bietul de tine! îl compătimi Tina.

- O, nu vreau să mă înţelegi greşit, dar îmi place să muncesc din greu. O umbră îi întunecă faţa. Munca grea te ţine în viaţă.

- Din ceea ce am auzit acum câteva zile, am înţeles că domnul Wakefield are mare încredere în tine, zise Tina, sperând să-i facă o bucurie.

- Şi eu îl stimez foarte mult, spuse Jeff. Brant este un tip deosebit, are entuziasmul care trebuia acestui loc ca să revină la viaţă.

Ajunseseră la ferma lui Jeff, o clădire fermecătoare, mică dar elegantă, care, în mod surprinzător, semăna foarte mult cu clădirea conacului. De cum intrară, se opriră direct în bucătărie, iar Jeff puse ceainicul pe foc, scoase câteva prăjituri şi continuă să vorbească:

- Brant este decis să redea măreţia acestui loc într-un timp record. Pe vremea unchiului său, lucrurile nu mergeau deloc bine. Am încercat să-l conving pe bătrânul Sebastian că nişte lucruri noi, cum ar fi deschiderea conacului pentru public şi

folosirea metodelor moderne de lucru la fermă ar mări foarte mult veniturile, dar el a refuzat sistematic orice idee de acest gen. Dar acum, cu Brant, totul începe să prindă contur!

- Bănuiesc că dacă nu era acel tragic accident, Brant n-ar fi moştenit...

- Da, ai dreptate. Richard, fiul lui Sebastian era moştenitorul de drept, dar din nefericire a murit într-un accident de maşină în sudul Franţei. Să nu mă înţelegi greşit, miss Harcourt dar... ei bine, Richard n-ar fi făcut niciodată ce face Brant. De fapt, îi plăcea prea mult să se distreze.

Tăcură amândoi câteva minute, în timp ce Tina prelucră informaţiile. Apoi îi spuse, ezitând:

-Am auzit că Loretta Boyd French era logodită cu Richard.

Jeff se întunecă la faţă.

- Cred că te-a şocat puţin când ai aflat. Sunt un romantic ca şi tine, şi nu pot să nu observ că este foarte nepotrivită pentru Brant. Cu toate acestea, din punctul de vedere al familiei, bănuiesc că este un aranjament foarte bun. Ea are toate legăturile cu aristocraţia, iar Brant are banii care lipsesc familiei Boyd French. Iar Loretta este aici, la îndemână, căci Brant nu prea are timp să-şi găsească nevastă.

- Ce te face să spui asta? îl întrebă Tina.

- Agnes Moncrieff mă ţine la curent cu toate noutăţile, îi explică el cu un zâmbet. Consideră că aş muri fără prăjiturile şi micile ei secrete.

Tina repetă întrebarea:

- De ce trebuie să-şi găsească Brant atât de repede o nevastă?

- Este o chestiune de moştenire, îi explică Jeff. De generaţii, moştenitorul de la Hucclecote Hall trebuie să fie deja însurat până la treizeci şi cinci de ani, altfel i se interzic toate drepturile. Brant are mai puţin de un an la dispoziţie, aşa că vezi tu, nu prea mai are timp de pierdut.

Tina era şocată. Ce fel de bărbat era acest Brant Wakefield ca să se însoare cu femeia care fusese logodită cu vărul său decedat recent, doar pentru ca să îndeplinească cerinţele legale pentru moştenirea depină? Fără îndoială, în ochii lui Loretta prezenta avantajul de a fi fost disponibilă şi deja aprobată pentru a deveni soţia moştenitorului legal al unui Wakeflied. Dar dragostea? Acesta nu intra în vederile sale, cumva?

Jeff o privea curios.

- Probabil ai mai auzit de astfel de aranjamente în cercetările tale. Vreau să spun că familiile vechi

făceau asta pentru a menţine averea în familie, foarte rar se căsătoreau cu cineva care nu făcea parte din cercul lor.

Ea încuviinţă.

- Ştiu, dar ţi se pare cu totul altfel atunci când cei implicaţi nu sunt simple nume întâlnite în documentele istorice.

Dar Jeff avea dreptate, aceasta era doar o altă căsătorie de convenienţă, fără dragoste de ambele părţi. Nu era greu de crezut că Loretta era capabilă să se mărite doar pentru bani şi un statut social adecvat. Cât despre Brant... nu el făcuse acele comentarii despre femei... care le puneau într-o lumină foarte dezavantajoasă? Pentru un bărbat ca el, iubirea era ceva fără sens. Era doar dorinţă.

Jeff, care observă c-o făcuse să cadă pe gânduri, schimbă subiectul:

- Cred că te simţi foarte singură, acolo la conac. Nu ştiu ce-aş putea să-ţi sugerez, ţinând seama că muncesc tot timpul. Cu toate astea, ce-ai zice să mergem împreună la localul din sat? Te-ai mai înveseli un pic.

- Mulţumesc, Jeff, zise ea, scuturând din cap. Dar nu cred că...

- Haide, acceptă. Nu se ştie niciodată peste ce

informaţii folositoare poţi să dai...să ştii că cei care vin regulat acolo sunt în jur de optzeci de ani...

Ei bine, de ce nu? se gândi Tina. Era adevărat că se simţea singură. Niciodată nu fusese singură şi deprimată ca acum.

- Bine, Jeff, vin bucuroasă.

A doua zi, Tina se duse, aşa cum promisese, să bea ceaiul cu Jeff la ferma sa. Când se întoarse la bibliotecă, îl găsi acolo pe Brant. Părea furios.

- Unde ai fost? vru să ştie.

Deşi inima începuse să-i bată tare la vederea lui, îl înfruntă deschis, răspunzându-i:

- Nu cred că te priveşte.

- Parcă eu te-am angajat, dacă-mi amintesc bine.

- Da, este adevărat, domnule Wakefeld, dar nu am ore fixe de lucru.

El o privi cu ură, aşa i se păru.

- Chiar trebuie să mă înfrunţi?

- Chiar trebuie să fii atât de dur?

Brant strânse furios din maxilare, iar ea se temu o clipă. Dar el se controlă imediat şi îi spuse:

- Am auzit că ai fost la ferma lui Jeff Lintott, iar aseară ai fost cu el chiar la localul din sat! Nu mă aşteptam la asta!

- Dacă ştiai unde am fost, de ce m-ai mai

întrebat? Acum câteva zile m-ai dojenit că am pus întrebări la care ştiam deja răspunsul.

Brant se îndreptă spre fereastră, unde rămase câteva clipe cu braţele încrucişate peste piept.

- Cum merge lucrarea ta? o întrebă apoi brusc.
- Bine, minţi ea.
- Mâine, spuse el, vom mege la cel muzeu în aer liber, despre care vorbea Jocelyn Ashley.

Tina încercă să-şi ascundă entuziasmul.

- îmi pare rău, spuse ea, dar sunt prea ocupată.

Brant se întoarse s-o privească:

- Ocupată? Cu ce?
- Cu nişte acte care privesc implicarea familiei Wakefield în disoluţia mănăstirilor.
- Asta mai poate aştepta, spuse el. Mâine să fii gata la ora zece. Tina îl urmări cum pleacă cu paşi mari, fără a se mai uita în
urmă. Se temea la gândul că va petrece o zi întreagă în compania
lui, dar cum putea să-l refuze? Atâta timp cât dura această activitate de cercetare aici la conac, Brant era şeful ei şi cuvântul lui era lege.

Pentru prima oară în trei săptămâni, cerul era înnorat. Pe când se îndreptau spre Sussex, în Mercedesul alb al lui Brant, Tinei i se păru că aude

tunete. Din fericire, când ajunseră la muzeul Weald and Downland nu ploua încă, dar ameninţarea acesteia rărise vizitatorii.

Era un cadru perfect, se gândi Tina, învăluind cu privirea valea minunată în care erau adunate acele comori ale istoriei. Se aflau aici patru clădiri vechi care fuseseră propuse pentru demolare din cauza lărgirii drumului, dar care fuseseră doar mutate aici, pentru a fi păstrate pentru generaţiile viitoare. Brant studie toate exponatele cu interes, punând întrebări pertinente muzeografilor, privind metoda de construcţie. Dar cerul devenea tot mai cenuşiu şi când ajunseră la tabăra de la Charcoal Burner, aflată într-un luminiş în pădure, cerul se dezlănţui. Neavând alt adăpost prin preajmă, Brant o conduse chiar spre coliba în care trăiseră unii dintre aceşti cărbunari cu familiile lor. Era întunecat şi înghesuit înăuntru şi nu avură de ales decât să se aşeze pe unul din paturile din încăpere.

- Este destul de primitiv, spuse Brant oarecum amuzat, dar nu te poţi plânge că nu este o atmosferă intimă.

- Nu putem sta prea mult aici, murmură ea.

- De ce nu? Eu nu mai am nimic de rezolvat astăzi.

Tina lăsă o oarecare distanţă între ei. Pentru a-i

canaliza gândurile într-o direcţie care i se păru mai sigură pentru ea, îl întrebă:

- Cum a fost călătoria la Londra?

Observă cum Brant se tensionează brusc. Dar vocea îi rămăsese calmă, periculos de calmă.

- De ce vrei să ştii, Clementina?

Nu avea sens să mai protesteze în privinţa numelui cu care i se adresa.

- Te-am întrebat, doar.

- Ţi-ai fi dorit să fi fost cu mine? se hazardă el.

- Cu siguranţă, nu! De ce s-o fi făcut?

- Poate pentru că te-ai simţit singură fără mine. Dar te-ai consolat cu Jeff Lintott, adăugă.

- Este ridicol ce spui, zise ea profitând că nu-i putea vedea ochii ca să ştie că minte. De ce să nu fi vorbit cu Jeff? Trebuie să-ţi cer voie?

- Nici măcar lui Charles nu consideri că trebuie să-i ceri permisiunea?

Charles! Tina realiză, nu fără un sentiment de vinovăţie, că nu se gândise deloc al el în ultimele zile. Dar, se gândi ea, de fapt ea şi Charles se înţeleseseră destul de bine. El nu obiecta dacă se ducea la dans fără el. Dansul nu era punctul lui forte, aşa îi spunea mereu, şi nu i se părea demn ca o persoană cu statutul lui să fie văzută bâţâindu-se alături de

studenţi. Charles ştia prea bine că la întoarcerea acasă de la aceste serate Tina era escortată de vreun coleg, dar nu spusese nimic.

în privinţa lui Jeff Lintott, nu avusese ce să-şi reproşeze. Dar amintindu-şi sărutările înfocate pe care i le dăduse Brant ,Tina roşi fără să vrea.

Charles nu va înţelege nici într-o mie de ani ce pasiuni stârnise Brant Wakefield.

De aceea, mări şi mai mult distanţa care o separa de el.

Brant continuă:

- Cred că nu va trece mult şi Charles va afla de aventurile tale. Vei avea însă ocazia să te confesezi când îl vei vedea în acest weekend.

- Nu-l voi vedea în acest weekend, spuse Tina.

- O, nu ţi-am spus? Te-a căutat la telefon când erai cu Jeff Lintott, ieri. I-am spus că în privinţa muncii tale de cercetare totul merge bine şi l-am invitat în acest weekend să constate şi singur ce progrese ai făcut. Va veni mâine la Hucclecote Hall, la ora prânzului. Nu va fi o bucurie pentru voi amândoi? Vei putea să-l pui la curent cu tot ce ţi s-a întâmplat.

Tina îi regăsi curajul.

- Ce joc faci, domnule Wakeflied? Ce încerci să-mi

înscenezi?

- Te asigur că nu este nici un joc, răspunse el. Apoi, după un moment de tăcere, îi spuse: mi se pare, sau nu te bucuri deloc să-ţi revezi logodnicul?

- Charles nu este logodnicul meu, ripostă ea.

- Mă întreb ce reacţie va avea auzind că negi acest lucru, insistă Brant. Bănuiesc că dr. Medwyn consideră că totul este stabilit între voi. Ai îndoieli, Clementina?

-Nu, nu am îndoieli, ripostă ea vehement. Se ridică de parcă ar fi vrut să vadă adcă mai plouă. Mergem? Cred c-a mai stat ploaia.

- Nu fi absurdă, plouă destul de tare. Vino şi stai aici.

Tina îşi dori cu disperare să mai vină vreun vizitator care să se adăpostească aici de ploaie. Dar nu venea nimeni, doar ploaia şi din când în când câte un fulger sau un tunet. La naiba cu acest bărbat! îşi spuse Tina. Acest Brant era perfect conştient de efectul pe care-l exercita asupra ei; se amuza pe seama ei.

Tina fu nevoită să mai îndure încă o jumătate de oră de chin înainte ca ploaia să înceteze. Abia atunci Brant o anunţă că nu porneau direct spre Hucclecote Hall, ci mergeau undeva, la masă. O duse la un han

lângă Goodwood House, conacul foştilor duci de Richmond şi Gordon, într-un decor rural, idilic. în restaurantul elegant li se servi o mâncare delicioasă, dar Tina abia gustă. Brant părea să-i ignore agitaţia. Tina era conştientă că în timpul acestei vizite nu acumulase prea multe informaţii.

Nu se mai putea gândi la nimic în afară de vizita apropiată a lui Charles, pe care o vedea ca pe o ameninţare. Ce ciudat să gândească aşa despre bărbatul pe care-l iubea, cu care se va căsători într-o zi!

Oare era bine să încerce să ia legătura cu el la telefon? Dar ce să-i spună? Nu, de fapt era bine că venea, încercă să se consoleze singură. în acest fel, va avea ocazia să-i vadă pe cei doi bărbaţi unul lângă altul, să-i compare. Conversaţia inteligentă a lui Charles şi manierele sale îl vor pune în umbră pe Brant şi-l vor dezvălui aşa cum este. Totuşi, de ce ideea apropiatei sosiri a lui Charles o umplea de teamă?

Capitolul 4

După ploaia din ziua precedentă, în comitatul Sussex aerul era curat şi proaspăt. Dar pentru Tina norii nu se spulberaseră, ba chiar se adunau şi mai ameninţător cu fiecare oră care trecea. Charles venea la ora prânzului şi pe la ora unu, ea era în plină aşteptare.

Nu-l văzuse pe Brant toată ziua. Acesta se afla undeva pe moşie, cu probleme. Aşa că era sigură la o fereastră în holul mare când observă cum soseşte o maşină neagră venind de pe autostradă. Traversă holul şi ieşi afară, rămânând în capul treptelor.

Charles opri maşina observând-o şi-i făcu un semn de salut, apoi dădu maşina în marşarier pentru a putea parca, fără să mai fie nevoie de alte manevre.

Tina, care-i observa detaşată minuţiozitatea, îşi dori ca măcar acum Charles să fi dat dovadă de puţină impetuozitate, să fi oprit ca s-o sărute şi apoi să parcheze.

Tina coborî treptele şi-şi stăpâni nerăbdarea, pentru ca logodnicul ei Charles să-şi scoată din portbagaj lucrurile cu care venise, apoi să încuie uşile maşinii. în final, după ce se asigură că totul era perfect, Charles se întoarse spre ea, zâmbindu-i.

- Tina, draga mea, ce bine îmi pare să te văd! Mai

devreme decât te-ai fi aşteptat, nu?

Charles fusese dintotdeauna un bărbat foarte grav, care-şi câştiga respectul în rândul studenţilor. Era de înălţime medie, puţin cam prea bine legat, cu părul de culoarea nisipului şi ochi căprui. Era îmbrăcat într-un costum uşor de călătorie. Era cu doi ani mai tânăr decât Brant Wakefield, dar părea mai mare ca acesta.

- Salut, Charles, zise ea, încercând să spună aceste vorbe cu oarecare căldură în glas. Ce bine că ai putut veni aici în weekend!

Tina îşi ridică faţa, iar el o sărută absent. în clipa aceea, se auzi vocea lui Brant, care cobora treptele.

- Doctore Medwyn, ce bine că ai reuşit să vii! exclamă Brant întinzând mâna să-l salute. Apoi se opri, căpătând brusc un aer confuz. A, n-am vrut să vă întrerup. N-am realizat că dumneata şi Tina...

- Ce faci, domnule Wakefield? zise Charles luând mâna întinsă, zâmbind.

- Am crezut, domnule, că dumneata eşti tutorele şi mentorul Tinei. N-am avut habar că sunteţi...că vă iubiţi, încheie el.

- Dar nu ne...Tina se opri şi se întoarse spre Charles, care, uşor jenat spuse:

- Ne cunoaştem de mult timp, domnule Wakefield.

De fapt, o cunosc de când era o copilă. Tatăl ei, profesorul Harcourt, mi-a fost coleg, şi mai mult decât atât, bun prieten.

- înţeleg, zise Brant. Dar vă rog să intraţi să vă arătăm camera. Apoi poate veţi coborî să bem un pahar de sherry înainte de masă?

- Ar fi foarte plăcut, încuviinţă Charles.

Pornind în urma celor doi bărbaţi, Tina era conştientă că Brant Wakefield nu era genul de om pe care Charles să-l fi agreat. Era respectat, ca om bogat, cu un anumit statut social, dar avea o anumită duritate pe care Charles n-o va agrea. Charles nu era conştient nici un moment de sarcasmul lui Brant.

La masăk, Brant începu să laude calităţile Tinei.

- Fără îndoială, doctore Medwyn, ai ales-o pe Tina în cunoştinţă de cauză, ca răspuns la solicitarea mea. Trebuie să mărturisesc că n-am fost prea entuziasmat atunci când am scris la universitate. Iar când am auzit că va veni miss Clementina Harcourt, m-am aşteptat la o profesoară bătrână, rigidă. El o privi pe Tina, zâmbindu-i peste masă. Nu mai trebuie deci să mai spun ce uimit am fost când am văzut-o! Nimeni n-o poate acuza pe Tina de rigiditate!

Charles consideră că este momentul să completeze imaginea Tinei, alegându-şi vorbele cu

multă grijă.

- Tina este una dintre cele mai bune studente; sunt convins că-şi va lua masteratul cu succes. Iar o carte ca aceasta de care ai dumneata nevoie, care solicită o muncă plină de iniţiativă, era tot ce-i trebuia.

După masă ,Tina şi Charles plecară într-o plimbare pe domeniu.

- N-aş spune că-mi este tocmai simpatic acest domn Wakefield, observă Charles. Nu este chiar... un gentleman. Este un individ cam îndrăzneţ şi frivol pentru a fi pe gustul meu.

- Nu este aşa, protestă Tina, simţind nevoia să-l apere pe Brant. Munceşte foarte mult, după cum spune şi Jeff.

- Jeff? repetă Charles pe un ton tăios care pe Tina o făcu să ofteze. Nu suporta să fie cenzurată. Era mai bine să nu fi menţionat vizitele făcute la casa acestuia sau la localul din sat.

- Jeff Lintott este angajatul conacului, este administrator, îi explică ea. Am stat de vorbă o dată sau de două ori, când ne-am întâlnit întâmplător.

Ajunseseră la marginea lacului şi se aşezaseră pe iarbă, privind suprafaţa apei. O pereche de lebede porni în direcţia lor, sperând că va primi ceva de

mâncare.

Tina îşi aminti ce citise despre aceste păsări nobile care se uneau pe viaţă. Dacă una murea, cealaltă murea de inimă rea. Oare Charles ar fi putut să înţeleaă atâta devotament? se întrebă ea.

- Trebuie să-ţi spun foarte cinstit, draga mea , începu Charles, netezindu-şi impacientat părul nisipiu care fusese răvăşit de vânt, că nu sunt prea mulţumit de aranjamentul care s-a făcut.

- Ce vrei să spui, Charles? îl întrebă ea, uimită.

încruntându-se, el începu să examineze cu atenţie vârful
impecabilului său pantof Oxford.

- M-am gândit că va fi mai multă lume pe aici... adică în casă. Nu sunt sigur că este bine să te afli singură aici în toată casa asta cu acest Brant Wakefield.

- Dar nu sunt singură, protestă Tina. Mai este şi doamna Moncrieff, menajera. Locuieşte aici.

Charles ridică din umeri. I se păreau irelevante asigurările ei.

- Din observaţiile făcute de Wakefield, nu mi se pare c-ar fi un tip prea scrupulos.

- Charles, obiectă ea, doar nu-ţi imaginezi că un bărbat matur care şi-a croit singur drumul în viaţă,

mai ales în Australia, este vreun diamant neşlefuit?

- Diamant neşlefuit? se întoarse Charles brusc. Asta înseamnă că îl aprobi cumva. Tu niciodată n-ai folosit impropriu limba engleză! Să înţeleg că-l aprecizezi pe acest individ?

Tina roşi, dar pentru ca el să nu observe se întoarse spre lebede, dar acestea dispăruseră, pentru că nu li se oferise nimic de mâncare.

- Am vrut să spun că pare să aibă o părere exactă despre Hucclecote Hall. Predecesorul său, Sebastian Wakefield, l-a cam lăsat în paragină, şi dacă fiul acestuia, Richard, ar fi moştenit, lucrurile s-ar fi degradat şi mai mult. Nu vreau să înţelegi, continuă ea îndrăznind să-l privească pe Charles, că a fost mai bine că a murit în accident. Cu toate acestea, chiar dacă ne pare rău, moartea lui este un fapt de mult întâmplat şi nimeni nu-l mai poate readuce la viaţă. Aşadar, următorul pe linia descendenţei este Brant Wakefield.

Charles se încruntă vizibil.

- Mi se pare normal ca la vârsta ta să fii uşor impresionabilă, dar este o mare deosebire, Tina, între a admira un bărbat pentru calităţile sale indiscutabile şi a cădea în extreme, în adulaţie, de exemplu.

Tina nu răspunse.

Charles, care observă că roşise, continuă gânditor:

- Poate ar fi mai bine să-ţi găseşti o cameră într-un hotel din apropiere, ai maşina sport cu care poţi face drumul fără probleme.

- Charles, cred că nu vorbeşti serios...exclamă ea, revoltată. Cum i-aş putea explica domnului Wakefield atitudinea mea? Ce-ar gândi despre mine?

- Te afli aici pentru o activitate specială, sublinie Charles. Nu este problema domnului Wakefield dacă stai aici, sau la un hotel.

Disperată, Tina ştiu că trebuie să se opună sugestiei lui Charles.

Dacă s-ar muta la hotel, ar fi ca şi cum ar admite că se teme...nu atât de Brant cât de ea însăşi, de emoţiile pe care nu şi le poate controla.

Parcă vedea acea lucire batjocoritoare din ochii lui, la aflarea veştii că vrea să se mute la un hotel. Dar adevărul era că în adâncul inimii, Tina nu voia să-şi părăsească acea cameră frumoasă de la Hucclecote Hall.

Protestă, îngrijorată:

- Mi se pare, Charles, că nu prea ai încredere în mine, sau mă înşel? Sau nu cumva îţi imaginezi că domnul Wakefield ar putea veni în camera mea

noaptea să încerce să mă răpească?

Charles luă un aer vexat şi dezgustat:

- Tina, chiar trebuie să sugerezi astfel de imagini? îmi imaginez că ai un zăvor la uşă pe care-l tragi în fiecare noapte.

- Sigur că am! minţi Tina pentru a scăpa din această situaţie. Nu-i putea spune că nu are nevoie de această precauţie, mai ales după acele vorbe pe care Brant le rostise printre dinţi în seara în care urcase în balconul ei: "o dată ce am plecat, nu va fi nevoie să încui uşa. Nu mă voi întoarce nici acum, nici altădată. Te las să te bucuri pe pacea ta feciorelnică."

Tina se întoarse spre Charles:

- N-ar fi mai bine, dacă tot te afli aici până mâine seară, să revizuim ceea ce am lucrat până acum? Mi-ar fi de folos ajutorul tău, pentru că în acest moment sunt puţin cam confuză.

El îi zâmbi, şi-i luă mâna în palmele sale mari:

- Cred că nu are rost să-mi fac probleme în privinţa ta, draga mea. Cu educaţia pe care ai primit-o, sunt sigur că nu-ţi vei pierde capul. Ai dreptate, desigur...nu are importanţă ce fel de om este Wakefield; munca ta de cercetare contează aici. Ne

irosim timpul preţios discutând despre el, când am avea alte subiecte mai interesante.

Oare Brant ar avea aceeaşi încredere oarbă în Loretta, femeia cu care urmează să se căsătorească?

închise ochii, simţind o durere în inimă când porni cu Charles spre casă.

***

Luna care se ridica pe cer aruncă o rază de lumină spre patul Tinei. întotdeauna când nu putea să adoarmă, se răsucea de zeci de ori în aşternut, dar acum acest lucru nu se întâmplă. Se simţi inexplicabil atrasă spre fereastră.

Aerul era răcoros din cauza ploii de dimineaţă, dar şi aşa Tina simţea că se sufocă în această casă mare, tăcută. în apartamentele de la etaj, cei doi bărbaţi care îi provocaseră atâtea dureri de cap, dormeau liniştiţi, probabil. Se simţea captivă între ei şi tindea să se afle la o distanţă mai mare, unde să poată gândi clar, detaşat.

Din impuls, îşi puse capotul transparent de nailon, apoi se îndreptă spre balcon, desculţă, dorind să se bucure de senzaţia unică pe care o conferă mersul cu picioarele goale prin iarbă.

Pe partea aceasta a casei totul era cufundat în

întuneric. Tina porni spre terasa pavată, unde se opri încântată. La vreo două sute de metri se vedea statuia grecească înconjurată de coloanele dorice, pe care le punea în vedere luna.

La lumina zilei n-ar fi arătat atât de frumos, de o simetrie atât de perfectă. Tina se simţi atrasă irezistibil spre ea, convinsă că acolo îşi va găsi liniştea câteva momente.

Urcă treptele, trecu printre cele două coloane, iar acum în faţa ei se afla un portal grandios. Se aştepta să-l găsească închis, dar cedă foarte uşor sub mâinile ei şi se deschise.

în interior avu nevoie de câteva clipe pentru ca privirea ei să se acomodeze cu razele lunii care se filtrau prin fereastra circulară.
Spre uimirea ei, încăperea mică în care se trezi era mobilată..... o sofa joasă, o masă. Uimită, întinse mâna şi simţi o atingere...moale... ciudată...

Tresări, speriată; înalt şi solid, Brant Wakefield o privea sub razele lunii.

- Tu erai! sări ea speriată. Dar cum ai ştiut că sunt aici?

- Aceste nopţi seducătoare de vară par să ne

afecteze în acelaşi mod, spuse el încet. Nici eu n-am putut dormi. M-am plimbat un pic pe terasă când te-am văzut venind aici dinspre casă.

- M-ai urmărit până aici?

- Te mişcai atât de fascinant, încât am vrut să aflu de ce nu dormi...îi explică el. De unde atracţia asta subită faţă de templu?

Brant se apropie un pas de ea şi, din instinct, Tina se retrase. Observase atât cât se putea că Brant purta un halat subţire de mătase scurt, nimic altceva. Ca şi ea, era desculţ.

- Părea atât de frumos în lumina lunii, începu ea. Apoi am descoperit că uşa era descuiată. Am intrat şi am observat că aici se află şi ceva mobilier. {tiu că a fost construit dintr-o nebunie de un Wakefield la sfârşitul secolului optsprezece, dar n-am crezut că aici se găseşte o adevărată încăpere.

Brant începu să râdă.

- O încăpere foarte folositoare. Vărul meu Richard îl folosea drept loc de întâlnire cu prietenele sale. După cum vezi, îl dotase cu tot necesarul...

Tina ştiu imediat că nu mai trebuia să zăbovească nici o secundă în locul acesta. Inima începu să-i bată mai tare la gândul că se expunea unui risc foarte mare, fiind singură aici cu Brant Wakefield, în această

noapte de vară, cam dezbrăcată, foarte vulnerabilă. Ştia din experienţele cu el de până acum că trecea foarte repede de la tachinări verbale la pasiune...

Trase aer în piept, apoi se mobiliză ca să treacă pe lângă el, ieşind pe uşa deschisă. Dar se simţi prinsă de mână şi întoarsă. Spre marea ei dezamăgire, Tina auzi cum se închide uşa cea grea şi pentru a-i spori starea de teamă şi încordare, cheia fu răsucită în broască.

- Nu pleci de aici, Clementina, nu încă, îl auzi. Avem ceva de discutat.

- Discutat? Despre ce?

- Despre relaţia ta cu Charles Medwyn, spuse el. Dacă se poate numi relaţie! Din ceea ce mi-ai spus despre el, am crezut că acest individ nu contează prea mult, dar acum când l-am cunoscut, îl pot considera un individ rece, fără sentimente, fără inimă.

Tina încercă să se elibereze, dar era evident că n-o putea face decât când îi dădea el drumul şi nu înainte.

- Nu am de gând să stau aici să ascult cum îl denigrezi pe Charles! exclamă ea.

- Nu prea ai de ales, draga mea, o informă Brant. O, când îmi amintesc ce sărut a schiţat când v-aţi

revăzut! Este la fel de excitant ca un peşte congelat!

- Charles nu este omul care îşi expune sentimentele, dar asta nu înseamnă că...

- Dar trăieşte, are emoţii pe care să le expună? sări Brant.

- Charles nu face pasiuni pentru fiecare femeie pe lângă care trece.

- Crezi c-a făcut vreodată o pasiune pentru vreo femeie? Măcar pentru tine, draga mea, cu trupul acesta minunat. Are peste treizeci şi cinci de ani?

- Are treizeci şi doi, dar nu este problema ta.

- {i din cât am înţeles, în seara asta la cină, vor suna clopotele de nuntă când tu îţi iei masteratul, iar el devine şef de catedră, adăugă Brant. Ce fel de sânge curge în venele acestui bărbat încât are răbdare să aştepte atât de mult?

- Charles mă iubeşte, murmură Tina, încercând să nu lase să-i fie afectată demnitatea.

-O, da... chiar mă întrebam când o să-mi aduci acest argument, pufni Brant. Mi se pare că acest cuvânt, dragoste, este folosit ca scuză pentru multe alte păcate...Bine, aşadar, dorinţa poate să apară fără dragoste, ar fi trebuit să ştiu asta! Dar dacă dragostea există, dorinţa trebuie să joace un rol important.

- Descrii ceea ce simţi pentru Loretta? interveni Tina.

- Las-o pe Loretta!

- Aş face-o bucuroasă, cu condiţia să nu mai vorbim nici despre Charles.

- De acord! Aşadar, vorbim doar despre noi.

- Nu ! exclamă Tina, depărtându-se de el. Nu asta am vrut să spun.

- De ce nu? Nu te interesează să afli ce cred despre tine?

Tina ezită o clipă, înainte de a izbucni:

- Nu, nu mă interesează!

- Mincinoaso, spuse Brant cu blândeţe. Există vreo femeie care nu vrea să audă ce părere are un bărbat despre ea?

- Poate un bărbat decent, încercă ea să protesteze.

- Bărbaţii din această categorie sunt pentru toate Clementinele din lume, nu şi pentru femeia pasională care eşti.

Tina făcu un efort disperat de a induce ceva dispreţuitor în glasul ei.

- Nu cumva amplifici cele câteva săruturi furate?

Brant o trase aproape de el, astfel că figurile lor aproape se atingeau.

- Dar eu am reuşit să-mi dau seama ce fel de femeie eşti. îţi spun toate astea, dulcea şi puritana mea Clementina; dacă bietul Charles ar avea cea mai mică de idee de ce zace în acest frumos trup al tău, al femeii pe care vrea s-o ia de nevastă, ar fugi cât mai departe de tine.

Tina simţi nevoia să riposteze. Oricum, nu voia să admită că Brant spusese adevărul.

- Dacă am răspuns într-o oarecare măsură când m-ai sărutat, asta este ceva rău? Dar dacă-ţi imaginezi c-a fost mai mult decât un flirt...nu-ţi imaginezi de ce te-am potolit imediat ce am văzut că ai depăşit limita?

- Tehnica avansului şi a retragerii, pufni el. Arma voastră de veacuri! Fiecare femeie ştie cât de dulce îi pare unui bărbat fructul interzis! Este adevărat că în acele moment aş fi dat orice să te fac a mea. Te doream foarte mult, mărturisesc, poate chiar mai mult decât pe orice altă femeie.

Tina îşi ţinu respiraţia, cu inima bătându-i puternic.

- Nu-ţi imaginezi de ce n-am luat ce-mi doream? O să-ţi spun eu, Tina Harcourt. Asta pentru că de la o femeie mai vreau şi altceva în afară de trupul ei.

- Adică, dragoste? murmură ea. Dar parcă ai negat existenţa dragostei adevărate, Brant...

Brant oftă.

- Pentru unii, dragostea este foarte greu de obţinut... nu ştiu...eu mă refeream la onestitate, la capacitatea de a face faţă adevărului, despre felul de a fi al fiecăruia. Tu eşti o femeie foarte senzuală, Tina, al cărui trup tânjeşte după împlinire. Cu toate astea, vrei să pari o fecioară din epoca victoriană. Dacă te vei căsători cu Charles Medwyn, vei petrece mulţi ani de chin, de frustrare. {i tocmai asta n-aş vrea să se întâmple. Nici el n-ar fi fericit, iar tu ţi-ai irosi viaţa.

Tina se întrebă pentru o clipă dacă putea să nege în adâncul inimii spusele lui Brant. Nu, nu putea, dar trebuia să încerce măcar. Dacă mai exista o speranţă de scăpare pentru ea, trebuia să fie permanent în gardă împotriva părţii întunecate a firii ei.

- Mă mărit cu Charles, nu ai cum să mă opreşti.

Brant îi dădu drumul la mână atât de brusc, încât aproape se dezechilibră.

- Te pot opri ,Tina, şi o voi face, o ameninţă. Dacă nu-mi promiţi solemn că nu te vei mărita cu acest Medwyn, vei rămâne închisă aici, împreună cu mine.

Toată noaptea, dacă va fi necesar.

-Nu mă poţi ţine aici. Dacă strig după ajutor?

- Poţi s-o faci, ripostă Brant. Dacă te aude careva din întâmplare, ceea ce nu prea este posibil, voi şti ce răspuns să dau.

Tina nu mai spuse nimic.

-Ei bine, Tina? Promiţi, sau te opresc aici?

-Nu voi face niciodată promisiunea asta!

-Atunci, nu mai am nimic de spus. Mai bine să încercăm să dormim puţin.

Tina privi disperată în jur. Uşa era încuiată, cheia se afla la Brant.

- Te poţi culca pe sofa, îi spuse el politicos. Nu-ţi face probleme, nu te voi molesta, deşi sunt foarte tentat. Dar gândeşte-te, draga mea, dacă te-aş lăsa să te măriţi cu Medwyn, asta ar fi ultima noapte pe care ai petrece-o cu un bărbat!

-Tu te numeşti bărbat? Tu, care profiţi de excedentul de putere?

-Ochi albaştri! Dacă nu eşti atentă la ce spui...

Tina se temu că Brant şi-ar fi putut pune ameninţarea în aplicare. Nu mai protestă, şi după o vreme se îndreptă spre canapea, unde găsi o pătură moale şi se înveli în ea, pentru că începuse deja să-i fie rece. Se întinse pe canapea cu faţa spre el, aflat

destul de aproape şi continuă să-l privească. încet, adormi.

După ce ea adormi, Brant se ridică şi o înveli mai bine, după care o sărută uşor pe creştet.

Deschizând ochii, Tina observă că se afla într-un loc necunoscut şi se cutremură. Soarele dimineţii pătrundea prin fereastră căzându-i direct pe faţă, orbind-o. Când mişcă încet capul, întâlni privirea lui Brant.

-Ai dormit profund, spuse el.

Se afla la foarte mică distanţă de ea, cu părul răvăşit; nu se bărbierise încă. Era îmbrăcat într-un halat negru de mătase care-i descoperea pieptul puternic, bronzat. Din instinct, Tina trase pătura, acoperindu-se.

- Cât este ceasul? îl întrebă.

Brant se uită la ceasul de aur pe care-l purta la mână.

- Nouă fără zece.

- Oh! exclamă ea. Charles se va întreba unde suntem.

- Fără îndoială!

Ochii ei albaştri îl priviră acuzator.

-Ai făcut asta dinadins, nu?

Charles insistase seara trecută la cină să

pornească devreme înapoi în această dimineaţă, cel târziu pe la nouă, aşa spusese. îşi lăsase echipa undeva în Midlands şi urma să se întâlnească aşadar cu ea.

- Trebuie să fiu acolo foarte devreme ca să conturez planurile pentru luni, îi explică el.

- Te rog să ai amabilitatea să deschizi uşa imediat, murmură Tina ridicându-se.

- Ce te face să crezi c-ar fi închisă? o întrebă Brant.

Aşadar, acesta era zgomotul care o trezise cu câteva minute în urmă, cel al uşii care fusese descuiată. Tina simţi stupefiată că tocmai ea uşurase lucrurile pentru Brant, adormind profund în timp ce era prizoniera lui. Cum putea să-i explice situaţia asta încurcată lui Charles?

Ar fi mai bine să nu încerc nici o explicaţie, se gândi ea, aşa că porni afară sub razele soarelui prin iarba umedă de rouă, care-i dădu o senzaţie cam neplăcută de răceală şi nu senzaţia minunată de moale de altădată. Era teribil de conştientă că Brant se afla în urma ei.

Ocolind casa, Tina se opri, consternată. Charles se afla în balconul de la salon, sprijinit de balustradă, uitându-se oripilat la ea, nevenindu-i să creadă că era

împreună cu Brant! îşi dori cu disperare să se poată întoarce şi să dispară definitiv, scăpând astfel de teribila confruntare care ştia că urmează.

Realiză că şi Brant se oprise şi se afla chiar lângă ea. Se simţi prinsă de umăr. Oare voia s-o încurajeze? Nu, era doar manifestare dedicată lui Charles.

- Nu are rost să te temi de el, îi şopti el. Hai să mergem!

Tina se desprinse forţat de mâna care i se aşezase pe umăr şi-i
aruncă lui Brant o privire care dezvăluia o mulţime de emoţii: mânie...ruşine... dar şi un apel disperat la milă, pentru a fi scutită de umilinţă.

îşi strânse capotul transparent în jurul corpului deşi era un gest inutil, pentru că îmbrăcămintea ei sumară era total nepotrivită pentru acea oră a dimineţii, şi se îndreptă spre scară. Charles aşteptă în tăcere până când ajunseră în balcon, Brant fiind doar două trepte în urma ei.

- Cred că mi se cuvine o explicaţie, o informă el rece şi tăios.

Fără speranţă, Tina se lansă într-o explicaţie pe care spera ca el
s-o accepte.

- O, Charles, îmi pare tare rău că te-am făcut să

întârzii, începu ea. Problema este că atât eu cât şi domnul Wakefield ne-am trezit devreme, numai că era atât de sufocant în casă peste noapte, încât... am făcut o plimbare prin grădină unde speram să fie mai răcoare şi ne-am întâlnit, am început să stăm de vorbă şi am uitat cât este ceasul.

Charles o privea neîncrezător.

Brant interveni, teribil de bine dispus:

- Ar fi mai bine să ne îmbrăcăm, Tina; nu mi se pare normal să-l lăsăm pe doctorul Medwyn să aştepte micul dejun.

Figura lui Charles, care în mod normal era una placidă, deveni apoplectică, iar ochii aproape că-i ieşiră din orbite.

- Dacă-ţi imaginezi că aş atinge vreo bucăţică de mâncare din casa asta te înşeli, domnule Wakefield. Iar acum, te-aş ruga să mă laşi să schimb o vorbă cu... miss Harcourt.

Brant îi spuse la fel de senin:

- Voi sta prin preajmă, să mă asigur că nu va izbucni vreo altercaţie.

Dar Tina, care văzuse că logodnicul ei era mai mult decât furios, nu voia ca Brant să audă vreo vorbă din cele pe care urma să i le spună în această stare în care-i era mai greu să se controleze, aşa că-l

atinse uşor pe braţ:

- Te rog! Lasă-ne singuri câteva minute!

El ezită o clipă, apoi aruncă o privire ameninţătoare spre Charles, care-l făcu pe acesta să se întoarcă şi-i spuse Tinei:

- Foarte bine, vă las, dacă asta vrei.

Plecă fără să se grăbească, însă.

Charles începu să vorbească pe un ton plin de dispreţ:

- N-aş fi crezut că voi ajunge şi ziua asta, Tina. Iar tu eşti atât de dezinvoltă, întorcându-te spre casă cu amantul tău la lumina zilei, de parcă n-ai avea nimic de ascuns... nimic de care să-ţi fie ruşine.

- Nu este amantul meu, replică Tina.

Charles se îndreptă spre şemineul de marmură stând cu spatele spre acesta cu mâinile la spate, ca un cap de familie victorian.

- Nu are rost să complici lucrurile minţindu-mă, Tina. Arăţi ca după o noapte de nesomn, cu cearcăne, cu părul răvăşit, iar el la fel, şi nici unul din voi nu este îmbrăcat. Am crezut că orice pornire de acest gen a fost înăbuşită prin educaţia aleasă pe care ai primit-o de la tatăl tău şi delicata ta mătuşă. Dar se pare, pentru numele lui Dumnezeu, că eforturile lor au fost în van, diavolul este prea adânc

infiltrat! Aşa mamă, aşa fiică!

- Nu este cazul să faci o astfel de afirmaţie, încercă Tina.

- Adevărat, Tina? Mama ta a fost măritată cu unul dintre cei mai buni bărbaţi pe care am avut onoarea să-i cunosc. Un profesor eminent, foarte respectat. Oricine şi-ar fi imaginat că este foarte fericită alături de el. Intrase în cercuri distinse şi părea că se simte ca acasă în cadrul universităţii. Avea o fiică reuşită de care să se ocupe. La tine mă refer. Cu toate acestea, n-a putut evita să îmi dea frâu liber instinctelor care au dus-o într-o afacere sordidă.

Tina închise ochii, să nu mai audă vorbele urâte adresate mamei ei. Şi-o amintea doar foarte vag.... era amintirea unui chip dulce, iubitor, care-şi legăna fiica mângâind-o cu vorbele cele mai alese, care-i cânta ca să adoarmă. Dar nu putea nega natura vicioasă a Deidrei Harcourt. Mama Tinei îşi găsise sfârşitul împreună cu iubitul ei într-o noapte, în maşina acestuia. Mătuşa
Ruth, veni de la Northumberland sa se ocupe de casa si de fiica fratelui ei, rămasă orfană la numai trei ani. în timp, Tina auzise tot felul de aluzii si detalii asupra morţii mamei ei până când în cele din urmă i se spusese tot adevărul.

Avea o legătură veche si neruşinată cu acel bărbat, spusese mătuşa Tina dezgustată, iar bietul tău tată a fost prea credul ca să suspecteze ceva. Scandalul i-a frânt inima bietului Ernest, ca să nu mai spun c-ar fi putut să-i ruineze cariera.

Şi dincolo de fiecare vorbă rostită de mătuşă, Tina trebuia să înţeleagă că aceasta va face tot posibilul pentru ca ea să nu semene cu mama ei. Pornirile transmise prin sângele mamei se puteau înfrâna cu ajutorul educaţiei. în educaţia Tinei se pusese accentul doar pe aspectele superioare ale vieţii, pe intelect, pe spirit. Iar când, adolescentă fiind, Tina simţise primele manifestări primitive ale firii sale, fusese îngrozită. Nu lăsase în mod conştient să se simtă prea atrasă de vreun coleg, care, din cauza relaţiei ei speciale cu doctorul Medwyn nu îndrăznise decât s-o sărute la despărţire. Chiar şi în timpul celor mai nevinovate întâlniri cu vreun coleg de facultate, Tina simţise remuşcări, nu reuşea nicidecum să le accepte ca pe ceva normal, ca pe un fapt de viaţă.

Charles Medwyn reprezenta tot ce era sigur şi bine stabilit în lumea decentă. Relaţia lor fiind aprobată de tată şi de mătuşa ei, Charles oferea fundalul pe care să se dezvolte armonios şi decent, să devină o tânără femeie împlinită şi reuşită,

depăşind impulsurile sângelul năvalnic moştenit de la mamă. Tina se mulţumise până acum cu felul placid de a fi al lui Charles, până când în viaţa ei apăruse Brant Wakefield, ale cărui sărutări îi treziseră dorinţe greu de stăvilit, care o şocaseră cu intensitatea lor. îl urâse, îl dispreţuise, mai ales pentru că îndepărtase aerul acela de respectabilitate în care se lăsase învăluită de Charles.

Gândurile Tinei zburau în toate părţile. Dacă părăsea chiar astăzi Hucclecote Hall cu Charles, abandonând proiectul legat de carte, putea oare să scape de acel curent care ameninţa s-o distrugă? Putea... trebuia s-o facă!

Dar chiar când se întoarse să-l implore pe Charles, acesta îi spuse pe un ton rece, detaşat:

- Cred că nu mai are rost să discutăm această întâmplare dezgustătoare, Tina. A fost mai bine că am sosit pe neaşteptate în acest weekend şi te-am găsit, aşa că am aflat totul din timp.

-Vrei să spui că...

-Orice înţelegere ar fi existat eventual între noi, s-a încheiat în acest moment, o lămuri el. Voi pleca imediat de aici şi nu vom păstra legătura. Când te vei întoarce din nou la universitate la toamnă, voi face demersuri spre a fi transferată la un alt tutore.

Tina deschise gura că protesteze, dar vorbele refuzară să se lase articulate. Refuza să ceară îndurare de la Charles. Dacă avea o impresie atât de proastă despre ea, poate nu mai exista nici o şansă să fie fericiţi împreună.

Deprimată, se gândi că nu mai putea nutri nici o speranţă. Cum se putea simţi uşurată acum când pierduse orice legătură cu ceea ce o putea face să lupte împotriva firii ei avântate? Nici ea nu ştiu de unde găsi puterea de a spune:

- Foarte bine, Charles. Dacă aşa simţi, atunci aşa să rămână!

Figura lui latră şi palidă se urâţi şi mai mult, ochii i se dilatară
vrând parcă să iasă din orbite.

- Nici măcar nu încerci să negi nimic? o întrebă el, uluit.

- La ce bun? răspunse ea ridicând din umeri.

De unde căpătase atâta forţă şi stăpânire de sine?

- Mă duc să mă îmbrac, acum. Sper că vei pleca până mă întorc. Drum bun!

Tina se îndreptă spre uşă şi, din fericire, pe coridor nu întâlni pe nimeni. Dar odată ce ajunse în cameră, nu se mai controlă la fel de bine. Se duse în baie dădu drumul la apa caldă, lăsă capotul să-i cadă

şi cămaşa de noapte. Oglinda îi oferi o imagine bine conturată a trupului ei care o trăda şi care-i putea provoca căderea. Pe un umăr avea un mic semn lăsat de mâna lui Brant. Tina se înfioră. Pe măsură ce se umplea cada, oglinda se aburea mai tare şi imaginea trupului ei dispărea până când rămase doar o ceaţă impenetrabilă.

Capitolul 5

Timp de trei zile de la plecarea precipitată a lui Charles, Tina abia îl văzu pe Brant. De fapt, nici nu-şi dorea să-l vadă. îi era destul de greu să suporte starea mizerabilă în care se afla, fără să mai adauge şi el observaţii ironice, fără s-o mai tatoneze.

O evita în timpul meselor, mânca la ore ciudate, sau nu mânca de loc. Doamna Moncrieff era îngrijorată.

- Această raţă rumenită atât de bine este de la ferma lui Jeff păcat că nu vrei nici să guşti măcar. Iar stăpânul se mulţumeşte să mănânce pâine cu brânză pe cine ştie unde...

Tina mâncă o bucată de piept de raţă şi o lingură de legume înăbuşite, dar fără să aibă poftă de mâncare. Menajera se întoarse cu o farfurie de jeleu de rubară, spunând:

- Poate este mai bine că s-a terminat aşa...

Uimită, Tina o întrebă despre ce vorbea, iar doamna Moncrieff îi aşeză în faţă un ziar pe care femeia îi indică un titlu:

"O stea de cinema care se logodeşte a treia oară".

în timp ce citea, Tina simţea fiori pe şira spinării. în termeni gazetăreşti, se anunţa o logodnă între

Chuck Flanders, o stea internaţională, şi Loretta Boyd French, unica moştenitoare a vicontelui Boyd French de Maddehurst. Căsătoria va fi una precipitată, având loc înainte de plecarea lui Chuck pentru sezonul viitor la Las Vegas, unde are contract cu un cazinou de noapte. Doar cu o săptămână în urmă se pronunţase divorţul lui Chuck de Angie Flanders, o cântăreaţă de blues. Toate acestea reamintiră legătura amoroasă dintre Loretta Boyd French şi moştenitorul de la Hucclecote Hall ,domnul Brant Wakefield , cu al cărui văr Loretta se presupune că s-ar fi căsătorit, dacă acesta n-ar fi murit prematur într-un accident de maşină.

Tina ridică privirea cu inima bătând repede şi întâlni privirea doamnei Moncrieff.

- Nu mi-a plăcut niciodată femeia asta, se confesă doamna Moncrieff. Deşi, cu domnul Richard s-ar fi înţeles foarte bine; aveau firi asemănătoare. Dar cu domnul Brant, lucrurile n-ar fi stat la fel; sunt făcuţi din aluaturi diferite.

Tina încuviinţă, incapabilă să găsească ceva adecvat de spus. Doamna Moncrieff însă, continua să vorbească:

- Nu ştiu ce l-a supărat atât de tare pe stăpân în ultimul timp. De când s-a întors de la Londra este

puţin cam ciudat, iar în ultimele zile... nu mai seamănă deloc cu cel pe care-l ştiu eu. Poate că este din cauza acestei femei; nici unui bărbat nu-i place să i se mărite logodnica, indiferent cine ar fi el.

Tina se întoarse în bibliotecă, dar nu se putea concentra asupra muncii sale. Progresase atât de puţin, constată singură, recunoscându-se înfrântă.

Spre uimirea ei, Brant veni la cină în seara aceea intrând în salon în ultimul moment, chiar când începea să se servească masa. Ochii îi străluceau ca de obicei, dar figura era o mască impenetrabilă.

- Doreşti un pahar de sherry înainte de masă, Tina? o întrebă politicos.

- Nu, mulţumesc, răspunse ea.

El ridică indiferent din umeri şi-şi turnă un pahar de whisky. Doamna Moncrieff le aduse consome de conopidă şi când îl văzu pe Brant, ochii i se aprinseră:

- O, ce fericită sunt că vă găsesc aici, domnule Wakefield!

- Bine, zise el indiferent.

- Nu mă aşteptam să veniţi la masă, mai ales după ce am citit în ziar...

- Să lăsăm asta, doamnă Moncriff, o opri Brant.

Menajera, care-l cunoştea mai bine ca oricine, se retrase imediat. în încăpere se lăsă o tăcere

apăsătoare. Brant se afla în spatele scaunului Tinei şi-i simţea privirea în ceafă.

- Ei bine, zise el, nu serveşti supa?

- Dacă eşti gata.

- Sunt gata, nu vreau să te fac să aştepţi, zise el aşezându-se pe scaunul care era invariabil liber pentru el, cu tacâmurile aşezate chiar dacă nu venea la masă.

Tinei îi era greu să ducă lingura la gură, pentru că-i tremurau mâinile foarte tare. După câteva clipe, Brant remarcă:

- Nu mă îndoiesc că ai aflat detalii de la vorbăreaţa mea menajeră.

Tina nu încercă să nege.

- în vorbele ei am sesizat un uşor reproş la adresa mea. Să înţeleg că i te alături, miss Harcourt? Sau plăcerea răzbunării este mai dulce în cazul tău?

Tina încercă să-şi potolească tremurul mâinii.

- De ce mi-ar păsa? îi răspunse.

El o privi cu ochii micşoraţi.

-Aşadar, recunoşti că ştii despre ce vorbesc?

- Cum aş putea să nu ştiu, domnule Wakefield? Doar eşti un bărbat care nu trece neobservat!

El ridică din umerii largi.

- în gura presei este mai bine să nu intri niciodată.

Caută mereu detalii pline de savoare. Nu că ar fi mare lucru de aflat în acest caz. Dacă aş fi fost însurat cu Loretta, iar ea ar fi fugit cu altul... asta le-ar fi dat ceva de dezbătut cam pentru o săptămână. Eşti de acord cu ce-a făcut Loretta?

- Nu o aprob, dar nici n-o dezaprob.

- Mie mi se pare c-o aprobi! Cred că asta se întâmplă în căpşorul tău frumos. Loretta mi-a spus c-o plictisesc de moarte cu tot ce fac ca să transform Hucclecote Hall în ceva productiv. Spunea că dacă tot am foarte mulţi bani de la crescătoriile mele de oi din Australia, nu înţelege de ce-mi pierd vremea astfel. Personal, îşi dorea o viaţă plină de distracţii. Vocea lui era încărcată de dispreţ: plină de acea distracţie ieftină de care va avea parte cu acel gunoi, Flanders. îi doresc să se bucure din toată inima de el! Şi el de ea!

- Aşadar, asta explică acel comportament abominabil de sâmbătă noaptea! izbucni Tina. Ai venit aici după cearta cu Loretta de la Londra, şi te-ai gândit să-mi strici şi mie relaţia cu Charles! Nu puteai suporta gândul că alţi oameni ar putea fi fericiţi, pentru că n-ai fost capabil să faci măcar un mariaj de convenienţă.

Tina îi imaginã că dacă Brant nu s-ar fi aflat de

cealaltă parte a unei mese destul de late, ar fi plesnit-o peste faţă.

Ochii lui scânteiară şi se vedea că făcea un efort să se stăpânească.

- Ceea ce am făcut sâmbătă a fost nu pentru a-ţi strica viaţa, ci pentru a te împiedica să ţi-o strici singură.

- Ceea ce spui este ridicol! ripostă ea.

-Nu este! în inima ta ştii prea bine că nu este aşa!

Se deschise uşa de serviciu şi doamna Moncrieff le aduse friptura de miel la felul doi. Nici unul nu ridică privirea spre ea, de parcă nici n-ar fi fost conştienţi de existenţa ei, prea absorbiţi de intensitatea conflictului lor. Menajera, sesizând atmosfera încordatăm, ieşi ca să pună friptura la cuptor până ce atmosfera se detensiona şi le-o putea servi.

Când se închise uşa în urma ei, Brant sări realmente în picioare şi se îndreptă spre fereastră, unde rămase privind grădina din faţa conacului. Razele soarelui i se jucau în păr şi Tina îl asemenui unui zeităţi greceşti, dornică de răzbunare.

- Dacă chiar consideri că pierzându-l pe Charles Medwyn ţi-ai pierdut şansa la fericire, o provocă el,

de ce te mai afli aici, la Hucclecote Hall? De ce nu alergi după bărbatul care se presupune că este fericirea ta? De ce nu-l implori să te ierte? Crezi că nu te-ar accepta după ce a văzut?

-Nu, nu m-ar accepta, după acea scenă.

-N-a fost nimic concludent.

Tina oftă prelung ştiind că, de fapt, Charles nu putea s-o ierte cunoscând antecedentele din familia ei şi că sub acea pojghiţă fină de respectabilitate era doar o femeie al cărui apetit fizic o făcea mai potrivită unui bărbat cu porniri carnale ca Brant Wakefield.

-Vrei să spui că preferi să plec de aici?

-Nici vorbă! exclamă Brant.

Dacă el ar fi dorit să plece, problemele ei s-ar fi rezolvat. Dar dacă ar fi lăsat la alegerea ei...asta ar fi fost cu totul altceva.

Iar dacă ar fi rămas la Hucclecote Hall, până la ce grad ar fi ajuns cu degradarea până la sfârşitul verii?

Tina vru să vorbească, dar vorbele refuzau să iasă. în cele din urmă reuşi să murmure:

-Te rog, ce-ar trebui să fac?

Prin fereastra deschisă, se simţea briza de seară care risipea frunzele căzute. O pasăre ciripi brusc. La

distanţă, un tractor duduia zgomotos, profitând de puţinele ore de lumină rămase.

Brant se întoarse încet spre ea. Privirea lui o ţintuia ca pe un fluture în insectar.

- Există un răspuns foarte simplu la problemele noastre, Clementina. Mărită-te cu mine.

Tina îl privi lung, de parcă n-ar fi crezut ce auzea. Secundele zburau, iar ea nu putea să-şi recapete controlul de sine.încet, îşi reveni din uimire şi mânia luă locul, făcând-o să explodeze într-un tumult de cuvinte acuzatoare:

- Cum poţi să-mi faci asemenea propunere cu atâta calm? Nu este de mirare că Loretta n-a ştiut cum să scape de tine, dacă şi pe ea ai tratat-o la fel. Ce fel de om eşti dacă recurgi la orice femeie aflată la îndemână?Ce reprezintă soţia pentru tine?...De fapt, sunt convinsă că nu reprezintă nimic, doar o poliţă de asigurare împotriva pierderii averii moştenite.

- Aha, deci ai aflat despre acea clauză? După cum am mai remarcat o dată, îţi faci temele temeinic, Clementina! Te-aş ruga să-mi permit să fac o mică rectificare. N-am cerut de soţie orice femeie mi-a fost aproape, te-am cerut doar pe tine!

- De ce pe mine? pretinse ea. Apoi izbucni: a,

înţeleg...după cum spunea Jocelyn, ţi-ai făcut socoteala că datorită pregătirii aş putea să-ţi fiu de folos când începi să redeschizi proprietatea.

El o privi ironic.

-Ai calificări grozave şi în alte domenii, ochi albaştri!

-De ce trebuie să fii atât de urâcios?

-îmi amintesc una sau două ocazii când mi-ai reproşat asta.

- Te înşeli! explodă Tina, de parcă vehemenţa ar fi dat mai multă putere vorbelor ei. Sunt surprinsă că un bărbat ca tine dă atâta importanţă unor săruturi.

Brant se apropie ameninţător de ea.

-Vrei să spui că pentru tine n-au avut nici o semnificaţie?

-Nici una ! reiteră Tina.

Brant o făcu să se ridice de pe scaunul pe care era aşezată şi-l lovi cu piciorul. O prinse în braţe lipind-o de el, îi dădu capul pe spate şi o sărută, stăvilindu-i orice încercare de a se elibera din strânsoarea lui. Trebuia să-i arate că ea a avut dreptate, că reacţia ei era una de moment, nimic mai mult... Oare lui voia să-i demonstreze, sau ei însăşi?

Era blocată în strânsoarea braţelor lui de oţel , sub sărutul lui pătimaş. Nu avea decât o singură

soluţie. Ezită o clipă ca să-şi adune curajul necesar apoi îl muşcă, făcând uz de toată puterea, de buza de sus. Brant o eliberă cu un strigăt de durere, dar poate şi de uimire.

- Aşadar, mă aflu în faţa unei vulpi cu dinţii foarte ascuţiţi! exclamă el.

-Meritai chiar mai mult! spuse ea după ce reuşi să tragă aer în piept.

- Şi tot mai pretinzi că nu-ţi place să fii sărutată? Miss Tina Harcourt, fii cinstită cu tine însăţi pentru prima oară în viaţă. O dată ce te-am făcut soţia mea, îţi va fi mai uşor să-ţi dezvălui sentimentele.

- Dacă m-aş mărita cu tine, aş regreta fiecare zi din viaţa care mi-a mai rămas, spuse ea dându-se la o parte din faţa lui.

- Dar aş face tot posibilul să te fac să nu regreţi, ripostă Brant. Haide, stai puţin, calmează-te, trage aer în piept. Cred că vom fi cuplul ideal, nu?

- Nu mă mărit cu tine! sări Tina.

- Renunţi la toate privilegiile doamnei de la Hucclecote Hall? Respectată de toţi...

- Respectată, repetă ea dispreţuitor.

-Atunci.... invidiată.

- Nici o femeie care te-ar cunoaşte cu adevărat nu m-ar invidia, Brant Wakefield.

-Aici faci o mare greşeală. Sunt atâtea femei în Australia care ar fi aici cu primul avion dacă ar primi o cerere în căsătorie prin telegramă, de pildă.

-Şi atunci, de ce nu trimiţi una? îl provocă ea.

-Pentru că te-am cerut pe tine de soţie, Clementina.

- Faci asta considerând că m-ai putea conduce după bunul plac, nu? M-ai putea face sclava dorinţelor tale. Dacă mă mărit cu tine, vei descoperi că te-ai înşelat.

Mai făcu un pas înapoi, dar Brant veni după ea pentru a nu-i lăsa nici o portiţă de scăpare.

-Spune da, Tina. Un singur cuvânt.

-Nu! exclamă ea, n-o voi face.

-Acceptă Tina, repetă el, convins că va ceda în final.

Tina se afla sub imperiul emoţiilor şi al argumentelor pro şi contra. Dezavantajele căsătoriei cu Brant erau mult prea evidente. Dar avantajele? Anunţul căsătoriei ei cu Brant Wakefield ar face ca denunţul lui Charles să pară un fleac.... acesta nu şi-ar imagina că stăpânul de la Hucclecote Hall s-ar însura cu ea.

Aşa cum erau acum lucrurile, viitorul ei era de fapt o ruină. Chiar dacă în toamnă găsea curajul

necesar să se întoarcă la Bellchester şi continua studiile de masterat, cu toate că fostul ei logodnic va dezaproba asta, perspectiva nu era prea bună. Ce şanse avea să aibă o carieră în istorie socială fără o recomandare din partea facultăţii unde studiase? Dar aici, la Hucclecote Hall, aşa cum sugerase Ashley Jocelyn, ar fi putut face minuni. Munca ar fi foarte interesantă, ar fi atras-o teribil şi ar fi fost încununată de succes.

Iar căsătoria cu un bărbat viril ca Brant Wakefield ar fi fost cea mai bună pedeapsă pentru că-şi lăsase partea primitivă a simţurilor s-o domine. A nega pasiunea şi împlinirea pe care i le oferea el ar fi fost ceva mai mult decât merita. îl va face să se trezească foarte repede însurat cu o femeie frigidă şi insensibilă. Iar asta va fi pedeapsa cea mai mare pentru un bărbat arogant care se consideră un dominator.

Trase aer în piept înainte de a-şi pecetlui soarta. Apoi, îi spuse cu un calm neobişnuit:

-Foarte bine, Brant, mă căsătoresc cu tine.

El o privi, uimit de capitularea ei neaşteptată.

- Vorbeşti serios, Tina? Să consider că mi-ai făcut o promisiune?

O promisiune sau o ameninţare? Tina îi spuse cu glas rece:

-Am vorbit serios. Dar nu este un început bun, dacă asta vrei să afli.

Brant păru mai relaxat.

-Acum, putem pecetlui înţelegerea cu un sărut?

- Nu! strigă ea îndepărtându-se până unde nu mai avu loc să se retragă. De data asta, Brant nu veni după ea. Se întoarse şi ieşi.

-Nu ştiu dacă vreunul din noi are chef să termine de mâncat, zise el, după ce deschise uşa. Te las singură să-ţi faci planuri. Sper că vom face nunta cât mai repede. Să zicem într-o lună, pe data de optsprezece.

Apoi ieşi, fără a mai aştepta răspunsul ei. Tina rămase singură şi începu să se întrebe dacă tot ce se întâmplase fusese real.

îşi va petrece toată viaţa alături de un bărbat pe care- l dispreţuia, sau era doar un coşmar al imaginaţiei ei prea înfierbântate?

Dar pe masă se aflau două boluri cu consome abia atinse şi paharul de whisky folosit de el. Iar ea simţea şi acum urma buzelor lui.

Capitolul 6

- Ceea ce nu înţeleg, spuse mătuşa Ruth muşcându-şi buzele, este de ce se grăbesc atât?

Sosise cale lungă din Sussex la Northumberland ca să fie alături de Tina în săptămâna care preceda nunta acesteia. Era o femeie slabă, chiar uscăţivă, care cenzura cu privirea totul din jur şi era predispusă să vadă tot ce este mai rău în orice. Abia îi răspunsese lui Charles la scrisoarea în care acesta îi făcuse un rezumat al ororilor care aveau loc la Hucclecote Hall. Acuzaţii dure izbucneau din fiecare rând. Firea mamei Tinei sălăşluia acum în ea, nu încăpea nici o îndoială; tocmai de asta se temuse bietul ei frate dintotdeauna. Mai bine că bietul Ernest nu supravieţuise să-şi vadă fiica ajunsă de ruşine.

Dar scrisoarea Tinei către mătuşa sa se intersectă cu prima scrisoare a lui Charles. în această scrisoare, Tina îşi anunţa căsătoria cu Brant Wakefield. Mătuşa Ruth îi scrise a doua scrisoare, foarte diferită ca ton de prima. Era impresionată, firește. Orice bărbat care cerea o tânără în căsătorie, chiar dacă era mai dur şi lipsit de maniere, avea intenţii bune.

Mătuşa Ruth admise că în lipsa unui cămin adecvat al fetei, unde să se facă nunta, se puteau folosi de casa ei din Sussex.

Dar şi ideea că în capela familiei Wakefield de la Hucclecote se putea ţine o slujbă frumoasă i se păru că adaugă o notă de distincţie întregii nunţi.

Cu toate acestea, bătrâna nu putea înţelege de ce se grăbeau atât.

-O dată ce am acceptat propunerea lui Brant, nu văd de ce am mai aştepta, spuse Tina.

- Dar chiar şi în aceste zile pline de impetuozitate, o logodnă de două trei luni n-ar fi exagerată.

Tina îi evită privirea, ba chiar întoarse capul pentru ca mătuşa să nu observe că roşise.

- Brant n-a vrut să mai aşteptăm. Apoi, văzând că n-o convinsese, insistă: acesta este singurul motiv, mătuşă Ruth.

Mătuşa răsuflă uşurată, iar Tina putu să intuiască ce era în mintea acesteia. Răsuflă uşurată, acum că nepoata ei se căsătorea decât să se fi lăsat dusă de val. Iar un bărbat puternic, aşa cum părea Brant Wakefield, se presupunea că ar fi ţinut-o în frâu pe năvalnica ei nepoată.

în cele două zile care urmară sosirii ei, Brant Wakefield căpătă un loc special în ochii mătuşii Ruth. Acesteia îi făcea plăcere să fie tratată cu atâta deferenţă de stăpânul unui domeniu atât de întins.

Iar ca bonus, se pare că mai deţinea şi jumătate din Australia! Fără îndoială, Brant făcuse totul pentru a se face plăcut mătuşii Ruth.

- Trebuie să admit, copilă, că te-ai descurcat foarte bine, o felicită mătuşa Ruth pe când se plimbau prin grădină într-o după- amiază. Bietul Charles a fost foarte afectat, desigur... şi fără îndoială din cauza nefericirii a exagerat puţin. Tina, nu pot spune decât că te-am văzut mereu doar ca fiind soţia profesorului Charles Medwyn. Ar fi fost grozav ca tatăl tău să fi apucat ziua în care fiica lui se căsătorea cu succesorul său la catedra de istorie socială de la Bellchester, pentru ca apoi să locuiască împreună în casa în care ai crescut.

Bătrâna îşi îndreptă umerii cu gravitate şi spuse mai apoi:

- Dar, oricum, dragostea este imprevizibilă!

Dragostea! Cuvântul o şocă pe Tina, dar nu aşa cum îl rostise mătuşa Ruth, ci pentru că-şi aminti tonul batjocoritor cu care-l rostea Brant întotdeauna.

Din seara în care o ceruse de soţie nu-l prea mai văzuse pe bărbatul pe care ar fi trebuit să-l iubească. Era singură cu el doar o oră seara, la cină. Aceste săptămâni dinaintea nunţii erau un interludiu straniu pentru ea, în care se presupune că era ocupată cu

pregătirile. Dar se trezi că are foarte puţin de făcut. în afară de comanda pentru rochia de mireasă şi alegerea trusoului, singura sarcină care-i luă puţin timp fu lista de invitaţi.

Se pare că Brant şi doamna Moncrieff se ocupară de restul, iar Tinei nu-i păsa cum o făceau.

Banii constituiră obiectul primei lor discuţii din perioada de logodnă.

- Am deschis un cont bancar pe numele tău, îi spuse Brant într-o zi, întinzându-i cecul în timpul mesei. Cumpără tot ce doreşti. Nu ai nici o limită de bani.

- Mulţumesc, dar am proprii mei bani, replică ea cu demnitate, mulţumită că mica moştenire lăsată de tatăl ei îi oferea o oarecare independenţă.

Brant ridică indiferent din umeri.

- Foarte bine, cheltuieşte-i. îi poţi folosi şi pe ai mei, dacă doreşti.

- îi prefer pe ai mei, repetă Tina. Până ne vom căsători.

- Şi atunci o să începi cursa cumpărăturilor şi a cheltuielilor?

Ea roşi.

- Nu ştiu ce vrei să spui!

- Oricum, Tina, obişnuieşte-te cu ideea că vei avea

foarte mulţi bani la dispoziţie.

Pe măsură ce zilele scurtei lor logodne treceau, Tina realiză că Brant nu intenţiona să pretindă privilegiile normale ale unui logodnic. La început se aşteptase ca într-o bună zi să se simtă prinsă în braţe şi sărutată pasional. Era mereu în alertă la eventuala lui apropiere, dar şi pentru a nu lăsa gheaţa din inima ei să se topească.

De fapt, singurele sărutări pe care i le dădu Brant erau doar pe frunte, unele exagerat de caste, mai mult de dragul aparenţelor când se aflau şi alte persoane de faţă. Făcuse asta în prezenţa mătuşii Ruth sau a vicarului, la repetiţia pentru nuntă de la capela conacului.

Tina descoperi că afirmaţia lui Brant că va fi invidiată începuse să se adeverească. La petrecerea de logodnă de la Hucclecote Hall dată pentru prietenii lui Brant şi alţi localnici, la alte dineuri sau cocteiluri la care erau invitaţi, Tina era de fiecare dată făcută să creadă că trăsese cartea cea mare. Tinerele de vârsta ei nu se sfiau să-şi arate invidia.

Una dintre ele, o blondă, fiica unui moşier local, se îndreptă spre Tina în timpul unei petreceri organizate pe terasa luxoasei sale case.

- Cred că te simţi ca pisica proverbială care tocmai

a mâncat toată smântâna, chicoti ea, sprijinindu-se de trunchiul unui copac. Cred că acum Loretta Boyd este disperată, văzând c-a pierdut un holtei atât de grozav cum este Brant Wakefield! Nu ştiu ce şi-ar putea dori mai mult o femeie de la un bărbat!

- Despre mine vorbeaţi? auziră vocea lui Brant care apăruse brusc pe cărare. Purta un smoching alb. Tina îl privi lung, uimită că în aceste condiţii putea fi atât de elegant.

Fata cea blondă începu să chicotească la apariţia lui Brant şi abandonă trunchiul copacului pentru a se sprijini de pieptul lui puternic.

- Tocmai îi spuneam că eşti cel mai grozav şi mai sexy bărbat. Tânăra începu să-şi treacă mâinile peste mătasea cămăşii lui. Brant nu făcu nimic pentru a o împiedica, ba chiar părea să-i facă plăcere ce se întâmpla.

- Nu cumva îmi faci o ofertă? o întrebă Brant. Fata, care continua să râdă, spuse:

- Oricând, Brant. Trebuie să spui, doar.

- Logodnica mea ar putea avea ceva de obiectat, răspunse el. Tina, care spre uimirea ei simţi impulsul de a o zgâria pe acea
tânără impertinentă care, fără pic de orgoliu feminin, se oferea unui bărbat logodit, reuşi să se controleze,

spunând cu nonşalanţă:

- Deocamdată eşti liber!

- Vorbeşte în numele tău, draga mea, şi dacă vei continua aşa, vei fi surprinsă să constaţi că eşti foarte bine ancorată!

Cu aceste cuvinte, o luă la dans pe fata cu care vorbise, pentru că muzica începuse chiar atunci. Tina, întorcându-se cu spatele spre cei doi, nimeri în braţele unui tânăr cu care începu şi ea să danseze. Acesta, care abia aştepta să danseze cu fata cea mai dorită de la petrecere, o prinse în braţe, strângând-o la piept. Tina fu luată prin surprindere, dar nu apucă să se împotrivească pentru că simţi o mână care i se aşeză pe umăr.

- îmi pare rău să vă întrerup dansul. Este dreptul meu, cred. în timp ce Brant o ducea spre casă, începu să-i vorbească despre
o afacere foarte bună cu animale de rasă pe care o încheiase.

- De altfel, va trebui să înveţi călăria, ca să putem face plimbări împreună dimineaţa, Tina, o atenţionă el.

- Nu-mi place călăria, replică ea.

- Cu toate astea, va trebui să înveţi şi călăria, aşa cum va trebui să înveţi să te achiţi de toate celelalte

obligaţii ale doamnei de la Hucclecote Hall. Va trebui să faci toate astea cu îndemânare şi cu aplomb.

- Cred că aştepţi cam multe de la mine, murmură ea.

- Nu-ţi cer ceva ce-ţi este imposibil, răspunse el.

Zi de zi, soarele ardea tot mai puternic. în dimineaţa nunţii, în capelă era sufocant, mai ales că venise atât de multă lume încât nici nu avură loc să intre şi rămaseră şi afară, pe trepte. Femeile erau mai norocoase, pentru că îmbrăcaseră rochii subţiri, dar bărbaţii în ţinută de gală sufereau cumplit, transpiraţia le curgea râuri pe frunte.

Fratele tatălui ei, Robert, fusese adus de la Londra pentru a o preda soţului ei. La braţul acestuia, care se simţea foarte onorat cu cortegiul de paji şi domnişoare de onoare, Tina se îndreptă spre altar, unde o aştepta acel bărbat înalt spre care-i fugeau toate gândurile. Jeff Lintott, care avea onoarea de a fi fost ales de Brant drept cavalerul său, părea chiar scund pe lângă acesta.

Slujba începu. Valuri de căldură se ridicau spre cupolă.

Tina îşi îndeplini partea ei, oferind răspunsurile corecte. Inelul îi fu pus pe deget, Brant îi ridică vălul şi când o sărută simţi că avea buzele foarte reci, cu

toată căldura din biserică.

După ce semnară în registru, orga începu să cânte marşul nupţial. Cu Tina la braţul soţului, procesiunea începu ieşirea din biserică printre zecile de persoane; toţi le zâmbeau, le făceau urări de bine, dar o priveau cu invidie. Ştia prea bine ce gândeau; nu era drept, în opinia lor, ca o fată venită de cine ştie unde să pună mâna pe o astfel de comoară!

în faţa capelei, fotografii şi reprezentanţii unor agenţii de ştiri aşteptau ieşirea alaiului.

Tina se întrebă ce gândiseră colegii ei de la universitate când aflaseră că se căsătorise cu Brant Wakefield, unul dintre cei mai bogaţi moşieri din Sussex. Se gândi apoi că erau ultimele zile de vacanţă, în curând vor reveni toţi la universitate, iar cei care nu aflaseră încă, vor afla acum.

Ea şi Brant priviră spre conacul care fusese căminul familiei Wakefield de veacuri, iar copiii satului începură să arunce cu flori în calea lor.

Nunta propriu -zisă avu loc în sala mare de recepţie a conacului, unde se simţea un miros puternic de trandafiri. Tina, alături de Brant, întâmpină oaspeţii zâmbindu-le. Era destul de greu din cauza căldurii toride pentru toată lumea să facă faţă. Numai lui Brant părea să nu-i fie cald.

-Am rezistat la temperaturi cu mult mai ridicate ca aceasta, le explica el râzând, celor prezenţi.

Chelnerii angajaţi special pentru aceasta zi memorabilă începură să servească băuturile sub ochiul atent al doamnei Moncrieff, care era doar invitată. în cele din urmă, Tina servindu-se de mâna lui Brant, tăie tortul miresei cu un cuţit de argint, întârziind mai mult momentul, pentru ca fotografii să imortalizeze clipa.

- Cum vă simţiţi căsătorit, domnule Wakefield? întreabă un reporter. Vreţi să-mi daţi un interviu?

Zâmbind, Brant, care privea spre soţia sa, le spuse:

-Aş vrea să fac o declaraţie scurtă, pe care s-o publicaţi în toate ziarele: mă voi strădui să fiu soţul pe care-l doreşti, Tina.

Izbucniră aplauze din partea oaspeţilor, impresionaţi de felul frumos în care Brant îşi exprimase sentimentele. Cu toate acestea, în timp ce se strecură în camera ei să se schimbe, Tina parcă mai simţea tonul batjocoritor, care însoţea orice comunicare cu el.

Mătuşa Ruth, care strălucea de bucurie şi de mândrie la succesul îndreptăţit al slujbei de căsătorie, se tot învârtea în jurul Tinei, care-şi

scosese rochia de mireasă şi-şi îmbrăca rochia pentru plecarea în luna de miere. Era de fapt un costum alcătuit dintr-o rochie albastră cu jachetă care-i punea în vedere trupul zvelt şi accentua albastrul ochilor.

Când coborî, fu nevoită să-şi ia rămas-bun de la toţi invitaţii, sub ploaia de confeti, înainte ca Jeff să conducă fericitul cuplu la Mercedesul cel alb al lui Brant, spre aeroport. O săptămână la Paris urma să fie luna lor de miere. Brant nu putea lipsi mai mult de la moşie, având în vedere mulţimea de contracte în derulare şi alte obligaţii.

- Vom mai merge o dată în luna de miere la iarnă, îi promise el, pe când maşina torcea de-a lungul drumului încadrat de straturi de flori de fiecare parte. în această lună a anului predominau tonurile de mov şi pupuriu. Atunci vom merge în Australia. Vei vedea că sunt locuri şi mai frumoase ca aici.

în iarnă? Tina nu vedea cum va evolua căsătoria lor în orele care urmau, iar până la iarnă mai era mult...

La Paris era la fel de cald ca în Sussex. Dar luxosul hotel din Place de la Concorde avea aer condiţionat, desigur. Apartamentul nupţial se afla la

etajul doi şi consta dintr-o sufragerie mare şi un dormitor la fel de mare, mobilat în stil Ludovic al XV lea.

- Ce-ai zice de o plimbare pe Champs Elisees şi un pahar de vin înainte de masă? o întrebă Brant. Asta pentru ca să ne obişnuim cu atmosfera Parisului.

- Sunt cam obosită, protestă Tina.

- Oboseala este interzisă în luna de miere, ripostă Brant. în acest caz, odihneşte-te o oră, iar eu voi face singur o mică plimbare.

După ce Brant plecă, Tina rămase la fereastra apartamentului, privind luxoasele clădiri de peste drum. Apoi îşi scoase pantofii, bucurându-se de covorul moale din încăpere. După zece minute, când îşi scosese rochia şi îmbrăcase un capot de mătase, auzi o bătaie în uşă. Se dovedi a fi un chelner care-i adusese ceaiul pe care i-l comandase domnul Wakefield. Tina fu impresionată. Era prima oară că soţul ei făcea un astfel de gest.

Pe tavă, lângă ceainic, se afla un vas mic de argint cu un singur trandafir roşu. Ridică floarea ca s-o miroasă când observă un plic micuţ cu un mesaj scris de Brant;

"Ceaiul este cea mai bună sursă de energie. A bientot!"

Tina ignoră ceaiul şi se întinse pe pat, unde se simţi foarte bine şi aproape că adormi. Ultimul gând conştient fu faptul că săvârşise o nebunie căsătorindu-se cu Brant.

Se trezi când auzi zgomotul apei care curgea în baie. Aşadar, Brant se întorsese şi făcea duş. Fără să se ridice, se uită la ceas. Era ora opt! Avea timp destul să se îmbrace pentru masă, deşi nu-i era foame deloc.

Duşul se închise şi după câteva secunde apăru Brant, doar cu un prosop în jurul mijlocului. Părul negru îi era ud şi ondulat, iar pe faţă şi pe picioare mai avea picături de apă. Arăta teribil de incitant.

- Te-ai trezit? o întâmpină. Cred că din cauza căldurii te-ai simţit atât de obosită. După ce-şi uscă părul cu alt prosop, se apropie de patul ei şi observă că nu băuse ceaiul. O privi întrebător.

Tina îl privi şi ea lung, iar el ridică din umeri. îşi puteau spune destul de multe fără să folosească vorbe.

- Un duş scurt îţi va face bine, spuse Brant. Ochii lui străluciră diabolic. Este la fel de eficient ca şi baia de dimineaţă în lac... şi este mai intim!

Tina se simţi foarte vulnerabilă, stând în pat. Dar nu se putea ridica, pentru că nimerea exact în braţele

lui. Brant se apropie mai mult şi-şi trecu o mână de-a lungul spatelui ei, iar ea se înfioră la acest gest neobişnuit de tandreţe. Brant îi sărută părul lung răsfirat pe pernă, dar o făcu într-un mod la fel de neaşteptat, cu gesturi de îndrăgostit. Tina simţi că se înfioară.

Asta era nebunie! Doar nu se lăsa dezarmată la prima lui încercare de a trece de sistemul ei de apărare! Se forţă să se ridice şi spuse cu multă hotărâre:

- Mă duc să fac duş.

Brant începu să râdă.

- Vrei să te spăl eu?

- Nu! protestă ea foarte riguros.

El râse din nou.

- Câtă modestie feciorelnică! Nu prea îşi are rostul, este adevărat, dar...asta îmi aminetşte de scena balconului de la conac... continuă să vorbească pe acelaşi ton sarcastic: oricum, draga mea, voi avea răbdarea necesară, dar nu abuza de ea!

Tina era aproape disperată să scape de el. Se duse repede în baie, dar după câteva minute îl auzi intrând, deşi doar pentru a-şi lăsa acolo prosopul folosit. Prin uşa cabinei de duş, îl văzu intrând gol înapoi, în încăpere.

Luară masa, dar nu la restaurantul hotelului, ci într-un alt restaurant din cartierul latin, unde Brant părea să cunoască destul de bine topologia locului.

- Cunoşti bine Parisul? îl întrebă ea.

- Cunoaşterea acestui oraş este esenţială pentru orice bărbat romantic, răspunse el râzând.

Cunoaşterea limbii franceze fu un alt element care pe Tina o puse în inferioritate. El alese meniul pentru amândoi, dar nu fără a o întreba de câteva ori dacă nu cumva preferă altceva.

Tina simţi că muzica în surdină o salva de această situaţie, aparent fără ieşire imediată, în care se afla.

Brant o invită la dans şi ajunseră amândoi pe ringul din mijlocul restaurantului. Dansa destul de multă lume, iar el o prinse strâns în braţe. Simţind tendinţa de a se lipi tot mai mult de el, Tina încercă să-şi amintească fiecare gest neplăcut pe care-l făcuse Brant, tocmai pentru a putea rezista apropierii lui. Brant a observat imediat că era cam rigidă, că răspundea mecanic la mişcările lui, dar n-a făcut nici un comentariu.

Tocmai se întorseseră la masă când o voce din spatele scaunului ei spuse:

- Ce surpriză să vă văd aici!

întoarse capul şi-l văzu pe Jocelyn Ashley zâmbindu-le.

- Bună seara, miss Harcourt.

- Nu mai este miss Harcourt, Jocelyn, îi explică Brant. Doamna Wakefield, deşi cred c-ar fi mai uşor dacă i-ai spune Tina.

Jocelyn rămase descumpănit.

- Doamna Wakefield! Dumnezeule, îmi pare teribil de rău... adică.. sincerele mele felicitări.

Brant îl invită pliticos:

- De ce nu vii la masa noastră?

Jocelyn ezită la început.

- Sunteţi siguri că nu deranjez?

- Sigur că nu! De data asta răspunsese Tina, iar plăcerea de a-l avea la masă nu trecu neobservată de Brant.

- Bine atunci, doar pentru câteva clipe, spuse Jocelyn, cam încurcat. De fapt, sunt aici cu câţiva amici de la Asociaţia muzeală de la Londra, la invitaţia omologilor noştri francezi. Făcu semn cuiva care-l căuta din priviri, apoi luă loc la masa lor. Brant ceru să li se mai aducă un pahar, apoi propuse un toast.

- Vom bea pentru căsătoria noastră, nu? Pentru succes şi altele de genul acesta!

Cele trei pahare fură ridicate de pe masă, iar Jocelyn remarcă: sunteţi teribili! Când am fost în

Sussex nu mi-aţi lăsat impresia că...

- Pe atunci nu ştiam nici noi, îi explică Brant.

- A, da, la vremea aceea erai... Jocelyn se opri. Era gata să gafeze, să amintească de Loretta Boyd French. Din fericire, momentul fu subliniat doar de roşeaţa care coloră obrajii Tinei, nimic mai mult.

- Crezi că mi-ar fi permis să invit frumoasa mireasă la dans? întrebă Jocelyn.

- Te rog, spuse Brant.

Tina era conştientă de privirea soţului ei, care o urmărea pe ringul de dans. Spre uimirea ei, Jocelyn era un dansator bun, dar nu de talia lui Brant. Erau două persoane care evoluau în lumile lor diferite, nimic mai mult. Jocelyn murmură ceva, iar Tina profită de ocazie să ridice privirea spre el şi să-i zâmbească; un zâmbet deschis, frumos, de care s-ar fi bucurat oricine.

Apoi, realiză că partenerul ei îl ridica în slăvi pe Brant.

- Este un tip grozav, spuse acesta plin de admiraţie. Dar probabil ştii asta mai bine ca mine, Tina, altfel nu te-ai fi măritat cu el.

Prinsă într-un moment de neatenţie, ea lăsă ochii în jos şi spuse:

- Cred că majoritatea oamenilor îşi închipuie că m-

am măritat cu el pentru bani.

Jocelyn păru uimit de atâta francheţe şi începu să râdă:

- Dar este ridicol! protestă el. O fată ca tine, cu farmecul şi inteligenţa ta, putea să aleagă orice holtei eligibil. Nu, cred că te-ai măritat cu Brant Wakefield dintr-un singur motiv...eşti îndrăgostită de el până peste urechi. Este mai mult decât evident, Tina. Tot timpul cât ai dansat cu mine, te-ai uitat numai la el. Cât despre Brant... te soarbe din ochi. Şi nimeni nu-l poate învinui pentru asta.

Tina se înfioră, privirea fiindu-i atrasă de irezistibilul ei soţ.

- înţelegi ce-am vrut să spun? zise Jocelyn, oftând plin de invidie.

Mai apoi când se întoarseră la hotel, Brant sugeră să renunţe la taxi şi să facă o plimbare. Tina era de acord, ştiind că astfel putea să amâne momentul în care va rămâne singură cu el în dormitor.

Discutară destul de puţin în timpul plimbării pe malul stâng al Senei, devenind unul din multele cupluri care se plimbau la acea oră. Traversară râul pe unul din multele poduri, oprindu-se să admire cum clădirile luminate puternic se oglindeau în apă, apoi

merseră în continuare spre frumoasele grădini Tuileries până când ajunseră în Place de la Concorde.

Când intrară în hotel, Brant îi spuse:

-Voi bea un ultim pahar. Mi te alături, sau urci în cameră?

Urcând singură în lift, Tina mulţumi cerului că se putea
dezbrăca în linişte. Dar felul în care-i bătea inima n-o ajută de loc să se destindă. Se întinse în cele din urmă pe patul mare, se acoperi cu o cuvertură de mătase până la gât, iar camera părea să se învârtă cu ea. îşi dori ca Brant să se grăbească să vină la ea.

Timpul trecea foarte încet. Oare faptul că Brant întârzia să apară era un alt truc al său? Dar el intră şi închise uşa încet. Tina rămase aşa cum se afla, cu ochii închişi, ascultând toate zgomotele pe care le făcea el când se dezbrăcă, apoi cum se duse la duş. în cele din urmă, Brant apăru şi dădu la o parte cuvertura de pe pat şi se strecură lângă ea, dar fără a o atinge.

- Este greu de crezut, Tina, remarcă el pe un ton obişnuit, că tocmai acum ai adormit.

- Nu cred că pot fi învinuită pentru asta. Ai întârziat destul.

- Şi nu mai aveai răbdare? Nu contează, draga mea, acum iată-mă, sunt aici!

Tina se depărtă de el. Dar Brant o opri nu cu forţă ca altădată, dar cu voinţă şi hotărâre.

- Dar ce văd aici? spuse el. Ce cămaşă de noapte pentru o mireasă atât de frumoasă! Trebuie să mărturisesc că m-ai dezamăgit, Tina. Mă aşteptam la ceva mai seducător decât această cămaşă până în gât. Trebuia ceva incitant, care să aprindă imaginaţia unui bărbat...

- Opreşte-te ! strigă Tina.

- Atunci, scoate această cămaşă revoltătoare.

- Nici vorbă!

- Ai vrea să fac eu asta pentru tine?

Tina încercă să scape, dar în zadar. Brant încercă să-i desfacă nasturii cămăşii şi chiar reuşi, după care, dintr-o dată, rămase tăcut. De data asta nu mai avea obişnuitul său aer batjocoritor.

în ochii lui se citea doar admiraţie.

- Eşti perfectă, Tina!

Nu mai era acum prizoniera lui, dar nu avea putere să se mai mişte. Brant îi sărută ochii închişi, obrajii, colţul gurii, apoi o sărută pe gât, în timp ce mâinile lui îi mângâiau pielea mătăsoasă. Apoi Brant îi dădu o serie de alte sărutări, făcând-o să geamă de

plăcere. Involuntar, Tina îl prinse după gât cu braţele, îngropându-şi mâinile în părul lui.

- Tina, frumoasa mea Tina, murmură el repetându-i numele.

Tina deveni brusc conştientă de uşurinţa cu care Brant o putea
face să-şi piardă capul să nu-i mai poată rezista! Dar reuşise să se smulgă farmecelor lui la timp. Trebuia să-i reziste, să nu cedeze nimic! Dacă soţul ei voia, putea să ia orice de la ea, dar numai conştient că îl dispreţuia.

- De ce lupţi cu mine Tina? o întrebă el.

- Nu lupt cu tine, zise ea. Şi nici nu intenţionez s-o fac vreodată.

- Atunci de ce lupţi împotriva ta? Acum câteva clipe era adevăr şi onestitate între noi...

- Nu, nicidecum adevăr şi onestitate. Niciodată nu vei putea avea asta într-o căsătorie ca a noastră.

Tina îl auzi cum trage aer în piept furios, apoi o prinse de umeri.

- Eşti soţia mea! strigă Brant.

- Asta nu înseamnă că ai vreun drept asupra mea! ripostă ea.

Brant o strânse la piept.

- Bine, Tina, spuse el, voi lua cu forţa ceea ce mi

se cuvine. Dacă aşa crezi că trebuie să fie, aşa să fie, Tina. Te-am cumpărat ca pe o marfă. Te-am cumpărat cu trupul şi sufletul.

- Nu! strigă ea. Poate mi-ai cumpărat trupul ,Brant, şi nu ţi-l voi nega nici acum nici altă dată. Dar sufletul îmi aparţine încă şi nu va fi al tău niciodată. De altfel, tot ce ai obţinut până acum de la o femeie a fost doar cu bani. Ai respins în mod conştient ideea de dragoste între un bărbat şi o femeie, iar acum te aştepţi la adoraţie din partea mea. Poţi să aştepţi! Nu vei primi decât atât cât eşti pregătit să dăruieşti!

Brant se ridică.

- La naiba cu tine, Tina!Spui că am trupul tău, dar nu accept termenii în care eşti gata să faci vânzarea. Nu pot pretinde că nu te doresc chiar acum, poate mai mult ca oricând. Dar dacă va trebui să sufăr, vei suferi şi tu! Nu poţi susţine că nu mă doreşti şi tu! Cu toate astea, nu am de gând să mai rămân aici ca să-ţi satisfac ambiţiile de puritană ciudată. Te vei ruga de mine, draga mea soţie, să te mai ating vreodată.

Brant o mai privi o dată dispreţuitor, apoi se întoarse şi plecă trântind uşa.

Tina rămase singură, trase cuvertura până la gât să-şi acopere goliciunea, şi începu să plângă. Plânse aşa mult timp.

Capitolul 1

Zilele din luna de miere petrecută la Paris trecură sub semnul irealităţii, un vis care nu fu pe de-a-ntregul coşmar. Brant nu mai făcu nici o referire la scena din dormitor din prima noapte. Brant rămase rece şi distant, deşi curtenitor. A fost un interval de un calm neobişnuit, poate calmul dinaintea furtunii. Oare vreunul din ei va face vreo mişcare care să-i readucă în mijlocul uraganului? Tina şi-ar fi dorit uneori să se întâmple orice, numai să scape de această relaţie ciudată ca între doi străini.

Cu toate acestea, când se plimbau prin Paris erau momente în care răceala dintre ei dispărea şi se trezeau vorbind fără rezerve despre ceva ce le atrăsese atenţia. Odată, rezemaţi de parapetul unui pod peste Sena, se distraseră văzând un grup de băieţi care să aruncau în apă cu strigăte de încântare.

-Aproape că-i invidiez, zise Brant.

Oare voia să spună că îi invidia pentru că erau sumar îmbrăcaţi şi se puteau răcori în ziua aceea toridă? Sau voia să spună că-şi amintea cu drag de copilărie, când cea mai mare problemă a lui era doar vreun genunchi julit?

în acest moment de apropiere îşi zâmbiră, apoi

continuară plimbarea la Notre Dame, după care se opriră la o cafenea cu o prelată viu colorată, care să-i ferească de soare, unde nu prea vorbiră, părând un cuplu căsătorit de prea mult timp pentru a mai avea ce să-şi spună. După ce Brant comandă cafeaua, începu să citească Le Monde, iar Tina bătu darabana în masă, nefericită.

Vizitară apoi Luvrul, unde ea cercetă îndelung chipul Monei Lisa, încercând să desluşească tristeţea sub zâmbetul enigmatic al capodoperei lui Da Vinci.

Lângă ea, Brant murmură:

-Fantastică lucrare, nu?

Tina încuviinţă, incapabilă de să-şi exprime sentimentele în cuvinte. Simţea un nod teribil în gât.

Ea şi Brant vizitaseră Montmartre, Sacre Coeur, acea superbă bazilică ridicată peste nivelul oraşului, Arcul de Triumf, mormântul eroului necunoscut cu flacăra eternă. Urcaseră în Turnul Eiffel, spre a se bucura de panorama oraşului, apoi merseseră la Domul Invalizilor să vadă locul în care se odihnea împăratul Napoleon. O călătorie mai lungă cu maşina îi duse la Versailles, palatul regal ridicat de Ludovic al paisprezecelea, îmbogăţit de fiul său Ludovic al cincisprezecelea, care a fost ajutat în sarcina aceasta de frumoasa şi iubita sa amantă, madame de

Pompadour. Tina nu mai văzuse atâta splendoare, sculpturi, ornamente, cascade de apă.

în ultima seară pe care o mai petreceau la Paris cinară în hotelul restaurantului. întrucât ocupau apartamentul nupţial, conducerea hotelului le puse o vază cu trandafiri roşii pe masă. Şi pentru că era ultima lor seară, li se oferi din partea hotelului şi o sticlă de şampanie. învârtind paharul între degete, urmărind bulele care se ridicau, Brant remarcă:

-Voi avea cam mult de lucru la întoarcerea acasă.

-Cred că voi putea să te ajut, zise Tina imediat.

El o privi uimit.

-Doar nu renunţi la scrierea cărţii?

-Nu, dar vor fi multe alte lucruri cu care te voi putea ajuta.

Brant se încruntă.

-Nu trebuie să mă ajuţi cu nimic legat de conac, Tina. Nu mă aştept să...

-Atâta timp cât îţi sunt soţie, îl opri ea, îmi voi lua misiunea în serios.

El continuă s-o privească.

Tina avu din nou acel sentiment straniu pe care-l mai avusese de atâtea ori în săptămâna trecută... că-şi puteau citi gândurile fără a mai avea nevoie de cuvinte.

El îi şopti:

- Adică îţi vei face misiunea până la capăt? Sau va exista vreo excepţie?

- Nu! sări ea. în orice sens! Am spus foarte clar.

- Chiar aşa? murmură el ironic ca de obicei. Mă vei suporta să fac dragoste cu tine?

- Să facem dragoste? repetă ea dispreţuitor. Mă mir că poţi folosi acest cuvânt, indiferent de context.

Ochii lui sclipiră periculos şi în ei se reflectau miriadele de picături de cristal ale candelabrului uriaş aflat deasupra capetelor lor.

- Mai bine să nu discutăm în contradictoriu şi asupra acestui cuvânt, Tina, avem atâtea altele pe care să le dezbatem.

-Nu vreau să discut în contradictoriu cu tine, Brant, protestă Tina.

- Sigur că nu! N-ai vrea să-mi spui însă când mă voi putea bucura de drepturile mele de soţ, Tina? Brant o privi pe sub genele sale lungi. De fapt, până nu se îndeplineşte asta, nu mă pot numi soţul tău cu adevărat. Am dreptate?

Ea nu ştiu ce să-i răspundă şi lăsă ochii în jos, fixând nervoasă farfuria. Brant nu mai reveni asupra acestui subiect în timpul mesei, discutând cu ea despre Fontainbleau, aflat într-un cadru romantic

într-o pădure străveche, apoi despre Malmaison, unde Napoleon îşi petrecuse ani fericiţi cu adorata sa, Josephine.

Dar când cina se termină, Brant se ridică imediat.

- Mergem, Tina?

Se ridică şi ea, urmându-l. Observă că Brant se îndreaptă spre lift.

- O baie, apoi culcarea, explică el.

Nu era decât ora zece, dar ea încuviinţă fără împotrivire. Se obişnuise să doarmă singură în patul acela mare pe care se aşteptase să-l împartă cu soţul ei. Nu spuse nici unul nici altul absolut nimic despre faptul că el dormea pe canapea în fiecare noapte, în cealaltă încăpere a apartamentului. Tina îi spunea de obicei noapte bună cu un amestec destul de ciudat de sentimente.

în seara aceasta, Brant îi spuse:

- Faci tu baie prima, sau eu?

- Tu, optă ea imediat. Asta însemna că ea va putea profita din plin de baie relaxându-se, ştiind că el s-a culcat deja.

în acea jumătate de oră cât Brant stătu în baie, ea îşi strânse lucrurile, pentru că plecau a doua zi. Când el apăru din baie cu părul încă ud, se îndreptă imediat să-i ia locul după ce-i spuse noapte bună. El

mormăi ceva drept răspuns.

După câteva minute, când ea se desfăta în apa înmiresmată, tresări când uşa se deschise brusc şi Brant intră. Nici nu se uită spre ea, dar îi explică:

- M-am gândit să mă bărbieresc din seara asta.

Ea nu avu ce să facă. Oricum, apa o ascundea privirilor lui şi rămase acolo în spumă ascultând bâzâitul aparatului de ras. Ştia de ce făcea Brant asta! Ca s-o mai umilească o dată!Să arate că avea acces oricând şi oricum, că nu se putea ascunde nicăieri de el.

îi distrusese plăcerea băii.

Imediat ce Brant ieşi din baie, se clăti, se uscă şi ieşi din cadă, înfăşurându-se într-un prosop mare pufos, asta în caz că lui Brant îi mai venea vreo idee să deschidă uşa băii. Dacă ar fi tras zăvorul băii, ştia sigur că i-ar fi stârnit şi mai mult sarcasmul.

în hotel domnea o linişte deplină, chiar şi traficul care se desfăşura sub ferestre era redus aproape total de ferestrele duble mari şi draperiile grele de damasc. Aerul condiţionat păstra o temperatură plăcută în încăpere după căldura toridă a zilei.

După ce-şi îmbrăcă ţinuta de noapte, Tina deschise uşa şi intră în cameră. Acolo se opri, uluită. Pe pat, cu mâinile strânse sub cap se afla Brant. Era

îmbrăcat doar în capotul vişiniu, de mătase.

- Iară! o întâmpină el. O altă cămaşă de genul" ucigător de pasiune" Unde le găseşti, Tina?

- Ce... ce cauţi aici? îl întrebă ea, confuză.

El o privi sarcastic, ca de obicei.

- Ce întrebare! Crezi că este întrebarea potrivită pe care o soţie i-o poate pune soţului? Ce caută în patul conjugal?

- Dar... am crezut...

- Indiferent ce-ai crezut, se pare că n-a fost corect! Ţi-am vorbit în timpul mesei de un lucru pe care mai trebuie să-l faci ca să pecetluieşti căsătoria noastră. N-aş vrea să te gândeşti cumva cu acel căpşor drăguţ al tău că ai putea solicita anularea căsătoriei din acest motiv...

Tina se înfurie.

- Eşti un individ josnic! Te-ai însurat cu mine dintr-un singur scop: acela de a-ţi asigura moştenirea, şi acum vrei să te şi asiguri că nu se poate întâmpla nimic dacă...

-Dacă? repetă Brant.

- Cred că nu te aştepţi să-ţi cad în braţe de bună voie?

- M-ai asigur că nu poate fi vorba de nimic altceva decât de o " cădere în braţe“ forţată de împrejurări, îi

reaminti el. Acum o oră afirmai că eşti pregătită să-ţi îndeplineşti datoria de soţie pe deplin. în orice sens...

- Dar nu m-am referit la asta... sau nu aşa. Nu ca un calcul precis pentru a evita problemele legale.

Brant sări de pe pat şi se apropie furios de ea.

- Să-ţi intre bine în cap, iubito! Voi lua tot ce vreau de la tine şi când vreau. Clar? Şi asta va fi chiar acum!

Ea făcu un pas înapoi pentru a-l evita. Dar Brant o prinse în braţe şi-i rupse cu brutalitate cămaşa de noapte, pe care o lăsă să cadă la podea. Halatul lui de baie urmă acelaşi traseu. Tina lăsă să-i scape un strigăt de teamă, când Brant o luă pe sus şi o duse spre pat, unde o aruncă fără menajamente. Tina încercă să se împotrivească disperată, dar nu avea cum să reziste forţei care se exercita asupra ei. Fără milă şi fără teamă, Brant făcu dragoste cu ea. Tinei i se păru incredibil că după câteva clipe încetă să i se mai împotrivească, ba chiar încercă să-l tragă mai aproape. Nu făcea decât să-l dorească, lăsând orice alt gând la o parte, orice urmă de ruşine.

După ce făcu dragoste cu ea, Brant nici măcar n-o mai privi.

Tina începu să simtă ruşinea filtrându-se prin amalgamul din mintea ei. Era profund şocată că se

bucurase, fusese chiar extatică de acel act obscen, parodia actului de dragoste.

îl simţi pe Brant mişcându-se şi observă că este privită.

- Te simţi bine, Tina?

Nu-i răspunse. I se părea că nu are ce să-i spună.

După un timp, el continuă:

- Tu ai vrut-o, nu poţi pretinde că nu este aşa. O altă pauză, apoi Brant exclamă: ce naiba! Mă doreai aşa cum te doream şi eu, să nu te îndoieşti de asta. Dar dacă vreodată vei dori ca această scenă să se repete, îmi vei spune singură.

- Niciodată ! exclamă ea.

- Niciodată acesta va fi mai devreme decât îţi închipui; nu folosi cuvinte ale căror semnificaţii nu le cunoşti pe deplin, scumpa mea soţie! Chiar dacă mă priveşti cu ură în ochii tăi albaştri frumoşi, să fii convinsă că duci o luptă deja pierdută împotriva propriilor tale instincte. Ştii prea bine că am dreptate.

Tina nici nu deschise ochii. îl simţi ridicându-se de pe pat, apoi uşa se trânti în urma lui. Deschise ochii şi rămase cu privirea aţintită spre tavanul unde i se părea că se adună umbre. Dacă Brant mi-ar fi arătat o umbră de tandreţe, se gândi ea, poate că nu m-aş dispreţui atât de mult. Dar chiar dacă fusese aproape violată cu sălbăticiune pentru ca el să se asigure că

aveau o căsătorie legală şi valabilă, Brant deşteptase în ea acea sexualitate primitivă de care ea se temea atât.

începu să tremure necontrolat. Apoi, încet, de parcă ar fi făcut un lucru dificil, ridică încet cuvertura, se strecură în pat şi se ghemui cu picioarele la gură, ca o umilă rezistenţă împotriva lumii ostile şi crude.

Capitolul 8

Era posibil, descoperi Tina ziua următoare, să-şi alcătuiască viaţa chiar şi în acest mariaj dezastruos pe care-l încheiase.

Avea multe de îndurat desigur, pe lângă relaţia ei imposibilă cu Brant. De exemplu, privirea ciudată pe care i-o aruncă doamna Moncrieff, când, după ce bucuria întoarcerii acasă se epuiză şi după ce-i primi cum se cuvine pe proaspeţii căsătoriţi şi Tina insistă să i se pregătească lui Brant acel dormitorul conjugal, unde el va dormi singur în timp ce ea va ocupa fosta ei încăpere.

Desigur, nu dură mult până când vestea că tinerii căsătoriţi dormeau separat se răspândi printre angajaţii conacului şi prin sat, probabil. Oriunde mergea, Tina se simţea studiată de priviri întrebătoare. Era ceva ce făcea ca fiecare ieşire din conac să fie greu de suportat pentru ea. Dar asta o ajută să se apuce cu toată convingerea de munca ei, pentru că nu exista nimic altceva care să-i distragă atenţia. Restul timpului şi-l petecea în cameră, cu discuri vechi şi documente ale familiei căreia îi aparţinea de acum.

îi spusese lui Brant că se putea opri oricând din munca ei pentru a-l ajuta la orice problemă legată de

moşie, de pregătirile pentru inaugurările muzeului şi grădinii care se deschideau primăvara pentru public. Spre uimirea ei - şi a lui Brant în aceeaşi măsură - în timpul în care lucrară împreună ajunseră să aibă o relaţie destul de armonioasă, care le permise să facă foarte multă treabă. O dată, Brant chiar exclamă după ce ea îl ajutase:

- Nu ştiu ce aş fi făcut fără tine, dragă soţie!

Tina se simţise cuprinsă de o căldură inexplicabilă, dar îşi întorsese faţa, pentru ca el să nu vadă că roşise.

Cu altă ocazie însă, se lăsă impresionată de entuziasmul manifestat de Charles la aflarea veştii că promovase prima examenul de masterat.

De cele mai multe ori, Brant o trata cu multă bunătate şi înţelegere. în ziua în care Brant primi armăsarul pe care-l comandase înainte de căsătoria lor, o invită să facă o plimbare împreună. După aceea au reuşit să-şi facă o oră timp liber în fiecare zi pentru această plimbare. Pentru ea, Brant alesese o iapă roşcat- castanie numită Kirsty, care părea extrem de delicată alături de armăsarul lui Brant, Heracles. Brant se oprea adesea ca să-i corecteze poziţia în şa.

în fiecare după-amiază când Brant se ducea la

contabilul său, Tina ieşea singură la călărie.

De acum se simţea sigură pe sine. într-una din zile o lăsă pe Kirsty puţin mai liberă, oprind-o într-o mică pădure de mesteceni. Şi pentru că n-a fost o clipă atentă, a căzut din şa din cauza unei crengi pe care a vrut s-o evite. Nu se ridică imediat de la pământ, dar imediat ce încercă s-o facă, simţi o durere cumplită la genunchiul stâng. Se aşeză la loc, sperând că nu era ceva grav, întrebându-se cât va dura până va trece cineva pe acolo. Iapa, după ce o înconjură uimită de câteva ori, începu să pască liniştită.

Din fericire, atâta vreme cât nu-şi mişca piciorul, durerea nu era prea mare. Se simţi ameţită, pleoapele începu să i se închidă.

Jeff Lintott, care o văzu de la distanţă, îşi închipui că ea odihnea acolo.

- Bună, Tina, o salută el oarecum stânjenit, conştient ca şi alţii că lucrurile nu mergeau bine între ea şi soţul ei.

-Am căzut de pe cal şi mi-am scrântit glezna.

- Dumnezeule! exclamă Jeff îngenunchind lângă ea.

După ce-i examină glezna, Jeff declară:

- Ai nevoie de îngrijire, Tina; cred c-ar fi mai bine

să te duc la ferma mea, fiind mai aproape decât conacul.

-Dar nu pot să calc pe picior, protestă ea.

Jeff zâmbi.

- Nu-ţi face probleme, te duc eu.

Jeff o ridică foarte uşor, o luă apoi pe Kirsty de căpăstru şi porniră printre copaci. Ajunseră la fermă în câteva minute, iar Jeff
o aşeză cu grijă pe o sofa din bucătărie.

- Aici îmi place să-mi odihnesc picioarele si sa mă uit la televizor, îi spuse el. Iar acum cred c-ar fi bine să-ţi dau o gură de brandy.

Tina scutură din cap.

- Nu, mulţumesc, Jeff, nu beau.

- Atunci, o ceaşcă de ceai, poate. Pun imediat ibricul pe foc.

După aceea, el se duse să ia trusa de prim- ajutor. Când se
întoarse avea un aer foarte gânditor.

- Ştii, Tina, mă gândesc că ar fi mai bine s-o chem pe doctoriţa Rowley, să aibă grijă de genunchiul tău.

- Dar este o simplă lovitură, nu? Cred că doctoriţa este foarte ocupată.

- Cu toate astea, sunt sigur că va veni cu plăcere să te vadă. Pare o femeie neobosită şi foarte

conştiincioasă.

Tina îl privi lung, părându-i-se că Jeff o plăcea pe tânăra doctoriţă. Nu era exclus. Gillian Rowley, la cei douăzeci şi opt de ani, era o tânără foarte drăguţă, care impresionase comunitatea prin felul în care arăta, dar şi prin cunoştinţele sale medicale şi deschiderea faţă de oamenii locului. Dar Tina nu voia să aglomereze programul şi aşa încărcat al tinerei şi refuză.

- Cred că ar fi de-ajuns dacă mi-aş pune o compresă rece; sunt sigură că mâine totul va fi bine, insistă ea, adăugând: cu toate astea, va trebui să mă duci acasă, Jeff.

Bandajul udat cu apă rece şi ceaşca de ceai făcură minuni. Tina mâncă şi o felie din pandişpanul doamnei Moncrieff, cu toate că în ultimul timp mâncase mai mult de nevoie decât de foame. Atmosfera de aici ca şi chipul prietenesc, degajat, al lui Jeff o ajutară să se calmeze, să se relaxeze. Abia atunci realiză cât de tensionată era relaţia dintre ea şi Brant. Poate tocmai de aceea nu
i se păru greu să vorbească despre relaţia lor nefericită.

Jeff deschise subiectul.

- Tina, ştiu că nu este treaba mea, dar...făcu o

pauză, apoi începu din nou. De fapt, este şi treaba mea... atunci când lucrurile nu merg bine între doi oameni la care ţin...

Tina aşteptă, cu inima bătându-i foarte repede.

- Este evident că relaţia voastră nu merge, Tina, reuşi el să termine ce avea de spus.

- Nu sunt foarte bine, este adevărat.

- Aş putea face ceva pentru voi? o întrebă Jeff, serios şi îngrijorat. Trebuie să spui un singur cuvânt, Tina.

Ea întinse mâna, atingând în semn de apreciere mâna mare a lui Jeff.

- Ştiu, Jeff, dar nu cred că...

Afară, pe fereastră, o vedea pe Kirsty, pe care Jeff o lăsase să pască în voie. Dincolo de curtea fermei se vedeau dealurile.

Cuvintele următoare pe care le rosti Jeff au fost ecoul propriilor ei gânduri.

- Totul putea fi perfect, spuse Jeff, nefericit. Când am auzit că vă veţi căsători, m-am bucurat numai eu ştiu cât de mult. Acea Loretta Boyd French a pierdut foarte mult şi eu mi-am închipuit că tu şi Brant veţi face o echipă. Şi, de fapt, aţi făcut-o după cum rezolvaţi lucrurile, însă...

- Jeff, cred că am făcut foarte mult, având în

vedere motivul pentru care s-a însurat Brant cu mine.

- Motivul? exclamă Jeff, intrigat. Apoi o privi lung şi exclamă: nu cumva te referi la moştenirea Wakefield?

Ea încuviinţă, umezindu-şi buzele pe care şi le simţea dintr-o dată foarte uscate, iar Jeff continuă:

- Numai cineva care vă cunoaşte îşi poate da seama că afirmaţia ta nu are nici un temei, Tina. Uneori mă întrebam dacă Brant va ajunge să se însoare în cele din urmă cu Loretta... oricum, nu după ce te-a cunoscut. Jeff făcu o pauză, privind-o cu multă atenţie. Dacă-ţi imaginezi că Brant te-a cerut de nevastă pentru alt motiv în afară că te iubeşte, dă-l uitării! Brant este un tip extraordinar, Tina, un om foarte direct. Cred că nu există un altul ca el.

Toată lumea îl admira pe Brant, se gândi ea. Jeff, doamna Moncrieff cele două femei din sat care veneau la curăţenie, ca şi toţi muncitorii de la fermă, vecinii conacului. Dar nici unul nu văzuse acel fel ciudat de a fi al soţului ei... partea de cruzime, de sadism, pe care o folosea adesea pentru ca s-o chinuie.

îi spuse lui Jeff c-ar prefea să discute altceva şi schimbară discuţia.

Jeff îi spuse despre târgul care urma să se ţină şi-i

povestea cum la ediţia de anul trecut, o scenă de lemn special ridicată pentru acest eveniment se prăbuşise sub ochii formaţiei din sat, cum unii mai solizi căzuseră, lovindu-se grav, dar cum alţii, care rămăseseră pe partea ridicată continuaseră să cânte melodia până la capăt, rămânând suspendaţi în aer. Tina se amuză teribil, uitând pe moment de problemele care o măcinau, când la un moment dat văzu o umbră care trecu de colţul bucătăriei. O clipă mai târziu, Brant apăru, apreciind situaţia din priviri. Tina pe sofa, Jeff care-şi trăsese scaunul destul de aproape.

- Am văzut-o pe Kirsty legată afară, spuse el. Astfel am ajuns să presupun că eşti aici.

Jeff sărise în picioare, în timp ce Tina murmura încurcată:

- Te-ai întors mai devreme, Brant!

- Nu-i aşa? Te surprinde? i se adresă el cu obişnuitu-i sarcasm.

- Am căzut de pe Kirsty, se grăbi ea să-i explice. Jeff m-a găsit în pădure şi m-a adus aici pentru că era cel mai aproape.

- Văd că ai glezna bandajată, observă Brant.

- Nu este grav, mi-am luxat glezna. Umflătura a trecut.

Se lăsă o tăcere ciudată, pe care Jeff consideră că era cazul s-o umple întrebându-l pe Brant dacă nu doreşte ceai.

El îi răspunse foarte scurt.

- Mulţumesc, dar nu vreau să mai rămân. Oricum, şi tu cred că ai multe de făcut. Tina, te pot duce în braţe, ca să nu mă mai duc să aduc maşina.

- Cred că pot să merg, zise ea repede. Gândul că Brant o va duce în braţe până acasă o umplu de panică. Din acea ultimă seară petrecută la hotel în luna de miere, nu se atinseseră decât accidental când lucrau şi mâinile li se atingeau ca din întâmplare. Sau când o ajuta să încalece pe Kirsty. Dar dacă Brant urma s-o ia în braţe şi s-o ţină strâns la piept, lucrurile se puteau complica, iar ea îşi putea pierde din nou stabilitatea. Brant putea demonstra încă o dată că are un efect devastator asupra ei.

- Ţi-ai revenit foarte repede, observă Brant cu un surâs sardonic. Ce să fi avut un efect miraculos asupra gleznei tale... oare mâinile lui Jeff au puteri miraculoase?

Omul zâmbi încurcat.

- Sunt situaţii în care aceste entorse trec rapid, altele nu cedează deloc, zise el cam nefiresc.

Tina se temea că soţul ei ar putea să-l acuze

direct pe Jeff, aşa că se ridică imediat în picioare, făcu un pas sau doi, felicitându-se în gând că nu-l lăsase pe Jeff să-i scoată pantoful. Când lăsă toată greutatea pe gleznă, aceasta începu să pulseze din nou, dar ea nu recunoscu durerea care-şi făcea din nou simţită prezenţa.

- Mulţumesc pentru ceai, Jeff, zise ea forţându-se să zâmbească. Bandajul a făcut minuni.

- Da, minuni adevărate! observă Brant. Mai vorbim, Jeff, zise Brant şi ieşi.

Când ajunseră la conac, Tina abia aştepta să găsească un scaun să se aşeze. Dar imediat ce intrară, Brant o prinse de braţ.

-îmi poţi spune acum ce s-a întâmplat? o întrebă el pe un ton periculos.

-Ţi-am spus totul, replică ea epuizată.

-Am observat că mergeai destul de bine înainte de a-ţi aminti să şchiopătezi pentru mine.

Tina îl privi uimită. Nu acesta era adevărul. Se forţase să meargă normal, să nu lase să i se citească pe chip încordarea şi durerea.

-N-ai pierdut nici un moment şi ai profitat de lipsa mea pentru a-ţi relua vizitele acasă la Jeff, o acuză el furios. Este prima oară când plec şi ţi-ai şi făcut de

cap.

- O, dar este ridicol ce spui, îl opri Tina, apoi se îndepărtă de el. Dar simţi o durere acută în gleznă, ceea ce o făcu să geamă de durere. Nu cumva vrei să insinuezi că nu am păţit nimic la gleznă?

El o privi printre gene îndelung, de parcă ar fi vrut să pătrundă în gândurile ei şi de acolo să afle adevărul.

- Vreau să aflu adevărul de la tine.

Tina trase aer în piept şi începu:

- Consideri că eu şi Jeff suntem capabili să alcătuim o astfel de poveste pentru a acoperi...

Brant o întrerupse:

-Jeff nu, sau nu deocamdată. Este un tip foarte direct. Dar este susceptibil ca majoritatea bărbaţilor... sau poate chiar mai mult, bietul de el, pentru că şi-a pierdut soţia. Aşa că atunci când a dat peste o tânără frumoasă şi rătăcită care aparent a căzut din şa, era firesc să vrea s-o salveze...

-Aparent ! exclamă Tina, indignată. Dar am căzut cu adevărat! Probabil am semne pe tot corpul care-ţi pot dovedi.

- Lansezi cumva o invitaţie? întrebă el, scrutând-o de sus până jos. Dar te previn, Tina, că nu sunt

susceptibil la farmecele tale feminine, aşa că n-o să-ţi meargă cu mine.

Durerea de gleznă era acum sâcâitoare şi cu fiecare clipă devenea tot mai puternică. Dar dacă pleca acum, ar fi însemnat să cedeze încă o dată în faţa lui.

- Chiar nu poţi crede că Jeff nu este interesat de mine ca femeie?

- Sugerezi că nu este?

Provocată de privirea lui, ea întoarse capul. îndrăznea să nege? La primele întâlniri ocazionale cu Jeff, la primele vizite în casa lui, nu o dată îl văzuse privind-o cu admiraţie. Dar întrucât de la anunţarea logodnei ei cu Brant, Jeff se purtase adecvat, îşi aminti totuşi cum mâinile lui îi masaseră cu multă grijă glezna, verificând dacă nu cumva este vreo fractură, amintindu-şi câtă îngrijorare citise în ochii lui.

Brant nu pierdu ezitarea ei. îi spuse cu duritate:

- Ar fi bine s-o iei ca un avertisment, Tina... nu vreau să pericilitezi situaţia lui Jeff. Este cel mai bun şi mai loial angajat pe care l-am avut. Dar bietul om are limitele sale, şi oricât de mult ar
încerca dacă s-a întâmplat ceva, Jeff trebuie să dispară de aici,

pentru că nu suport să mi se pună coarne în propria mea casă! Şi nu-mi spune că n-ai mai auzit expresia asta, Tina, cu toate cercetările pe care le-ai făcut în istoria altor familii la fel de vechi ca a mea.

Tina simţi o strângere de inimă. Ştia că Brant este perfect serios în ameninţare. Dacă voia să-şi facă o impresie greşită despre prietenia dintre ea şi Jeff Lintott, ea trebuia să-i dejoace planul.

-Jeff nu s-ar uita de două ori la mine chiar dacă n-aş fi măritată cu tine, protestă ea. Are ochi pentru o singură femeie, acum.

-Cin este aceea? pretinse Brant, încă suspicios.

-Noua doctoriţă, Gillian Rowley.

-Ea?

-Da, de ce nu? Este o femeie atrăgătoare, de vârsta lui Jeff. Nu ştiu dacă-ţi aminteşti, că acum câteva zile am întâlnit un cuplu la biserică. De fapt, mă gândeam să-i invităm la cină într-o zi pe amândoi. Poate chiar în ziua în care vine şi familia Fabers. Ai ceva împotrivă?

Soţul ei o privi lung încă bănuitor, apoi ridică din umeri.

-Nu, ce aş avea de obiectat? Apoi o privi lung; vrei să te ajut să urci scara?

O, ce binecuvântare ar fi fost să fie urcată până în

cameră şi aşezată pe pat fără să mai trebuiască să facă efortul de a urca scara! Dar teama de el nu cedase, teama de a fi aproape de el, de a-i simţi din nou acel miros masculin, incitant...

Refuză categoric:

- Nu, mulţumesc. Mă pot descurca singură.

- Cum doreşti! replică el. Nu vreau să mă impun în vreun fel!

Brant începu să urce treptele câte două deodată. Părea foarte
elegant şi arăta teribil de bine în acel costum gri cu care fusese la
Londra. Tina îl urmări până îl pierdu din vedere, apoi şchiopătă nefericită până în bibliotecă, unde-şi ridică piciorul pe un scaun cu pernă, unde putea pretexta că lucrează. Trecu mai mult de jumătate de oră până când durerea începu să cedeze, şi reuşi să urce singură treptele.

Capitolul 9

Paul şi Harriet Faber erau un cuplu până în patruzeci de ani, căsătoriţi de doisprezece ani. Aveau la Brighton un fiu de zece şi o fiică de opt ani, şi cu toate astea erau încă foarte îndrăgostiţi. Se vedea foarte uşor, deşi nu se manifestau vizibil.

Un astfel de cuplu foarte fericit ar fi trebuit să transmită această stare şi cuplului abia căsătorit în casa căruia sosiseră. Nu ajunseseră la urechile lor zvonurile despre nefericirea conjugală a celor doi, pentru că veniseră de puţin timp în localitate.

Paul şi Harriet erau designeri şi lucrau în domeniul teatrului. Pasiunea care-i unise fusese cea pentru istoria costumului. Astfel îi cunoscuse Brant şi se împrieteniseră repede.

Jeff Lintott şi Gillian Rowley, aduşi cu disperare de Tina la cină pentru a adormi suspiciunile soţului ei, erau cam timizi şi nu era greu să observi că erau foarte stânjeniţi în noua lor postură. Dar cu toate acestea, dragostea plutea în aer. îşi aruncau priviri stângace, din care se vedea că deşi la început, relaţia lor va evolua. Şi poate, spera Tina ,acele priviri întunecate pe care i le arunca Brant când şi când, vor fi interpretate de invitaţi ca o dovadă de dragoste.

Principalul subiect care se discută în timpul cinei fu

banchetul planificat pentru presă. Urma să fie organizat în câteva săptămâni, ceea ce le oferea răgazul necesar pentru a organiza şi publicitatea necesară în vederea deschiderii conacului Hucclecote Hall pentru publicul larg. Urma să se organizeze şi o expoziţie de costume, dar nu se hotărâseră asupra perioadei.

- Putem alege orice secol, acest conac fiind foarte vechi poate acoperi o perioadă foarte mare, le spuse Brant, nu fără a arunca o privire soţiei sale, al cărei accept îl aştepta.

- Da, putem alege secolul cu evoluţia cea mai spectaculoasă, spuse Harriet. Era una din acele femei norocoase, a cărei meserie nu-i afecta câtuşi de puţin feminitatea. Personal, aş înclina spre perioada elizabetană, cu crinoline şi gulerele cu pliseuri.

- Cum arătau acele crinoline? întrebă Gillian.

- Erau nişte rochii ample, susţinute de un cadru în partea din faţă, îi explică Harriet. Cred că femeile aveau probleme foarte mari să intre pe uşă cu ele.

Cele două schimbară o privire amuzată şi Tina ştiu că Jeff era realmente îndrăgostit de Gillian, pe care n-o scăpa din ochi.

Brant se încruntă.

- Oare femeile de astăzi n-ar dori să-şi pună farmecele în evidenţă în timpul banchetului purtând

ceva de epocă? Aceste gulere cu pliseuri mi se par interesante.

Harriet începu să râdă, amuzată.

- Doamnele din epoca elizabetană ştiau ce să facă pentru a fi seducătoare. Un decolteu discret sau mai adânc şi gulerul plisat care însă lăsa să se vadă sânii, făcea minuni asupra auditoriului!

- îmi imaginez! exclamă Brant. Dar privirea lui n-o părăsea o clipă pe Tina. Cred că ne-ai convins, Harriet, continuă el. Am stabilit epoca elizabetană, aşadar?

- Stai puţin, nu te entuziasma, interveni Paul. Poate ţie îţi va conveni să apari în jiletcă şi în ciorapi, fiind un bărbat foarte bine făcut. Dar un specimen ca mine numai piele şi os...

- Nu-ţi atribui singur aceste calificative, Paul! îl opri soţia sa râzând. Dragul meu, te voi transforma într-un adevărat sir Walter Raleigh!

Căzură de acord ca Paul şi Harriet să pregătească nişte schiţe , iar conversaţia se axă pe planurile de viitor. Aceste costume urmau să fie savoarea banchetului de la Hucclecote Hall alături de cele mai alese mâncăruri şi băuturi, care vor fi servite de băieţi şi fete din sat, îmbrăcaţi în frumoase costume locale.

- Publicul se va entuziasma şi vei primi zeci de solicitări de bilete, afirmă Paul. Cadrul natural n-ar putea

fi nicăieri mai potrivit ca aici. Iar acele sfeşnice aşezate pe paie sunt fanstatice!

Soţia sa îl întrerupse:

- Dragul meu, uneori împingi un pic cam departe dorinţa ta de realism. Poate Brant şi Tina nu vor să-şi vadă conacul ars din temelii.

Invitaţii plecară după ora unsprezece, pentru că Harriet şi Paul trebuia să ajungă la Brighton înainte de plecarea bonei.

Jeff vru să plece şi el la fermă, dar Tina observă de la fereastră că mai întârzie câteva clipe lângă maşina doctoriţei.în seara asta începuse o poveste de dragoste, iar meritul era doar al ei.

îl orientase pe Jeff în direcţia fericirii, ceva ce pentru ea nu putea face, se gândi cu amărăciune.

Oare cerea prea mult de la viaţă? se întrebă Tina cu un oftat. Oare căuta în van perfecţiunea în această lume imperfectă? Sau era mai bine să accepte şi să se împace cu imperfecţiunile propriului caracter? Ea şi Brant se asemănau în multe privinţe, aşa că de ce să nu accepte asta? Să renunţe la visele de dragoste care nu aveau cum să i se mai împlinească şi să se mulţumească pe deplin cu ceea ce-i oferea soţul ei în loc în dragoste. Căci el îi era soţ şi în faţa lui Dumnezeu...

Adevăr şi onestitate între ei, asta-i ceruse Brant. Numai dacă adevărul şi onestitatea ar fi putut constitui premisa dragostei, aşa cum aflase că fusese pentru Paul şi Harriet şi cum va fi cu timpul pentru Jeff şi Gillian. Dar Brant n-o iubea, iar ea nu putea să ajungă să iubească un bărbat care o trata cu cruzime, uneori un bărbat care admitea că mariajul lor era doar o convenienţă.

Dacă şi-ar fi retras afirmaţiile făcute şi s-ar fi aruncat în braţele lui Brant, n-ar fi făcut decât să se dispreţuiască şi mai mult. Dar şi aşa se dispreţuia pentru disperarea cu care-l dorea ori de câte ori se afla în preajmă, pentru faptul că-i acorda toate gândurile şi sentimentele. Cum ar reacţiona Brant dacă ea ar capitula? Dacă ar capitula în condiile impuse de el, cel puţin n-ar mai trebui să sufere aşa cum suferă acum. Dacă era o femeie pierdută prin firea pe care o moştenise, nu avea cum să schimbe acest fapt deplorabil.

încercă să-şi imagineze cum ar fi fost prima lor noapte de dragoste, dacă ea ar fi acceptat condiţiile lui Brant încă de la început. Dacă nu s-ar fi împotrivit propriilor semnale date de corpul ei şi s-ar fi lăsat pradă pasiunii provocate de apropierea acestui bărbat...

Tina se înfioră şi-şi cuprinse umerii goi cu braţele.

Plecă de la fereastră, dar când se întoarse avu prilejul să vadă în cadrul uşii acel bărbat înalt, puternic, care-i domina gândurile, rezemat, de uşă, privind-o cu interes.

- Erai foarte departe, observă el. La ce te gândeai?

- Da, confirmă ea, mă aflam foarte departe, în apartamentul nupţial luxos dintr-un mare hotel al Parisului... ce trist fusese atunci! Lucrurile s-ar putea schimba numai dacă...

Va trebui să se roage de el, aşa îi spusese Brant, pentru ca s-o mai atingă vreodată. Nu putea face asta, indiferent de consecinţe. Avea destul de multă mândrie care s-o împiedice. Dar dacă Brant o dorea şi el aşa cum afirmase de multe ori, nu era oare de-ajuns să-l convingă că nu va mai opune rezistenţă? Cum ar putea face să-i transmită acestui bărbat că îl dorea, dar fără a capitula în faţa lui, fără a renunţa la mândria ei?

Cu inima bătându-i puternic, Tina se îndreptă spre el şi-i spuse cu un glas duios:

- Ce seară frumoasă! Ce crezi, Brant?

- Da, am realizat destul de mult. Paul şi Harriet s-au dovedit de mare folos.

- Sunt un cuplu minunat, adăugă ea oftând.

Brant fu din nou de acord cu ea, dar continua s-o privească circumspect, neştiind cărui fapt se datora schimbarea ei.

- Cred că este grozav pentru ei, insistă Tina, să aibă aceleaşi interese, aceleaşi preocupări... Au o căsătorie foarte reuşită.

Tina trecu de locul în care se afla Brant şi începu să urce treptele, când o durere acută îi reaminti de accidentul suferit cu câteva zile în urmă. Brant o urma cu câteva trepte în urmă. Brusc, pendula cea mare care fusese a bunicului lui Brant începu să bată ora douăsprezece, apoi se făcu din nou linişte.

Sus, în apartamente, era linişte deplină. Doamna Moncrieff se culcase imediat ce terminase de strâns masa.

Tina se întoarse brusc atunci când ajunse în faţa uşii:

- Doreşti ceva, Brant? îl întrebă.

- Ce anume? întrebă el.

- O cafea, poate? Ceva de băut?

-De când eşti aşa de atentă faţă de dorinţele mele? o întrebă el sec.

Brant era foarte aproape de ea, de parcă ar fi vrut s-o provoace cu magnetismul lui masculin. Numai dacă ar întinde mâinile spre ea şi ar prinde-o în braţe ca altădată! Ar renunţa la orice scrupul, nu s-ar mai condamna pentru ce simte. Era foarte aproape de a se abandona simţurilor, care ca de obieci o luaseră razna, aşa cum prevăzuse Brant. îi va permite trupului ei

senzual să-şi facă de cap numai pentru a obţine acea stare de mulţumire, de împlinire după care tânjea atât. Desigur, Brant îi auzea bătăile puternice ale inimii care deveneau tot mai puternice, ca bătălie unei tobe. Şi atunci, de ce o chinuia astfel stând foarte aproape de ea, fără s-o atingă?

Tina reuşi să spună:

-Aşa ar trebui să fie soţiile, gata să îndeplinească dorinţele soţilor lor...

- Nu generaliza! izbucni Brant. Vorbeam de noi...

- Iar eu încercam să mă fac plăcută.

- Să te corectezi, poate...Nu cumva încerci să fii seducătoare, iubito? Ce se întâmplă? Ai început să capitulezi în cele din urmă?

Tina avu un şoc, de parcă ar fi lovit-o ceva peste faţă.

- întotdeauna trebuie să fii atât de dur, Brant?

- O, uitasem că eşti genul de femeie care nu poate să facă sex fără dulcegăriile de introducere... o prinse de încheietură cu putere, ca de obicei. Ce este această scenă, aş vrea să ştiu? Te amuză să te joci de-a şoarecele şi pisica...să mă faci să-mi pierd minţile dorindu-te, pentru ca mai apoi să mă respingi?

Tina îşi simţi ochii plini de lacrimi.

- Nu asta intenţionam...

- Nu? Atunci de ce te comporţi ca o femeie capricioasă tot timpul?Aşa ai fost încă de la primul sărut, când ţi s-a stricat maşina...Transmiţi semnale seducătoare şi când le-am dat curs ai răspuns pentru ca mai apoi să ripostezi, să mă respingi. De atunci, ai procedat la fel...Deodată, Brant îi dădu drumul la mână, de parcă s-ar fi temut să nu se contamineze de atingerea ei. Ţi-am spus că nu mă voi mai atinge de tine şi că va trebui să mă implori ca s-o fac!

Tina continua să-l privească, orbită de lacrimi. Apoi, cu un strigăt care izbucni din adâncul fiinţei sale se întoarse şi se îndepărtă de el, ducându-se în sanctuarul care ar fi trebuit să fie şi al lui. Deschizând brusc uşa, aproape căzu în interior trântind-o, apoi încuind-o. îşi găsi drumul spre pat, se trânti pe el şi izbucni în lacrimi amare de neputinţă şi durere.

Deodată, auzi o bătaie în uşă.

- Tina! o chema Brant. Dă-mi drumul!

- Te rog să pleci! răspunse ea cu înverţunare.

- Nu, insistă el, va trebui să lămurim situaţia odată pentru totdeauna. Deschide uşa!

Ea se ridică şovăind şi se îndreptă spre uşă.

- Te rog să mă laşi singură, Brant, îl imploră. Nu vezi că nu avem ce ne spune... în privinţa asta?

-Trebuie să ne lămurim definitiv acum, răspunse el, scuturând mânerul uşii. Deschide!

-Nu face atâta zgomot. Vrei s-o trezeşti pe doamna Moncrieff?

-Nu-mi pasă dacă aude, zise el cu aceeaşi voce puternică. Dacă refuzi să deschizi uşa, Tina, jur c-o sparg. Aşa că deschide imediat!

Tina ştia că nu va pregeta s-o facă şi confruntarea va fi mult mai dură atunci când va reuşi să intre. împotriva voinţei, descuie uşa şi se dădu la o parte. Brant intră fără grabă, închizând uşa în urma sa. Avansa spre ea, iar ea se dădu speriată înapoi. Dar el îi puse mâinile pe umeri şi o forţă să se aşeze într-un fotoliu. Apoi rămase în faţa ei cu braţele încrucişate peste piept, privind-o.

-Vorbeşte, Tina! Fără ocolişuri!

Ea încuviinţă.

- Ţi -am spus o dată că eşti o femeie senzuală şi am avut dreptate. Nici un alt bărbat în braţele căruia ai răspuns aşa cum mi-ai răspuns mie, n-ar putea crede altceva. Şi atunci, de ce încerci să-ţi negi propria fire?Ai

ceva împotriva bărbaţilor în general, sau numai împotriva mea?

Tina stătea cu mâinile în poală, privind dezândăjduită în jur; simţea că nu mai poate evita răspunsul.

- Răspunde-mi, Tina! o somă Brant.

Ea îi regăsi vocea cu greu.

- Te-ai căsătorit cu mine pentru că, fiind moştenitor la Hucclecote Hall, aveai nevoie de o nevastă.

Brant se schimbă la faţă.

- Asta este o chestiune diferită de cea pe care o discutăm acum

- şi tu erai perfect conştientă de acest lucru când ai acceptat să te măriţi cu mine. Şi mai ales înainte de a şti cine eram, te-ai comportat la fel la acea întâlnire de pe drum, aceleaşi alternanţe de sânge fierbinte - sânge rece. Cu siguranţă, nu poţi fi acuzată de un singur lucru, Tina; că ai fi o femeie frigidă. Aşa că te întreb din nou, ţi-am pus o întrebare.

Tina găsi puterea de a-i răspunde, cu o voce abia şoptită.

- Te-ai gândit vreodată că pe mine însămi mă destest?

Brant o privi uimit.

- Explică-te!

- Mă detest pentru ceea ce sunt, mai precis pentru felul în care sunt. îmi urăsc propria-mi fire. Fiind încolţită, Tina ridică tonul foarte mult la ultimele vorbe, după care se aşează la loc şi-şi acoperi faţa cu palmele.

Brant se apropie şi-i aşează mâinile pe umeri. După o clipă, o scutură cu putere.

- Este o prostie ce spui, Tina! Ce naiba vrei să spui, de fapt?

Tina ştia că Brant nu va putea fi satisfăcut chiar aşa de uşor ,
mai precis va căuta să scoată tot adevărul de la ea. Apoi va triumfa pentru că va vedea că a avut dreptate în privinţa femeii cu care se căsătorise.

Ea făcu o ultimă şi disperată încercare de a eluda subiectul.

- Mă detest pentru că am fost de acord să devin soţia ta în aceste condiţii. N-a fost prea cinstit din partea mea...

- Minţi, Tina! Te temi de altceva, mai puternic.

Ea îl imploră:

- Te rog, lasă-mă. Nu pot să raţionez dacă eşti atât de

aspru cu mine. Te rog, Brant!

Brant îşi retrase mâinile de pe umerii ei, dar continua s-o fixeze cu privirea. Tina nu putea rămâne sub privirea lui scrutătoare. Se ridică nesigură pe picioare, se îndreptă spre fereastră şi-şi rezemă fruntea de geamul rece, privind afară în noapte. îl auzi apropiindu-se, dar n-o atinse, ci doar o rugă pe un ton mai blând:

- Te rog, Tina, spune-mi despre ce este vorba!

- M-am măritat cu tine ca să te înfrunt, Brant, murmură ea. Mi-ai revelat adevărul despre propria mea fire, o componentă pe care o crezusem latentă, dar de care mă temeam. Aşa că m-am măritat cu tine pentru a mă autopedepsi şi a te pedepsi şi pe tine.

- Care este adevărul tău, Tina? o întrebă el brusc.

De ce să nu i-l spună?

- Semăn cu mama, murmură ea, respirând greu. Sunt incapabilă de dragoste adevărată. Sunt femeia care renunţă la totul pentru pasiune.

- Dar a cui dragoste decentă ai nesocotit-o, Tina?

Tina se întoarse spre el, cu ochii plini de lacrimi.

- Dragostea lui Charles.

- Dar el a renunţat la tine! ripostă Brant.

- Pentru că prin faptele mele l-am forţat s-o facă! Şi

tu ai avut dreptate, Brant. Aş fi putut să mă duc după el, să-l rog să mă ierte, să mă ia înapoi, dar eu, ce-am făcut? Am rămas aici şi m-am măritat cu tine!

- Să nu-ţi pară rău de Medwyn! Concepţia lui despre dragoste...

- Concepţia lui despre dragoste, izbucni Tina, a fost una de decenţă şi de respect. De profundă afecţiune.

- Spune-mi, Tina, ce voiai să spui despre mama ta?

- Ţi-am spus deja.

- Poţi detalia?

- Mama i-a fost infidelă tatălui meu, spuse ea pe nerăsuflate.

- Asta este tot? spuse el dispreţuitor.

- Nu înţelegi! strigă Tina. Tata era un om minunat... îi era atât de devotat mamei! Dar ea avea un amant! S-a dovedit a fi o idilă care dura de mult timp, pentru că tata n-a aflat. într-o noapte, când era cu acest bărbat, au avut un accident de maşină şi au murit amândoi.

Brant nu spuse nimic. După câteva clipe, o întrebă:

- Când s-a întâmplat asta? Câţi ani aveai atunci?

- Trei.

- îmi pare rău că ţi-ai pierdut mama, dar au trecut atâţia ani!

- Tot nu înţelegi! prostestă Tina. Nu vezi.... nu simţi?

îi semăn prea mult mamei... Aş fi putut avea dragostea unui om deosebit, dar am renunţat la ea doar pentru... doar pentru...

- Pentru ce, Tina?

- Ai avut dreptate în privinţa mea de la început, Brant. Am fost disperată de prima dată când m-ai sărutat. Pentru tine a fost doar o glumă, dar a eliberat în mine tot ce am refuzat să cred că există, tot ce mi-a provocat cea mai mare teamă...probabil ţi-a făcut plăcere să vezi că răspund sărutărilor tale.

- Sigur că da ! admise Brant. Cărui bărbat nu i-ar plăcea să vadă că o femeie aşa de frumoasă îi răspunde cu pasiune? Cred că ai fi un adevărat vulcan dacă ai renunţa la aceste inhibiţii stupide.

- Te urăsc, Brant! şopti ea.

- Să fie oare un fel de ură- dragoste?

- Cuvântul dragoste nu intră în relaţia noastră!

- Nu cumva aşa vezi tu o căsătorie?

- Brant, ţi-am mai spus că în ceea ce te priveşte nu sunt decât o poliţă de asigurare împotriva dezmoştenirii. Oricum, sunt dispusă să-mi respect rolul în această căsătorie.

- Chiar şi în pat?

- Dacă este nevoie...

- Cât eşti de generoasă, Tina! exclamă Brant, după care se răsuci pe călcâie nervos şi părăsi încăperea.

Capitolul 10

Pregătirile erau în toi la Hucclecote Hall. Se apropia ziua banchetului. După cum era de aşteptat, crizele se ţineau lanţ...apăreau dificultăţi legate de meniu, costumierele care trebuia să îmbrace oaspeţii în costumele de epocă au descoperit că data spectacolului coincidea cu festivalul de dramă elizabetană dintr-un oraş nordic.

Tina răsufla uşurată însă, pentru că fiind prea ocupaţi nu aveau timp să se mai gândească la problemele lor conjugale după acea ultimă ceartă din dormitor, când Brant insistase să afle adevărul. Cu toate acestea, Tina îşi spunea adesea că îl urăşte i-l detestă pe soţul ei, deşi nu poate înceta să-l iubească.

La conac fusese angajată o armată de femei care să cureţe temeinic toate încăperile, argintăria. în toiul treburilor, Brant fu chemat la telefon şi după o scurtă convorbire o anunţă că pleacă imediat la Londra.

- Când pleci? Cât vei lipsi?

- Plec chiar acum şi voi rămâne la Londra peste noapte.

- Dar... nu poţi pleca acum, când lucrăm în contratimp.

- Poţi rezolva tu totul foarte bine.

- Poate mă descurc în privinţa aranjamentelor florale şi cu muzicienii care vin să testeze acustica, dar cu restul...

-Te vei descurca bine. Eşti cea mai eficientă femeie frumoasă pe care o cunosc. Cu aceste vorbe, Brant plecă.

Tina urmări Mercedesul alb care dispăru printre copaci.

- Doamnă Moncrieff, aş putea vorbi cu dumneata câteva minute? Cine l-a sunat pe soţul meu?

- O doamnă al cărui nume... stai puţin...Nicola Gray.

- Şi ce a vrut doamna, mai precis?

- A întrebat dacă domnul Wakefield este acasă şi că ar vrea să-i vorbească într-o problemă foarte importantă.

Tina scutură dezamăgită din cap.

-Asta este. Am atâta treabă de făcut, încât nici nu am timp să mă lamentez!

Dar nu putea să se concentreze la lunga listă de probleme lăsate nerezolvate de Brant. Seara, când muncitorii plecară, începu să sune telefonul cu insistenţă, dar nu era el.

Noaptea nu putu să doarmă. îl visă pe Brant şi pe femeia cu care era.

Dimineaţa, doamna Moncrieff abia o făcu să mănânce ceva la micul dejun. în sfârşit, pe la prânz, apăru şi el.

-Oh, Brant, murmură ea, răsuflând uşurată. Am crezut că nu mai vii!

Cu lacrimi în ochi, Tina se simţi purtată pe braţele lui puternice.

Vocea lui Brant era neaşteptat de blândă.

- La ce te-ai gândit când ai spus că nu mai crezi că voi veni?

- Am crezut că eşti foarte ocupat cu femeia aceea... Nicola Gray...

Brant o privi uimit.

- îi ştii numele? De unde?

- Doamna Moncrieff... murmură ea.

- Ţi-a şi spus?

- Am obligat-o s-o facă, se simţi Tina obligată să răspundă.

- înţeleg. Iar tu ai crezut că... vreau s-o cunoşti, Tina.

- S-o cunosc! exclamă Tina, revoltată. Brant, eşti un bărbat foarte nemilos...

- Nu este asta, Tina. Am adus-o special aici, cu mine.

- Nu vreau s-o văd, protestă ea vehement. De ce

aş discuta cu ea?

- Pentru că este ceva foarte important. Nicola Gray este o femeie pe care ar fi trebuit s-o întâlneşti cu ani în urmă.

- Cu ani în urmă... nu înţeleg... Cine este această femeie?

- S-a numit Nicola Whiting.

- Ar fi trebuit să cunosc numele acesta?

- Da. Mi-a luat ceva timp s-o găsesc. Avea un frate, Graham Whiting.

Tina începu să tremure.

- Vrei să spui că...

- Da, amantul mamei tale.

Tina se lăsă condusă în camera unde aştepta femeia. Avea în jur de cincizeci de ani, dar era o femeie foarte bine păstrată şi elegantă, cu un costum de vară croit cu mult gust şi accesorii fine.

- Tina este soţia mea, o prezentă Brant. Tina, doamna este Nicola Gray.Vă las să vorbiţi.

După plecarea lui Brant şi după ce se aşezară, Tina o întrebă:

- Ce aveţi să-mi spuneţi, doamnă?

- Soţul dumitale, draga mea, consideră că sunt unele detalii ale relaţiei lor pe care ar trebui să le cunoşti.

- Cred că ştiu destul, interveni Tina. Au înfruntat moartea împreună, fiind angajaţi într-o relaţie sordidă...

- De ce eşti atât de dură, draga mea? De ce nu te gândeşti al ei ca la doi oameni care se iubeau cu adevărat?

- Mama avea dreptul să iubească un singur bărbat, pe tatăl meu, care era un om extraordinar. Cu toate acestea, a ajuns să-l înşele.

- Este adevărat că tatăl tău era un om bun, deosebit...devotat mamei tale, dar devotamentul nu este dragoste, draga mea. El, de fapt, era îndrăgostit de munca lui de la facultate. Nu este uşor pentru o femeie să înţeleagă că joacă un rol minor în viaţa unui bărbat. Este o poveste lungă. Vrei s-o afli?

Tina ezită, apoi înclină din cap.

- Când am cunoscut-o pe mama ta, era mai tânără decât eşti tu acum. Nu avea nici douăzeci de ani. Era frumoasă. Graham o aducea adesea în casa mea; la vremea aceea trăia şi soţul meu. Ştiam că se iubesc.

Dar nu ştiu ce s-a întâmplat în vara aceea. Poate erau prea tineri, dar între ei a izbucnit o ceartă teribilă. Graham mi-a spus că vrea să părăsească Anglia, să plece în Canada, unde se afla o filială a firmei la care lucra. Mama ta şi-a luat o slujbă de

secretară la universitatea din Bellchester. La nici trei luni după aceea, am auzit că s-a măritat cu un strălucit profesor de acolo.

Am încercat să-i spun fratele lui meu noutatea, dar el mi-a luat-o înainte când ne-a făcut o vizită. Era şocat, afectat, dar şi plin de speranţă.

- Am văzut-o Nicky. Ne-am întâlnit ieri din întâmplare, la Bellchester. Nu este fericită în căsnicie.

- Şi ce s-a întâmplat?

- în săptămânile care au urmat, s-au revăzut de câteva ori. Graham era uneori foarte fericit, pentru că mai exista o şansă pentru el, alteori teribil de deprimat. Cât despre Deirdre, era sfâşiată...

într-o zi, ea m-a sunat, rugându-mă să ne întâlnim. Era o zi frumoasă de toamnă ca aceasta, urmă Nicola Gray. Ne-am întâlnit şi Deirdre şi-a deschis sufletul. Mi-a spus că-l iubeşte cu disperare pe fratele meu, că pe soţul ei nu-l poate iubi. Fratele meu insista ca ea să-şi părăsească soţul, să plece cu el şi desigur cu tine.

Dar ea nu voia să-şi rănească soţul...

- Şi cu toate astea a făcut-o fără scrupule, o opri Tina.

- Ce te face să crezi că i-a fost necredincioasă?

- Mătuşa Ruth spunea asta întoatdeauna.

- Am auzit că era o femeie bună, dar cu vederi cam înguste, care a suspectat-o de la început pe Deirdre şi probabil că n-a încetat să otrăvească mintea tatălui tău.

- Mătuşa Ruth a încercat să mă prevină, ea m-a crescut...

- Să te prevină despre ceva ce nu înţelegea? Mama ta, draga mea, era o femeie caldă, generoasă, capabilă de o dragoste profundă şi pasionată.

-Dragoste? repetă Tina.

- Ce altceva? Acum încep să înţeleg de ce a vrut soţul tău să auzi ce-ţi voi spune. Moştenirea lăsată de mama ta este o binecuvântare, nu un blestem!

Dar să-mi termin povestea: în ziua în care m-am întâlnit cu Deirdre, ea era hotărâtă să pună capăt iubirii pentru fratele meu, simţind că era datoare să-i fie loială soţului şi copilului lor. în seara aceea am aşteptat toată noaptea să sune Graham, dar în loc de telefon a venit un poliţist şi mi-a dat cumplita veste. De vină a fost un camion căruia i-au cedat frânele.

- Şi eu sunt căsătorită cu un bărbat incapabil să iubească, se confesă Tina.

Femeia o privi uimită.

- Cred că nu vorbeşti serios!

- Ba da, chiar el mi-a spus-o! Dispreţuieşte

dragostea dintre un bărbat şi o femeie.

- Draga mea, un bărbat doreşte multe femei înainte de a o întâlni pe cea potrivită. Iar dacă şi ea îi arată că-l iubeşte, el îşi va găsi în curând vorbele potrivite pentru a-i mărturisi dragostea.

- Brant nu mă iubeşte, insistă Tina.

- Nu? Şi atunci de ce a răscolit pământul să găsească o femeie care a cunoscut-o pe mama ta? M-a găsit tocmai la Jersey, acolo locuiesc acum! M-a adus tocmai de acolo spunând că este foarte important pentru tine să afli adevărata poveste.

Tina roşi.

- Când am aflat că se întâlneşte cu o doamnă, Nicola Gray, am crezut că...

- Ai fost cumva geloasă? Asta înseamnă ,Tina, că şi tu îl iubeşti!

Timpul trecutse repede ; nu realizară cât discutaseră până când nu veni doamna Moncrieff s-o anunţe că trebuia să îmbrace costumul.

- Unde este soţul meu? o întrebă Tina.

- Şi el se schimbă!

Tina tocmai îşi aranja toca mică, în formă de inimioară cu perle, când Brant apăru. Tina simţi că nu mai poate respira. Era atât de frumos îmbrăcat în acel costum liliachiu!

- Eşti frumoasă, milady, spuse el.

- Şi tu arăţi foarte bine, un adevărat nobil elizabethan!

- Ai vorbit cu Nicola Gray?

Tina încuviinţă.

- Am fost atât de oarbă, Brant, mă vei putea ierta?

- Eu am fost orb, iubito, pentru că nu ţi-am arătat mai multă dragoste şi înţelegere, nu ţi-am spus niciodată cât te iubesc.

- Mă iubeşti, Brant?

- Nu vei şti niciodată cât de mult, draga mea. Anii de dragoste pe care-i vom trăi de acum înainte nu vor fi de-ajuns ca să-ţi arăt cât te iubesc!

- Domnule Wakefield, auziră vocea doamnei Moncrieff, vă aşteaptă invitaţii!

- Te iubesc, Brant, mărturisi Tina.

- Mă vei iubi întotdeauna?

- întotdeauna, jură ea.

Tina coborî la braţul lui Brant scara masivă de stejar, zâmbindu-le oaspeţilor. Invitaţii se adunară în jurul scării, să vadă perechea de la Hucclecote Hall. Era un cuplu superb, toată lumea recunoştea asta.

în aplauzele lor, Brant se înclină, iar Tina făcu o reverenţă. Erau acolo prietenii lor, Jeff si Gillian, care păreau foarte fericiţi. Coborâră mândri ultima treaptă

a scării. Stăpânul de la Hucclecote Hall si doamna sa.
Sfârsit
5